

Châu Liên

Bên Ngọn Đèn Khuya

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Chương 1

Nhìn lại mảnh giấy ghi địa chỉ trong tay thêm một lần nữa , Cát Đằng rút rề bấm chuông.

Mở cửa cho cô là một người giúp việc trạc ngũ tuần . Ngạc nhiên nhìn cô, bà khẽ hỏi:

-Cô muốn tìm ai ?

Cát Đằng ấp úng :

- Dạ cháu muốn gặp bà Trần .

-Mời cô theo tôi.

Sách vali lên , Cát Đằng cùng người giúp việc của bà Trần đi vào phòng khách.

Đang ngồi đọc báo ở ghế sôpha, bà Trần chột ngắc đầu lên khi nghe vú Năm hắng giọng :

-Bà chủ à , bà có khách!

Sửa gọng kính chăm chú nhìn cô gái trước mặt với vẻ ngỡ ngợ, Bà Trần tươi cười :

-Cát Đằng! Có phải cháu đấy không ?

Cát Đằng mỉm cười ngượng ngập :

- Dạ , cháu là con của ba Lập . Lẽ ra ba cháu đưa cháu đến đây nhưng không có người quán xuyến công việc.

Vụt đứng dậy , bà Trần ôm lấy Cát Đằng, giọng bà cảm động :

-Cháu tìm nhà của Dì có khó khăn lắm không ?

- Dạ , như dì đã hướng dẫn trong thư . Từ bến xe khách , cháu thuê xích lô chạy thẳng tới đây . Địa chỉ của nhà dì rất dễ tìm vì nằm ngay đại lộ.

Cùng Cát Đằng ngồi xuống ghế , bà Trần ngắm nhìn cô với vẻ mặt thích thú . Trước mặt bà là một thiếu nữ có thân hình cân đối , mạnh khỏe , ánh mắt trong sáng , tự tin..

Đặt tay lên vai cô , bà Trần dặn dò :

-Nếu cháu cần gì , cứ nói với dì . Có lẽ cháu đi đường cả ngày nên rất mệt .

Bây giờ , cháu vào nhà nghỉ ngơi , dì sẽ gọi Vú Năm đưa cháu lên phòng.

Cát Đằng đang đứng trong một căn phòng xinh xắn . Cô rất thích căn phòng này . Từ cửa sổ , cô có thể nhìn xuống một vườn hoa muôn màu sắc trong khuôn viên của biệt thự Khung cảnh thật thần tiên.

Cô reo lên khe khẽ , hoa nhiều và đẹp không thể tả . Hồng, lys, huệ Trắng , cúc nhật, lưu ly , cẩm chương Nghe trong gió thoang thoảng mùi hương của hoa và của đất . Cô khép mắt lại . Nhớ đến ba của cô . Chưa bao giờ cô xa nhà . Mẹ mất từ lúc còn nhỏ , lúc nào cô cũng quán quít bên ba. Có lẽ ba cũng đang buồn nhớ đến cô, bằng lòng cho cô lên thành phố để học , có nghĩa là ba chấp nhận sống cô đơn trong căn nhà rộng thênh thang và vườn bạt ngàn.

Mâm cơm nguội ngắt , bà Trần so đũa , dịu dàng nói với Cát Đằng:

-Ăn cơm đi cháu !

Cát Đằng ngập ngừng :

-Mình chờ anh Phong về rồi cùng ăn nha dì.

Khẽ lắc đầu , bà Trần cố nén tiếng thở dài :

-Có lẽ nó không về đâu . Hai dì cháu mình ăn trước , hơi đâu mà đợi.

Gấp thức ăn cho cô, bà Trần trầm giọng :

-Mấy hôm nay có cháu , dì cảm thấy bớt cô độc hơn . Từ trước đến giờ dì phải thui thủi ăn cơm một mình . Nhiều lúc phát rầu , chẳng muốn ăn.

Cát Đằng len lén nhìn bà Trần muốn an ủi bà nhưng không biết phải nói như thế nào. Đã hai ngày nay vẫn chưa thấy mặt Chấn Phong , cậu con trai độc nhất của Dì Trần . Nghe dì kể , Chấn Phong có một cuộc sống phóng túng và thường đi hoang.

Bà Trần nhìn cô âu yếm :

-Lát nữa , dì bảo Chú Tần tài xế đánh xe chở Hai dì cháu mình đi thương xá Tam Đa.

Cát Đằngtròn xoe mắt :

-Chi vậy dì ?

-Ngốc ơi, dì sẽ mua cho cháu mấy bộ quần áo để diện đi học chứ còn gì nữa . Ăn mặc ở dưới Vĩnh Long khác , lên Sài Gòn khác , cháu hiểu không ?

Chấn Phong huýt sáo một bản nhạc vui nhộn . Anh bước nhanh lên các bậc cấp và bắt gặp va phải một cô gái trong nhà lao ra.

-Ui da

Cát Đằngôm lấy bả vai và xuýt xoa . Trước mắt cô là một anh chàng da ngăm đen , đôi mày rậm hơi xéch , tướng tá rất ngầu . Thật người đâu như ... voi , mới bị anh tông vào , cô đã thấy ê ẩm.

Cô nhú mày nhìn anh , giọng ngập ngừng :

-Anh làChấn Phong ?

Liếc nhìn cô gái đang mở to mắt nhìn mình , Chấn Phong hất hàm :

-Mẹ tôi đâu rồi ?

Cát Đẳnghỏ nhẹ :

- Dạ , dì Trần ghé đến Công Ty .

Ngồi phịch xuống , Chấn Phong ngã người vất một chân lên thành ghế , giọng cầu nhàu :

-Trời đất ! Suốt ngày ở công ty không ớn sao đến tối rồi vẫn còn ghé công ty ?

-Tôi nghe nói công ty phải làm ca ba để kịp thanh toán hợp đồng.

Chăm chú nhìn Cát Đằng, Chấn Phong nhướn mày :

-Cô là người giúp việc mới của gia đình tôi à ?

Cát Đẳngsững sờ trước câu hỏi bất ngờ của Chấn Phong . Có lẽ côquê mùa lắm thì phải ?

Nhìn xuống bộ áo quần bằng vải kate của mình , Cát Đằng thấy không đến nỗi nào . Hay là ở khuôn mặt ?

Cát Đằng hoang mang nhìn Chấn Phong , cô rụt rè nói:

-Sao anh biết tôi là người giúp việc ?

Nheo mắt nhìn cô , Chấn Phong càu nhàu :

-Làm tô phở rồi đem lên phòng cho tôi . Không rảnh để trả lời cho cô đâu.

Cát Đằng hắng giọng :

-Nếu tôi không làm theo sai khiến của anh ?

Chấn Phong cười giễu cợt :

-Chẳng biết mẹ tôi sắm ở đâu ra một đầy tớ xịn như vậy . Lát nữa bà già về , tôi yêu cầu bà cho cô nghỉ việc là vừa.

Không buồn chú ý đến Cát Đằng, Chấn Phong ngênh ngang nằm ngửa trên ghế , hai chân để cả giày gác lên bàn , tiếp tục huýt sáo.

Cát Đằng cảm thấy xốn con mắt , cô ầm ỨC lén soi mặt mình vào chiếc gương lớn và tự cho điểm . Dù gì cô cũng là một sinh viên hắc hoi , được cử làm lớp trưởng , vậy mà anh chàng khinh người này liệt cô xuống người giúp việc . Nghĩ cũng lạ.

Mãi ngắm mình trong gương , Cát Đằng giật nảy mình khi nghe Chấn Phong lên tiếng:

-Vẫn không chịu xuống bếp à ?

Cát Đằng hiên ngang bước đến trước mặt Chấn Phong , cô nhướn mày cao giọng :

-Tôi là con của ông Lập .

-Lập nào ?

-Ba tôi ở Vĩnh Long , bạn với dì Trần.

Chấn Phong nhíu mày nghĩ ngợi . Anh à lên tiếng và gật gù :

-Hiểu rồi . Vì lẽ đó nên cô giúp việc cho mẹ tôi . Mẹ tôi rất chuộng thuê mấy

người cùng quê vì khỏi sợ mất trộm.

Ấm ức nhìn Chấn Phong . Cát Đằng hất mặt lên :

-Ba tôi là phú nông ở Vĩnh Long chứ không như anh tưởng .

Chấn Phong giễu cợt :

-Phú nông hay địa chủ cũng vậy thôi , có liên quan gì đến tôi đâu.

Trùng mắt nhìn anh , Cát Đằng cao giọng :

-Tôi ở trọ Nhà dì Trần để đi học đại học , anh hiểu chưa ?

Nhìn thấy bộ dạng khiêu chiến của Cô , Chấn Phong phá lên cười :

-Ai bảo cô không nói rõ. Lỗi tại cô .

Cát Đằng hăm hăm :

-Ngay từ câu đầu tiên anh đã khẳng định tôi là người giúp việc . Anh là người thiếu lịch sự.

Nheo mắt nhìn cô , Chấn Phong cười cợt :

-Này cô bé nhà quê , cho dù cô là ai , điều đó với tôi chẳng có gì quan trọng .

Điều quan trọng với tôi lúc này làtô phở.

Nói xong , Chấn Phong vùng đứng dậy , khoác chiếc áo Jean lên vai bước lên lầu.

Chỉ còn lại một mình trong phòng khách, Cát Đằng vẫn còn ấm ức, nhà quê , tại sao anh ta không chịu nhớ là anh cũng xuất thân từ quê ra. Thật cô chẳng gặp người nào có thái độ khinh người đến như vậy . Đáng ghét !

Một điều xui xẻo cho Cát Đằng là phòng của cô lại ở sát phòng của Chấn Phong. Chẳng biết Chấn Phong cóđiếc hay không mà mỗi lần anh cao hứng mở nhạc ngoại là cô phát khùng . Anh mở hết volume. Những lúc đó Cát Đằng phải đóng hết cửa các phòng lại nhưng âm thanh vẫn dội vào nghe như xoáy màng nhĩ. Cô không tài nào tập trung học được . Không thể kêu ca với ai , Cát Đằng đành nuốt hận chịu đựng vì dù sao thân phận của cô cũng là kẻ ở nhờ.

Ngồi bịt lấy hai tai và trợn mắt nhìn vào cuốn sách trước mặt , Cát Đằng thầm nguyện rửa . Nếu có một điều ước , cô sẽ ước Chấn Phong bị điếc , như vậy anh ta sẽ chẳng bao giờ có nhu cầu xài đến dàn máy đang khoan thủng màng nhĩ của cô. Chợt cảm thấy mình kháđộc ác Cát Đằng phì cười và buông hai tay ra khỏi tai . Cô đứng dậy bước ra ngoài.

Đi ngang phòng của Chấn Phong , cửa đang mở , anh đang nhip chân theo điệu nhạc rập với vẻ mặt hào hứng . Cát Đằng bĩu nhẹ môi.

Chiếc Chaly của Cát Đằng giờ chứng không chịu nổi. Gồng người để đạp chiếc xe vẫn trờ ra.

Ôm lấy cặp , Cát Đằngđâm bỏ nhào vào phòng khách . Cô nhắc máy điện thoại :

- Alô... dạ cho cháu gặp Minh Khanh !

-...

- Dạ, Minh Khanh đi học rồi à , Xe cháu bị hư bất ngờ nên cháu định rủ Minh Khanh ghé qua nhà chờ cháu.

- Dạ, chào bác !

Gác ống nghe xuống, Cát Đằngthở dài . Cô gọi chậm mất rồi , Minh Khanh vừa ra khỏi nhà được năm phút .

Đang đọc báo , bà Trần buông báo xuống , giọng quan tâm:

-Xe của cháu bị hư à , Cát Đằng?

- Dạ , có lẽ là hở pittông, cách đây mấy ngày một người thợ sửa xe đã bảo cháu thay phụ tùng , nhưng cháu bận quá , cháu quên mất.

- Để dì bảo Phong lay xe chở cháu đi học , Lúc nãy dì thấy nó đã ăn mặc chỉnh tề , hình như định đi đâu thì phải.

Nghe bà Trần bảo nhờ Chấn Phong chở , Cát Đẳnghư đĩa chạm vôi , cô hốt hoảng từ chối :

- Dạ thôi . Để cháu đón xe buýt .

Nhìn Cát Đằng, Bà Trần khẽ trách :

-Kìa cháu , không nên khách sáo như vậy . Tiện đường , Chấn Phong chở cháu đến trường có sao đâu.

Chấn Phong vừa từ trên lầu bước xuống , nhìn thấy vẻ mặt tẩy chay của Cát Đằng dành cho mình , anh quyết định làm ngược lại ý nghĩ của cô.

Thật tự nhiên , cầm chìa khoá xe đang đặt ở trên bàn lên , anh bảo với cô :

-Tôi cũng có việc phải đi ngang trường học của cô . Đi với tôi !

Cát Đằng cảnh giác nhìn Chấn Phong . Dứt khoát không có sự tử tế ở đây .

Chưa biết phải từ chối như thế nào cho hợp lý thì bà Trần đã giục :

-Nhanh lên cháu, kéo trẻ học bây giờ !

Ngồi lên chiếc mô tô kênh cang của Chấn Phong, Cát Đằng mím môi lại khi bỗng chợt nhìn thấy nụ cười ngạo mạn của anh.

Chiếc mô tô lao nhanh trên đường phố đông người . Cát Đằng thầm si và mình là một cô bé ngu ngốc khi dám ngồi sau lưng anh.

Không hề giảm tốc độ , Chấn Phong cố tình lái xe chạy qua ổ gà . Phải bám vào yên xe thật chắc , Cát Đằng mới khỏi rơi xuống đất.

Cô nói giọng giận dữ :

-Anh không thể lái xe tử tế hơn sao ?

Chấn Phong cười lớn :

-Trùng phạt cô về tội có lần dám nói với mẹ tôi là tội chạy xe như ăn cướp.

-Chứ bộ không phải sao ?

-Cho cô thưởng thức một chút cảm giác mạnh , được không ?

Cát Đằng tức phát khóc khi Chấn Phong lại rập người rú ga , dù gượng lại cô vẫn không ngăn chồm vào người anh vì không thể nào giữ được thăng bằng .

Muốn cung tay đâm trên tấm lưng ngạo nghễ ấy cho hả giận nhưng lại không chùng.... ăn phải bạt tai.

Thả Cát Đằng xuống cổng trường, Chấn Phong tỉnh tỉnh :

-Chiều cô có nhu cầu về không, để tôi tới đón?

Cát Đằng nghiêng chặt những chiếc răng nhỏ xiú . Cô xách cặp bước vào giảng đường với một bộ dạng thê thảm nhất từ trước tới nay.

Minh Khanh phát hoảng. Nhích người chừa một khoảng trống đã xí chỗ cho Cát Đằng, cô tròn mắt :

-Có chuyện gì vậy Cát Đằng? bộ mất xe ha?

Cát Đằng xụ mặt :

-Gặp trấn lột !

Giọng Minh Khanh lo âu:

- Có mất gì không?

-Không, nhưng tức không chịu được.

Thở Phào nhẹ nhõm, Minh Khanh an ủi:

-Thôi, vậy là còn hên. Mình tưởng Cát Đằng mất xe đấy chứ.

Mở Vở Và bắt đầu tốc ký ghi lại lời giảng của giảng viên, Cát Đằng vẫn không sao hết tức được.

Nụ Cười ngạo nghễ của Chấn Phong vẫn như xoáy trong tâm trí cô.

Huých nhẹ tay Cát Đằng, Minh Khanh thì thầm:

-Ông anh của mình gửi lời hỏi thăm Cát Đằng.

Cát Đằng vẫn lơ mơ suy nghĩ , không nghe rõ Minh Khanh nói gì . Đến chừng cô bạn của cô phải đằng hắng giọng:

-Anh Tuấn trông cây si bò, Cát Đằng có biết không?

Cát Đằng như sực tỉnh , cô đáp ứng:

-Phiền ghê. Mai một ai dám đến nhà của Minh Khanh nữa.

Nở nụ cười bí hiểm , Minh Khanh trêu:

-Không dám phiền đâu . Cát Đằng cũng cảm tình với anh Tuấn chứ bộ . Nếu không , mỗi lần gặp anh Tuấn , Cát Đằng đâu đỏ mặt , phải không?

Cát Đằng lườm dài Minh Khanh , cô hất cằm lên :

-Chỉ được tài nói bậy. Không chơi với Minh Khanh nữa đâu.

Nhìn khuôn mặt lạnh lùng , giận hờn của Cát Đằng, Minh Khanh khúc khích cười . Cô đang phân vân không biết mở lời như thế nào để cô bạn của cô không bùng bùng nổi giận . Quốc Tuấn , ông anh họ của cô đã tuyên bố sẽ xâm mình đến chỗ Cát Đằng đang ở trọ để làm quen.

Quay sang Minh Khanh, Cát Đằng nhướn mắt :

-Im đi , sao cười hoài vậy?

Minh Khanh thôi cười. Cô nghiêm mặt nhìn Cát Đằng và phán:

-Mình long trọng tuyên bố , kể từ ngày hôm nay , mình không chịu hoàn toàn trách nhiệm về ông anh họ của mình. Nếu đương sự có sao đó , thì đương sự phải chịu trách nhiệm với Cát Đằng.

Ôm cặp rời khỏi giảng đường , Cát Đằng đi như bay khiến Minh Khang phải rượt theo cô , giọng lo lắng:

-Ê! Bộ Cát Đằng giận mình ha?

-Không!

-Lúc này Cát Đằng bảo là xe hư , về cùng với mình mà .

-Ừ!

-Sao không chờ mình chờ ?

-Ghét!

-Sao vậy?

-Làm ơn bỏ kiểu cười ngạo đó đi !

Minh Khanh đâm lên vai Cát Đằng, cô giễu cợt :

-Nếu không làm đúng theo đơn đặt hàng của Cát Đằng?

Cát Đằng giận dữ :

-Mình sẽ đi bộ.

Minh Khanh cười làm lành :

-Thôi được ! Mình hứa là sẽ không bao giờ trêu Cát Đằng, được chưa ?

Tươi nét mặt, Cát Đằng đi chậm lại , hai cô chen lẫn vào bãi giữ xe. Sinh viên đông như kiến và hình như ai cũng có nhu cầu thích đưa xe ra trước. Hai cô gái ngồi trên chiếc Spacy trắng thật dễ thương . Minh Khanh tóc cắt ngắn vai và Cát Đằng tóc dài bay bay trong gió. Một số anh chàng lái xe cổ tình vượt qua mặt chiếc Space và buột miệng khen khi ngoái đầu nhìn.

Giọng Cát Đằng trong trẻo:

-Bò bía . Mình ghé vào lề ăn bò bía đi Minh Khanh.

Thật hồn nhiên , Minh Khanh tắt xe vào lề đường và reo lên :

-Mình cũng đang định rủ Cát Đằng. Gần một tuần mới ăn bò bía , thích ghé món ăn này.

Chợt Cát Đằng giật giật gấu áo Minh Khanh . Nhỏ Bạ của cô quay lại mặt ngơ ngác , giọng oang oang hỏi :

-Gì vậy Cát Đằng?

Cát Đằng thiếu điều kêu trời về chất lượng tuyệt hảo của giọng nói Minh Khanh , cô ngắc ngứ :

-Thôi để bữa khác ăn.

Minh Khanh xụ Mặt:

-Sao kỳ vậy nè . Đã đến nơi lại đổi ý , không ăn.

Cát Đằng im lặng không trả Lời , Minh Khanh nhìn theo ánh mắt của cô bạn và có ngay câu trả lời ở trước mặt .

Quốc Tuấn ngồi chống chân trên chiếc Dream với gói thuốc là trong tay.

Anh đang chờ người bán thuốc lá tính tiền . Đôi mắt anh lấp lánh niềm vui khi bắt gặp Minh Khánh và Cát Đằng ở nơi đây.

Cát Đằng nhăn mặt ra lệnh cho Minh Khanh:

-Lên xe đi . Nổ máy!

Minh Khanh hóm hỉnh :

-Mình phải đến chào ông anh của mình kéo thất lễ chứ .

Chợt nhìn thấy gương mặt hình sự của Cát Đằng, Minh Khanh đành so vai và nỏ máy. Cô thở dài than :

-Chán ghê. Số mình không được ăn.

Cát Đằng phát nhẹ Vào lưng bạn, giọng hứa hẹn :

-Ngày mai mình sẽ bù gấp đôi được không?

Cho chiếc xe chạy qua một đại lộ , Minh Khánh chợt thú vị khi phát hiện ông anh của cô đang tà tà bám theo , hệt như một phim trinh thám.

Giọng cô nghịch ngợm :

- Mình hiểu lúc này vì sao anh Tuấn không gọi , anh muốn cho mình và Cát Đằng tự doăn uống . Không ngờ chỉ vì người ta muốn tạo một hình ảnh đẹp trước mặt đối thủ , mình lại bị họa lây.

Cát Đằng véo mạnh vào hông Minh Khanh , Cô lẩm bẩm :

- Đồ quỷ !

Từ phía sau , Quốc Tuấn cho xe vọt đến đi song song cạnh chiếc Spacy anh mỉm cười với Cát Đằng:

-Cát Đằng và Minh Khanh đi đâu vậy ?

Cát Đằng chum chim cười . Cô nói khẽ :

- Dạ. Bọn em đi học về .

Minh Khanh nhí nhảnh :

-Còn anh ? Nãy giờ không ngờ anh lại cùng đường với bọn em.

Quốc Tuấn cười xòa . Anh đưa ra lời mời :

-Ở gần nhà thờ Đức Bà có một quán cà phê rất hay , Cát Đằng và Minh Khanh đi đến đó với anh nghe !

Cát Đằng e ấp :

-Cám ơn ! Cát Đằng xin hẹn vào hôm khác .

Minh Khánh lách chách :

-Còn đợi đến hôm nào nữa . Lúc này , Minh Khánh vừa mới bị mất ăn bò bía

. Chẳng lẽ giờ lại mất uống ?

Nhìn Cát Đằng bằng ánh mắt tha thiết , Quốc Tuấn nài nỉ :

-Cát Đằng nhận lời nghe !

Cát Đằng chớp mắt . Có phản đối cũng bằng thừa . Vì Minh Khanh cười khúc khích và lái xe đi cùng Quốc Tuấn , bất chấp Cát Đằng có đồng ý hay không.

Quán cà phê thật xinh, không bề thế nhưng cũng không nhếch nhác , quán “ Chiều “ được trang trí bằng những bức phong vẽ phong cảnh theo gam màu lạnh . Cát Đằng nhìn mãi bức Mùa Đông với vẻ mặt thích thú , háo hức.

Nhìn theo ánh mắt của Cát Đằng, Quốc Tuấn trầm giọng :

-Ở nhà của anh cũng có một bức tranh đẹp lãng mạn như vậy . Hôm nào nếu có dịp Cát Đằng ghé đến nhà anh chơi . Anh sẽ giới thiệu với Cát Đằng bức tranh đó.

Cát Đằng cười hiền lành . Cô trốn tia mắt ám áp của Quốc Tuấn và nhìn sang Minh Khanh , Minh Khanh cười nho nhỏ :

-Minh KhanhKhát nước quá trời anh Tuấn ơi

Bật cười , Quốc Tuấn nghiêng đầu hỏi :

-Cát Đằng và Minh Khanh uống gì ?

Cát Đẳnghỏ Nhẹ :

-Cát Đằng cà phê sữa .

Minh Khánh đung đưa vai :

-Em cũng vậy !

Quốc Tuấn cười , anh gọi chủ quán :

-Cho một đen và hai nâu .

Ngắm nhìn Cát Đằng nhâm nháp từng ngụm nước , Quốc Tuấn cảm thấy ngất ngây trước vẻ đẹp của cô . Một nét đẹp đơn sơ nhưng lôi cuốn , càng ngắm càng thấy say . Minh Khanh đá nhẹ vào chân Quốc Tuấn . Ông anh

của cô như đang đóng đinh trên mặt Cát Đằng, không khéo sẽ làm hỏng mọi chuyện mắt.

Quốc Tuấn ho khẽ . Anh lúng túng gấn điều thuốc lên môi . Chưa bao giờ anh rơi vào tình trạng như thế này. Suốt cả tháng nay , anh luôn nghĩ đến Cát Đằng, mong nhớ cô.

Minh Khánh lên tiếng phá tan bầu không khí im lặng :

-Em nghe nói anh Tuấn chuẩn bị đi dự Hội nghị Ở Singapore , có đúng không ?

Quốc Tuấn khẽ gật đầu :

-Ừ , Singapo mở một cuộc triển lãm , công ty của anh có đăng ký một mớ hàng trong đợt này nên phải đi . Chừng khoảng nửa tháng .

Quay sang Cát Đằng, Quốc Tuấn trầm giọng :

-Cát Đằng thấy Sài Gòn như thế nào ?

Cát Đằng nhỏ nhẹ :

- Đông , vui , nhộn nhịp .

Minh Khanh nghịch ngợm :

-Ý của anh Tuấn muốn hỏi ý kiến Cát Đằng về một con người rất cụ thể chứ không phải hỏi về nguyên cả một thành phố .

Cát Đằng lườm Minh Khanh . Nếu cả hai anh em nhà này hòa nhau cùng một thể để tấn công cô , phần thua về cô là cái chắc.

Quốc Tuấn dịu dàng nhìn Cát Đằng:

-Anh chưa về Vĩnh Long bao giờ , nghe nói phong cảnh ở đó rất đẹp và nên thơ.

Cát Đằng cười nhẹ, Cô băng khuâng nhớ lại những dòng sông quê hương và cả những ngọn đồi nắng cháy da . Cô , một con bé nghịch ngợm thường leo lên đồi với lũ bạn và chơi trận giả y hệt bọn con trai . Kỷ niệm ấy vẫn còn tươi nguyên trong tâm trí cô . Quốc Tuấn thương yêu nhìn cô . Khi không

còn sôi nổi nói chuyện , im lặng suy tư , Cát Đằng thoắt trở thành một người khác . Sầu lặng hơn và dịu dàng hơn.

Chợt Cát Đằng nghiêng tay nhìn đồng hồ . Co đầu môi nói với Minh Khánh :

-Quên mất , Cát Đằng không ngồi lâu được , phải về nhà đi công chuyện với dì Trần .

Minh Khanh nài nĩ :

- Một lát nữa được không ?

Cát Đằng lắc cái đầu mỉm cười . Cô vội vàng đứng dậy , dáng điệu nôn nóng Quốc Tuấn thoáng buồn , đôi mắt anh nhìn Cát Đằng không chớp . Đứng bật dậy tạm biệt cô , anh nói giọng tiếc nuối:

-Hẹn gặp lại !

Cát Đằng mỉm cười khách sáo . Cô ngồi lên sau lưng Minh Khanh , cảm thấy lòng nhẹ nhõm.

Bên Ngọn Đèn Khuya

Chương 2

Chan canh vào chén, bà Trần nhìn Cát Đằng nói giọng vui vẻ:

- Dĩ biết, món canh chua cá lóc cháu rất thích.

Cát Đằng mỉm cười:

- Hôm nay, món nào cũng ngon. Cá kho tộ, canh chua, lại có cả xà lách trộn nữa chứ.

Chấn Phong khẽ nhún vai không khoái nghe con nhỏ này véo von. Mỗi lần nói chuyện tay ba, mẹ anh có thói quen thường khen ngợi cô trước mặt mình, trong khi anh thấy đó chỉ là một cô gái nhà quê thích xí xọn. Anh vẫn chưa quên tội cô đã chứng kiến cảnh anh và Trà My hôn nhau trong vườn.

Thấy Chấn Phong lăm lì ăn, bà Trần cũng hỏi:

- Con ăn không ngon miệng à ?

Chấn Phong ậm ừ cho qua chuyện:

- Dạ không, rất ngon !

Cát Đằng liếc về mặt của Chấn Phong xong. Kiểu phớt Tĩnh ăng Lê của anh khó thể đoán anh đang buồn hay đang vui.

Bà Trần hắng giọng :

-Cát Đằng, dĩ thấy con suốt ngày ham học , chẳng dành thời gian để giải trí như vậy cũng không tốt đâu.

Cát Đẳnghỏ nhẹ :

-Ngoài thời giờ đến trường , thú vui duy nhất của con là đọc sách ở thư viện. Con luôn cảm thấy thiếu thốn thời gian lấy đâu ra thời giờ để vui chơi giải trí.

Chấn Phong giọng tỉnh tỉnh :

-Những người quan trọng lúc nào cũng bận rộn .

Cát Đằng lườm dài anh . Còn anh , anh nhìn cô như muốn nuốt sống. Cuộc chiến bằng mắt bắt phân thắng bại.

Vẫn vô tình ,bà Trần nói với Chấn Phong:

-Lúc nào rảnh, con lấy xe chở Cát Đằng đi chơi đây đó cho biết.

Chấn Phong với vẻ lắc đầu :

-Không. Con rất bận.

Cát Đằng nghiêm nét mặt nhìn đáp lễ :

-Tôi cũng rất bận.

Bật cười , bà Trần phê phán:

-Hai đứa này dù sao cũng là anh em một nhà , xưng hô gì toàn tôi với cô nghe kỳ cục, xa cách . Đổi lại cách xưng hô đi , nghe sao cho được chứ .

Chấn Phong cao giọng :

- Cô đã thể hiện sự tôn trọng tôi đa mà mẹ.

Bà Trần lắc đầu thật dứt khoát :

-Mẹ Không đồng ý , nghe con và Cát Đằng nói chuyện lúc nào cũng có vẻ găng , như chuẩn bị gây lộn.

Chấn Phong khẽ nhún vai và im lặng ăn . Tại sao anh lại phải thân mật với con nhóc này . Một cô gái vừa quê vừa xí xọn , kiêu ngạo . Cứ nhìn thử vào đôi mắt của cô thì biết, có thể chỉ với mỗi chiếc đôn bay , cô lại có tham vọng bay được qua đất liền.

Muốn chọc tức Chấn Phong, Cát Đằng thực tập liền yêu cầu của bà Trần. Cô nhỏ nhẹ nói với Chấn Phong khi anh vừa ăn hết cơm trong chén:

- Đưa chén đây , Cát Đằng xúc thêm cơm cho anh nha.

Bất đắc dĩ , Chấn Phong đưa tay nhận lấy chén cơm tình nghĩa giả vờ của cô . Anh thừa biết cô muốn xỏ ngọt anh . Chưa biết trả đũa như thế nào cho hợp pháp.

Tỏ vẻ hài lòng, bà Trần nhận xét :

-Cát Đằng rất ngoan !

Chấn Phong không bỏ lỡ cơ hội , anh lên giọng :

-Căn cứ vào đâu mà mẹ nói như vậy chứ ?

Bà Trần mỉm cười :

- Thật ít có đứa con gái nào được như Cát Đằng. Vừa ham học , lễ phép , siêng năng chịu khó lại còn biết cách ăn mặc . Một số cô gái thời nay ăn mặc hở hang , loè loẹt , ăn nói lấc cấc mẹ không thể nào có cảm tình.

Chấn Phong hiểu là mẹ anh muốn ám chỉ đến Trà My , anh nhướn mày :

-Tuổi trẻ mà mẹ . Dù sao hiện đại bây giờ cũng hơn quê mùa .

Cát Đằng gượng cười . Cô biết Chấn Phong tấn công cô , cũng không hơi sức đâu cãi vã với anh . Cô thể hiện sự bất cần ngay trên nét mặt . Cuộc chiến tranh bằng mắt vẫn tiếp tục giữa hai người.

Bà Trần vô tình đứng dậy rời khỏi mâm cơm với chum nhỏ tách trà trên tay.

Bà có thói quen dùng trà sau bữa cơm ở trong phòng khách.

Cát Đằng ngồi nhân nhả gọt vỏ Lê . Cô chẻ quả Lê ra làm bốn và đặt trước mặt Chấn Phong giọng cộc lốc :

-Ăn đi !

Chấn Phong bắt bẻ :

-Ai ăn ?

So vai lại, Cát Đằng đáp tỉnh bơ :

- Dĩ nhiên là anh ăn , ở đây chỉ có hai người , tôi mời anh mà . Lê đầu mùa rất ngọt. Khi ăn , anh không nên hầm hè như vậy , nếu không sẽ mắc nghẹn

đó .

Trùng mắt nhìn cô , Chấn Phong hát hàm :

- Từ nay , tôi yêu cầu cô không được ngồi học ở xích đu nữa , nghe rõ chưa ?

Cát Đằng ngừng nhai , cô tròn mắt :

-Ồ lạ Ghê . Chiếc xích đu quền đó gần gãy sập rồi . Đó là chỗ học bài lý tưởng nhất của tôi . Anh có quyền gì cấm tôi hả ?

Chấn Phong gằn giọng:

-Không cần phải giải thích . Cấm là cấm . Cô nên bỏ tật thóc mách đi là vừa .

Trề nhẹ Môi , Cát Đằng nói tỉnh bơ :

-Ai xí trước được phần.

Chấn Phong bức dọc nhìn Cát Đằng. Từ ngày tình cờ gặp cô nhóc này trong vườn , Trà My đã làm tình làm tội anh đủ điều , ghen bóng ghen gió một cách vô cớ . Anh chưa điên , nếu bắt anh yêu một cô nhóc quê như thế này , anh chẳng thà chết còn hơn.

Thấy Chấn Phong chăm chú nhìn mình, Cát Đằng khẽ so vai:

-Làm ơn đừng đóng đinh vào mắt tôi .

Chấn Phong cười giễu cợt:

-Một tác phẩm tồi, chẳng ai có hứng thú để treo nó lên tường đâu.

Nghiêng đầu nhìn anh, Cát Đằng hắng giọng:

-Tôi nghĩ là mình chẳng đến nỗi nào , có thể đạt điểm trên trung bình.

-Chỉ phải tội quê một cục .

-Biết đâu sau này anh lại chết lên chết xuống vì một cô gái quê mùa nào đó.

-Tôi chưa điên .

Dùng dao gọt vỏ một quả Lê khác . Cát Đằng cười chúm chím. Chỉ mới tưởng tượng Chấn Phong đột ngột si tình cô gái quê nào đó, cô đã cảm thấy vui không thể nào tả được . Ai có thể biết trước chuyện đời.

Giọng Chấn Phong khó chịu:

-Sao lại cười chứ ?

Cát Đằng hát càm :

-Ô hay Cười mà cũng bị cấm . Lạ chưa ?

Bức dọc xô ghế đứng dậy , Chấn Phong bước lên phòng. Mở tung cửa ra, anh nằm ngả người trên nệm . Từ ngày Cát Đằng trở thành lảng giềng của anh, tự do của anh bị xâm phạm rất nhiều. Anh không thể thoải mái hơn với Trà My như trước. Nhớ có lần Cát Đằng đi ngang phòng anh , bắt gặp Trà My đang ngồi trên đùi anh . Nụ cười nửa miệng của Cát Đằng lúc đó làm anh giận muốn điên lên.

Bước đến giàn máy, volume vặn hết cỡ, Chấn Phong biết đây là cách trả thù độc đáo nhất dành cho cô.

Thế nào lát nữa vào phòng, Cát Đằng buộc phải đóng chặt các cánh cửa lại . Cô luôn dị ứng với những âm thanh hỗn loạn từ dàn máy của anh phát ra. Nghe những bước chân của Cát Đằng đi dọc hành lang, Chấn Phong cười thú vị và nằm quay mặt vào trong vách. Anh lắng nghe tiếng làm bầm, tiếng mở khóa vững vàng bên phòng của cô. Đang nằm nhắm mắt tận hưởng chiến thắng của mình, Chấn Phong cảm thấy dường như trong phòng càng lúc càng ngọt ngào, nóng bức. Ngạc nhiên mở choàng mắt ra. Chấn phong giật dử khi phát hiện tất cả các cánh cửa phòng anh từ cửa sổ cho đến cửa ra vào đều bị đóng lại, phòng tối om om.

Vùng dậy, Chấn Phong bay qua trước phòng Cát Đằng.

Anh co chân đá mạnh vào cửa.

Cát Đằng im như thóc, tim đập thình thịch . Lúc này ngỡ là Chấn Phong đã ngủ say nên cô nhón gót vào phòng để liệu mạng làm chuyện đó. Không ngờ anh nổi giận. Thật ra , cô chỉ muốn hạn chế sự bùng nổ của âm thanh chứ không có ý chọc tức anh.

Giọng Chấn Phong bực dọc :

-Mở cửa ra, nhanh lên!

Hít một hơi thật dài, Cát Đằng rụt rè mở Cửa . Như một cơn lốc, Chấn Phong ào vào phòng cô . Anh hất hàm:

-Ai cho phép cô tự tiện làm như vậy. Nói đi!

Cát Đằng lí nhí :

-Xin lỗi, tôi tưởng anh đã ngủ.

Trùng mắt nhìn cô, Chấn Phong đe dọa:

-Cô có muốn tiếp tục ở lại đây không hay là thích cuốn gói ra đi?

Câu hỏi của anh làm cơn giận của Cát Đằng bấy lâu kìm nén có dịp bùng lên. Cô nhếch môi:

-Không muốn ở đây chút nào.

-Cô nói sao ?

-Tôi muốn thoát khỏi chỗ này từ lâu nhưng tiếc rằng có nhiều ràng buộc.

Chấn phong gằn giọng:

-Tôi sẽ tháo gỡ những ràng buộc đó cho cô, dù phải trả một giá như thế nào tôi cũng chấp nhận.

Cát Đằng quát vào mắt anh:

-Không cần đến anh. Tôi có thể tự thu xếp được mà.

-Khá. Hy vọng là tôi không phải chờ đợi quá lâu.

Nước mắt viền quanh mi, Cát Đằng quay mặt ngó lơ ra cửa sổ để Chấn Phong khỏi nhìn thấy những giọt nước mắt yếu đuối của cô . Biết Chấn Phong khó chịu về sự hiện diện của cô trong căn nhà này nhưng giờ đây nghe chính miệng anh lên tiếng đuổi, Cát Đằng không sao khỏi tủi thân. Cô đã viết nhiều lá thư về Vĩnh Long xin phép ba cô thuê trọ nhưng ông không

đồng ý . Nhiều lý do ông nêu ra cô không nhớ hết, chỉ có hai ý cô còn nhớ là vấn đề tình cảm giữa ba cô và dì Trần, còn sợ cô đau ốm mà không ai biết đến. Làm sao cô có thể vượt qua trở ngại lớn như vậy.

Bước đến cửa sổ, Cát Đằng tì tay lên song và nhìn xuống khu vườn . Chưa bao giờ cô buồn chán như thế này. Nhớ ba , nhớ miền quê với những dãy đồng, cò bay thẳng cánh, nhớ lũ bạn cùng học thời phổ thông, nhớ những tháng ngày êm đềm ngọt ngào, có cả đến trăm nỗi nhớ còn cào cào trong ký ức. Chấn Phong cũng nhìn Cát Đằng, nếu anh nhìn không lầm, hình như cô nhóc này vừa khóc. Dáng vẻ ủ rũ của cô bên cạnh cửa sổ khiến cơn giận của anh như một ngọn sóng dữ vừa ập vào bờ. Anh lúng túng đứng im thay vì vỗ vào mặt cô thêm vài câu nguyên rủa cho hả giận.

Anh không quen quát nạt phụ nữ. chỉ có cô nhóc kiêu hãnh này mới thường xuyên va chạm với anh, đem đến những điều rắc rối cho anh.

Cát Đằng mím môi lại để nước mắt không trào ra thêm nữa. Cô không muốn khóc trước mặt một con người đáng ghét như Chấn Phong. Thà cô chết đi còn hơn để hắn nhìn thấy sự yếu đuối của cô.

Cát Đằng quay mặt lại đối diện với anh. Đôi mắt cô ráo hoảnh, nụ cười tự tin và đầy bản lĩnh. Cô không muốn nhận sự thương hại của con người mà cô vô cùng cảm ghét.

Chấn Phong lãnh đạm nói với cô :

-Từ nay, cô không được làm như vậy nữa.

Cát Đằng khẽ so vai:

-Tôi biết rồi.

Nghiêm mặt lại, Chấn Phong bước về phòng của mình, bắn khoản tự hỏi chẳng lẽ lúc này anh lầm. Nếu vậy con nhỏ này là một con người sắt đá, cứng như thép.

Ngã người nằm dài trên giường, Chấn Phong định nhào người để giảm bớt âm thanh của dàn máy nhưng lại thôi...

Chấn Phong mở choàng mắt ra, Trà My vừa phớt nhẹ môi lên trán anh, cô cười khúc khích:

-Xấu ghê! Tướng anh ngủ rất xấu.

Vùng ngòai dậy, Chấn Phong âu yếm choàng vai cô:

-Em đến lâu chưa?

Nguýt yêu anh, Trà My nũng nịu:

-Mới hơn mười phút chứ mấy, anh ngủ say như chết, em gọi mãi không nghe anh trả lời nên mới xô cửa vào đây chứ.

-Mẹ anh đi làm chưa?

Trà My phụng phịu:

-Em gặp bà ngay ở cổng. Xời ơi, Mẹ của anh nhìn xuống cặp đùi của em như người ta muốn lột da một con ếch. Kinh khủng!

Chấn Phong phì cười:

-Người già mà, em thông cảm chứ .

Trà My chớp chớp mắt, giọng kéo dài ra:

-Lúc này em nghe thấy mẹ anh cần nhờ với chú Tần tài xế là anh làm việc ở công ty thất thường, làm một ngày nghĩ đến ba, bốn ngày. Chú Tần tài xế là người ăn, kẻ ở đâu phải là cấp trên của anh. Mẹ anh thật là kỳ cục.

Chấn Phong phẩy tay:

-Bỏ qua chuyện đó đi em. Vì chú Tần làm cho gia đình hơn chục năm nay nên mẹ anh xem như người nhà. Anh thấy mình cũng không cần thiết đến công ty vì tất cả mọi vấn đề đều do mẹ anh quán xuyến, có anh hay không cũng vậy thôi.

Trà My chu môi lên:

-Sau này, anh về quản lý cho công ty của ba em. Công ty của ba em dù sao qui mô lớn, hơn và tổng số vốn cố định lớn hơn công ty của mẹ anh.

Chấn Phong búng ngón tay:

-Anh không muốn ba em nghĩ rằng anh muốn lợi dụng ông bằng cách yêu con gái của ông.

Hôn lên má Chấn Phong, Trà My nhõng nhẽo:

-Em cảm anh suy nghĩ như vậy. Ba mẹ em chỉ có một mình em, hạnh phúc của em chính là niềm vui của ba mẹ em mà.

Chấn Phong nựng cằm Trà My:

-Chiều nay em không đến câu lạc bộ thể dục thẩm mỹ sao ?

Trà My chớp mắt:

-Em nhớ anh nên chuẩn tập để về đây đó.

Chấn Phong ngồi trên đùi, mắng yêu:

-Em hư quá .

Tì cằm lên vai anh, Trà My tỉ tê:

-Ba có hỏi em là lúc nào chúng mình cưới nhau.

Xoa nhẹ bờ vai cô, Chấn Phong trầm giọng:

-Em đã chuẩn bị tinh thần sống một cuộc sống mới chưa. Anh nghĩ là cả anh và em đều vẫn còn ham chơi như nhau. Tại sao lại chọn một sự ràng buộc khi chúng ta đều thích sự tự do, hả em yêu ?

Trà My nũng nịu:

-Em chỉ sợ mất anh. Thật ra, em vẫn thích kéo dài thời gian yêu nhau .

Nhưng em thấy tình cảm của anh đối với em không say đắm . Lúc như có lúc như không.

Chấn Phong phì cười:

-Vậy thì càng nên để dành thời giờ để nghiệm lại tình cảm của nhau. Hôn nhân không phải là một sợi dây để người ta xỏ vào mũi của một con trâu và kéo đi.

Trà My đắm vào vai Chấn Phong:

- Ghét anh ghê.

Chợt nhớ ra. Trà My nhìn sâu vào đôi mắt Chấn Phong, trầm giọng hỏi :

- Con nhỏ nhà quê đó có hay... vào đây không vậy anh?

Chấn Phong nhăn mặt lên:

- Em hỏi gì kỳ cục vậy?

Trà My nhướn mày:

- Em là người yêu của anh. Em có quyền biết đến những mối quan hệ liên quan đến anh chứ :

Chấn Phong nhún vai:

- Anh đã giải thích với em bao nhiêu lần rồi? Không bao giờ anh quan tâm đến một cô gái nào khác ngoài em.

Trà My giọng nghi ngờ:

- Chẳng lẽ anh không hề xiêu lòng trước một đứa con gái ngây thơ và hồn nhiên như nó.

Chấn Phong tỏ vẻ bức dọc:

- Nếu em không tin thì thôi. Con nhóc đó đã gây ra cho anh không biết bao nhiêu điều phiền toái . Gặp cô ta, anh chỉ muốn gây gỗ . Chỉ là như vậy thôi.

Trà My cười làm lạnh:

- Thôi mà, em tin anh. Phải nói oan cho anh để đo lường tình cảm anh như vậy cũng đâu có thừa.

Chấn Phong nhìn vào môi cô:

- Nếu để đo lường tình cảm của anh thì em nên chọn một cách khác, dễ thương hơn.

Trà My cong môi, phụng phịu khi Chấn Phong ghé môi xuống. Anh và cô đắm đuối hôn nhau.

Ôm Trà My trong vòng tay, Chấn Phong thủ thủ :

- Tối nay, anh chở em đến vũ trường, sau đó đi ăn tối ở nhà hàng nổi trên sông.

Trà My gạt đầu sung sướng:

- Em chờ anh nha !

Nắm tay Trà My và cùng cô bước xuống cầu thang, Chấn Phong dựng độ Cát Đằng ở ngay những bậc tam cấp cuối cùng. Cát Đằng khẽ gạt đầu chào Trà My và cầm cúi đi một mạch.

Trà My nhìn theo Cát Đằng, khẽ bĩu môi:

- Y hệt như một con một sách lúc nào em cũng thấy nó khệ nệ ôm một đồng sách vở trên tay. Con nhỏ này cho em một cảm giác là tất cả những người chung quanh nó đều... vô học.

Chấn Phong phì cười:

- Thôi mà em. Coi bộ không nhắc đến cô nhỏ quê mùa đó em ăn không ngon,

ngủ không yên hay sao.

Ngồi xuống ghế trong phòng khách Trà My đảo mắt quanh một vòng, nhận xét:

-Không có mẹ anh , coi bộ không khí ở đây dễ thở hơn.

Chấn Phong mỉm cười. Anh ngắm nhìn đôi chân thon dài đang duỗi thẳng của Trà My và buột miệng khen:

-Em rất đẹp !

Sung sướng chớp mắt, Trà My yếu điệu nói với anh:

-Anh biết rồi đó , không phải anh là người đàn ông duy nhất công nhận sắc đẹp của em . Nhưng chỉ với anh , em mới nhận lời yêu.

Chấn Phong gật gù giễu cợt:

-Ý của em, anh là người có phước ?

Trà My đung đưa mắt :

-Chứ còn sao nữa.

Anh trêu cô:

-Biết đâu lại vô phước.

Xấu hổ nhìn anh, TRà My giận dỗi:

- Đừng hòng !

Chấn Phong trêu già :

- Em không thể là cô vợ ngoan. Nhảy đầm số một , suốt ngày chỉ ghé shop và tìm đến các thẩm mỹ viện để chăm sóc sắc đẹp . Những anh chàng đó không đại gì để cưới em đâu.

Trà My dùng dùng nổi giận. cô hằm hè :

-Em sẽ chứng minh cho anh thấy điều ngược lại . Không dễ gì anh cưới được em đâu.

Chấn Phong choàng tay lên vai cô :

-Anh đùa mà em lại giận à ?

Vùng vằng hất tay của Chấn Phong ra khỏi vai, Trà My giậm giẫm :

-Tối nay em sẽ đến vũ trường , nhưng không phải với anh mà với Đoàn Phương , thuyền trưởng tàu Sông Ngân , người quen của ba em.

Chấn Phong nheo mắt nhìn cô:

- Đừng điên rồ như vậy.

Trà My giọng kiêu ngạo :

-Trước khi quen với anh, em đã có một tá bạn trai.

-Nếu xem đó là một thành tích thì thật là sai lầm, hiểu không Trà My.

Trà My hếch mũi lên, vẻ mặt ầm ức.

Chấn Phong dịu dàng vuốt ve Trà My, anh thủ thủ :

-Anh đùa . Em phải biết là em rất đẹp , không chỉ anh mà bất cứ một người đàn ông nào cũng đều muốn được yêu em.

Cảm thấy ngòi ngoai cơn giận hờn, Trà My vùng vằng chiếu lệ :

-Anh phải xin lỗi em!

Chấn Phong khẽ nâng cằm cô lên . Trà My khép mắt chờ đợi một nụ hôn .
Cô hơi nhúu mày lại vì không hề cảm nhận gì cả . Mở choàng mắt ra, cô vừa nhìn thấy bóng Cát Đằng nhẹ lướt ra cửa . Thì ra là vậy.

Vuốt lại tóc, Trà My rít giọng :

-Anh sợ nó à ?

Chấn Phong cau nét mặt . Anh đang bực mình vì sự xuất hiện không đúng lúc của Cát Đằng. Giọng anh khó chịu :

-Anh chẳng hiểu tại sao mẹ anh lại rước... của nợ này về nhà . Cô ta dường như sẵn sàng xuất hiện vào bất cứ lúc nào để làm phiền đến anh.

Cầm lấy túi xách ở trên bàn , Trà My lạnh nhạt :

-Em về!

Tiến Trà My ra cửa , Chấn Phong trở lại phòng khách với vẻ mặt hằm hằm . Anh quyết định ngồi đây đợi Cát Đằng để dạy cho cô một bài học về phép lịch sự.

Chấn Phong không phải ngồi đợi lâu , chỉ khoảng năm phút sau, Cát Đằng đã quay trở lại với một bịch ổi dầm ở trên tay.

Cô lách qua thật nhanh khỏi tầm mắt sấm sét của Chấn Phong nhưng anh đã gọi giật ngược:

-Cô nhóc kia!

Cát Đằng khựng người lại . Cô hất mặt lên:

-Tôi có tên đằng hoàng, tôi rất ghét mỗi khi anh gọi tôi là cô nhóc.

-Ngồi xuống!

Cát Đằng ngồi xuống ghế . Cô nghiêng đầu nhìn xuống bịch ổi của mình và... nuốt nước miếng, cử chỉ của cô càng làm Chấn Phong giận sôi lên . Chỉ vì ăn vặt mà cô đã gây nên chiến tranh giữa Trà My và anh . Thật đúng là... muốn phá đám.

Chấn Phong cao giọng:

-Cô đã biết tội bất lịch sự của mình chưa ?

Cát Đằng dẫu môi lên:

-Tôi chẳng có lỗi gì cả?

-Ngoan cố !

-Hô đồ!

-Ai cho phép cô rình rập tôi như vậy?

Cát Đằng nhướn mày:

-Tôi không như anh nói, trái lại tôi đi rất hiên ngang, đi rất đằng hoàng . Vì tôi nghĩ rằng đây là phòng khách chứ không phải là...

Chấn Phong quát lên :

-Im đi!

Cát Đằng ngồi im . Cô nhìn xuống bịch ổi cầm nơi tay và ầm ức . Vừa dợm

đứng dậy thì Chấn Phong đã la lên :

-Ngồi yên đó. Khi nào tôi cho phép đi mới được đi.

Cát Đằng mím môi lại . Một kẻ độc tài , độc đoán, độc ác . Cô đang tìm thêm những cái độc ác của anh . Độc đáo . Phải , thật khó mà kiếm được một kẻ như anh.

Mở sợi dây thun cột bạch ối , Cát Đằng chọn một quả và trải dùm giấy bọc muối ớt ra trên bàn . Cô bắt đầu nhai ối. Ngọn tuyệt . Cũng xứng với những lời mắng mỏ của Chấn Phong.

Chấn Phong tức tối nhìn Cát Đằng ăn với bộ dạng hí hửng . Thật bất ngờ, anh túm lấy bạch ối của cô và ném qua cửa sổ.

Cát Đằng giậm chân :

-Tôi sẽ mách dì Trần . Anh không có quyền làm như vậy.

Chấn Phong trừng mắt hàm hè :

-Tôi cấm cô . Từ nay về sau nếu thấy bạn gái của tôi đến đây chơi phải tránh xa mười thước.

Ấm ức nhìn Chấn phong, Cát Đằng kêu lên :

-Vậy tôi phải nhắm mắt chắc . Bộ anh tưởng tôi thích nhìn mấy người hôn nhau lắm hả. Ra vườn cũng cấm , đi ngang phòng cũng cấm , xuống phòng khách cũng cấm . Sao phi lý quá vậy ?

Chấn Phong hất hàm:

-Xuống bếp mà học .

Cát Đằngmím môi lại :

- Đáng ghét !

Cô nguây nguẩy bước lên lầu . Ngang qua phòng của Chấn Phong , một ý nghĩ bất chợt loé lên, cô chạy vào phòng anh chụp lấy chiếc máy cạo râu đang để trên bàn và vung tay để ném xuống vườn. Chợt nhìn thấy bác làm vườn đang đứng ở dưới đó , cùng lúc nghe những tiếng chân của Chấn Phong đang chậm rãi đi đến . Hoảng hồn , Cát Đằng ù té chạy.

Đóng chặt cửa phòng , Cát Đằng nằm dài xuống giường và... thờ . Hú hồn . Nếu Chấn Phong bắt gặp cô đang tìm cách thủ tiêu chiếc máy cạo râu của anh , không biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa đây.

Bên Ngọn Đèn Khuya

Chương 3

Xoay chiếc máy bé nhỏ trong lòng bàn tay , Cát Đằng thú vị bất công tắc máy, nghe tiếng rè rè của động cơ chạy bằng pin . Đáng ghét ! sau khi tìm bỏ hơi tai, Chấn Phong phải mất khoảng vài chục ngàn để mua một chiếc máy mới . Như vậy cũng đủ để cô hả dạ rồi.

Nhét chiếc máy cạo râu xuống gối , Cát Đằng mở chiếc máy cassette bỏ túi nằm dài nghe nhạc . Rất êm , cô nhẹ nhàng đi vào giấc ngủ... trên môi hé nở nụ cười.

Theo chân bà Trần đến công ty, Cát Đằng cảm thấy thích thú khi được bà dắt xuống tận nhà máy . Cô được nhìn thấy những dây chuyền sản xuất theo qui trình khép kín.

Bà Trần âu yếm hỏi cô :

-Cháu có mệt lắm không khi nghe máy chạy rầm rầm.

Cát Đằng hồn nhiên mỉm cười :

- Dạ không . Cháu không ngờ để sản xuất một cái bao nilông mỏng manh, nhiều công sức phải đầu tư vào , từ chất xám cho đến các thiết bị hoá lý , cơ học.

Bà Trần dịu dàng:

-Ở công ty của dì, các công nhân đều được bảo hộ tối đa để giữ an toàn lao động.

Giọng Cát Đằng sôi nổi :

- Cháu không ngờ dì có thể quản lý , điều hành cả ngàn công nhân ở đây.

Véo nhẹ vào má cô , bà Trần cười khẽ :

-Kinh nghiệm này là mẹ đẻ của kinh nghiệm khác . Thật ra , lúc mới vào nghề , sức và khả năng của dì chỉ mới dừng lại ở tổ hợp . Trong kinh doanh sản xuất có một chút phiêu lưu sáng tạo , đó là chìa khoá để có thể giúp đi trước những người khác một bước.

Cát Đằng tròn mắt:

-Một chút phiêu lưu sáng tạo .

Gật nhẹ đầu , bà Trần mỉm cười :

- Đúng vậy ! nếu cứ theo một bài bản nhất định của những người đi trước thì khó xác định một chỗ đứng trên thương trường . Muốn có một mẫu mã đẹp , lạ mắt , cấu tạo của thành phẩm độc đáo , người giám đốc cần phải có sự mạo hiểm , thử nghiệm.

Thấy Cát Đằng ngơ ngác , bà Trần hắng giọng nói tiếp :

-Không phải lúc nào thị trường cũng mở rộng vòng tay để tiếp nhận sản phẩm của mình . Di nói đến sự phiêu lưu là vậy.

Sánh bước cùng cô lên phòng giám đốc , xoay nhẹ tay cầm ở cửa , Bà Trần dịu dàng:

-Cháu cưng, vào đây nghỉ chân một lát . Cháu của di đã mệt lắm rồi.

Cát Đằng cười xoa . Cô lí lắc ngồi xuống ghế xoay, đung đưa hai chân, giọng khoan khoái:

-Phòng của giám đốc có khác , cháu thấy tỉnh cả người.

Bà Trần gọi thư ký lấy nước cho cô, vừa uống nước, Cát Đằng vừa quan sát cách bài trí ở trong phòng . Sự tinh tế của bà Trần không thể chê vào đâu được.

Cầm lấy tập hồ sơ , bà Trần dặn dò trước khi bước ra cửa :

-Cháu ngồi đây đợi di , lát nữa chú Tàn sẽ chở hai di cháu về nhà.

Cát Đằng tỉnh ngịch hỏi :

-Cháu ngồi vào bàn làm việc của di nha ?

Bà Trần mỉm cười trước tính trẻ con của cô , bà gật đầu mắng yêu :

-Cháu vẫn y hệt con bé ngày nào chạy trên đồi với mớ tóc khét nắng.

Cát Đằng bay qua chiếc ghế xoay dành cho giám đốc. Cô ngồi hơi ưỡn ngực ra , hất cằm lên tưởng tượng mình như một nữ giám đốc oai phong lẫm liệt.

Nhìn thấy cặp kính của bà Trần trên bàn , tiện tay Cô đeo vào.

Cảm thấy chóng mặt, Cát Đằng sáng tạo bằng cách cho kính trễ xuống sóng mũi. Cô mỉm cười khi nhìn xuống mặt gương ở trên bàn . Soi không rõ lắm nhưng có thể biết được là cô vào vai giám đốc rất đạt .

Cửa mở . Chấn Phong trở mắt nhìn Cát Đằng. Anh phá lên cười. Tiếng cười chế nhạo của anh làm Cát Đằng nghẹn ngang ngực.

Đặt tập hồ sơ trước mặt cô , giọng giễu cợt :

-Thưa bà , xin trình ký !

Cát Đằng hất mặt lên, cô hắng giọng:

- Để đó !

Vẫn cười, Chấn Phong nháy mắt hỏi Cát Đằng:

-Cô có biết mình giống ai không?

Cát Đằng tỉnh bơ nét mặt:

-Biết chứ .

- Đoán thử xem!

-Tôi giống di Trần .

Ôm bụng vì cười đến đau cả ruột, Chấn Phong kéo dài giọng:

-Nhìn cô bây giờ y hệt như... chó sói trong chuyện cổ tích "cô bé quàng khăn đỏ "

Cát Đằng cảm thấy cụt hứng. Cô trả đũa :

-Nếu là chó sói, tôi sẽ nhai anh không thương tiếc để anh chữa thói quen bắt

nạt người khác .

Chấn Phong châm chọc :

-Kết thúc câu chuyện, chó sói bị chết với một bụng đầy đá . Đó là một trong những câu chuyện cổ tích có hậu nhất.

Cát Đằng lườm dài , cô trả lời kiêu hãnh :

-Những người độc ác mới là... chó sói . Còn tôi , tôi là cô bé quảng khăn đỏ.

Chấn Phong búng vào mũi cô một cái đau điếng , giọng giễu cợt :

-Xưa rồi Diễm ơi!

Cát Đằng ôm lấy mũi. Chấn Phong bỏ mặc cô và đi ra ngoài . Anh không hề quan tâm đến vẻ mặt nhăn nhó của cô.

Âm ỨC . Cát Đằng dùng ngón tay vuốt nhẹ lên mũi . Đau điếng . Thật cô chưa ghét ai bằng ghét... con chó sói này . Tại sao thời nay không có những mẩu chuyện cổ tích hiện đại để tiêu diệt những sói như Chấn Phong.

Ngồi trên cùng một băng ghế sau với Chấn Phong. Cát Đằng trả thù anh bằng cách cố tình giẫm gót giày nhọn của cô lên ngón chân của anh . Chấn Phong trợn mắt . Trên xe còn có bà Trần và chú Tàn ngồi ở phía trước nên anh đành nuốt hận tự động kéo chân của mình về.

Cát Đằng chưa kịp tận hưởng chiến thắng của mình thì Chấn Phong đã đáp lễ bằng cách cố tình ngồi khuynh hai chân và ép cô vào góc xe. Chiếc xe chạy nhanh và êm cúa . Ngã nhẹ nhàng lên người cô , anh nở nụ cười thách thức. Rất tự nhiên, Cát Đằng mím môi lại thúc cùi chỏ thật mạnh vào mạng sườn của anh . Ê ả.

Không biết cuộc chiến tranh sẽ kéo dài đến đâu nếu bà Trần không đột ngột lên tiếng:

- Trưa nay, chúng ta sẽ dùng cơm ở ngoài nhà hàng.

Cát Đằng reo lên :

-Thích ghê !

Chấn Phong chán nản thở dài . Anh không khoái vào nhà hàng máy lạnh với cô nhóc nhà quê chưa quen sự dụng dao nĩa . Lần trước, anh đã chứng kiến cảnh cô vụng về làm văng cả nước sốt lên mặt người khác khi tìm cách xé nhỏ đĩa vịt tiềm.

Cát Đằng hí hửng nhìn anh . Cô biết rõ mười mươi là anh không thích . Vì thế cô lại càng... thích hơn.

oOo

Đức Trung rót bia đầy ly cho các bạn giọng sôi nổi :

- Vô ! Trăm phần trăm !

Mỗi người cùng nâng cốc và chạm ly với nhau . Chấn Phong nhướng mắt hỏi Đức Trung:

-Ở dưới nhà mà nhện nhịp sôi nổi vậy ha?

Đức Trung cười lớn :

- Sinh nhật của Xuân Hương , em gái của tao.

Hoàng Long nhún vai :

- Bọn con gái thường bày đặt, cô em gái nhà tao cũng vậy , không tổ chức sinh nhật cho nó , nó khóc ầm ĩ cả lên.

Chấn Phong mỉm cười :

- Mình tiếc là không có một cô em nào cả , để xem nó nhõng nhẽo đến cỡ nào.

Đức Trung nháy mắt :

- Trà My để cho ai ?

Hoàng Long vội vàng lên tiếng :

- Trà My là girl , sao có thể so sánh với em gái được. Nếu em gái nhõng nhẽo , mày có thể đánh đòn , cốc nó lưng sọ , còn Girl thì đừng hòng , nó sẽ hành mày ra tương. Bọn con gái không phải vừa đâu .

Đức Trung tắc lưỡi :

- Xuân Phương có một cô bạn đẹp hết ý . Một bông hoa đồng nội . Nhưng kiêu kỳ hết biết, hôm trước tao và Hoàng Long mở miệng làm quen, em kê ngay tù đứng vào miệng. Quê luôn !

Chấn Phong cười giễu cợt :

- Như vậy bọn mày thiếu bản lĩnh . Gặp phải tao thì đừng hòng.

Rót thêm bia vào các ly , Chấn Phong hào hứng :

- Vô!

Đặt ly xuống bàn , Đức Trung hát hàm hỏi Chấn Phong:

- Mày có muốn gặp em để trở tài không?

Chấn Phong khẽ nhún vai :

- Được thôi . Nhưng Trà My hay ghen lung tung , tao không thích.

Hoàng Long nói khích :

- Tao biết là mày không tin chắc là sẽ cua độ được em.

Khèn khàng đứng dậy , Chấn Phong vỗ vai Hoàng long :

- Vậy thì đi . Nhưng hứa trước với mày , đùa một chút cho vui chứ tao không hứng thú đề... yêu . Một Trà My đã đủ lắm rồi.

Cả nhóm bạn kéo xuống tầng dưới . Vừa nhìn thấy Đức Trung . Xuân Phương phụng phịu ra mặt :

- Anh hai , sinh nhật của em mà anh hai chẳng phụ một tay , ngồi lai rai từ chiều cho đến tối . Chán ghê !

Đức Trung cười xòa , giọng xuề xòa :

- Được rồi , Giờ em muốn gì ?

Xuân Phương lúc lắc đầu :

- Xong hết rồi . Tiệc gần tàn . Em nói là nói vậy thôi.

Chấn Phong rút trong túi áo một chiếc hộp nhỏ đặt vào tay Xuân Phương.

Cô ré lên:

-A ! anh Phong điệu ghê . Sao anh biết hôm nay là ngày sinh nhật của Xuân Phương?

Chấn Phong bịa chuyện :

- Đức Trung nói với anh.

Khuôn mặt tươi rói . Xuân Phương liền thoáng :

-Cám ơn anh Phong nha ! Vậy mà chưa gì em đã vội trách anh Trung .

Không ngờ ông anh của em còn biết quan tâm đến em gái nữa.

Chấn Phong mỉm cười. Món quà nhỏ anh mua để tặng cho Trà My, nhưng sao , nhìn thấy vẻ mặt rạng rỡ của Xuân Phương bây giờ, anh cảm thấy vui lây.

Đức Trung tìm bàn cho nhóm bạn của mình. Chiếc bàn được đặt ở gần cửa thông ra vườn, từ đây có thể bao quát nhìn được những bàn xung quanh.

Hất mặt về chỗ một nhóm cô gái đang ngồi, Đức Trung hắng giọng:

-Em đó. Cô gái tóc dài xinh đẹp nhất trong bàn.

Chấn Phong nheo mắt nhìn lại cho rõ . Cát Đằng! Anh không ngờ lại là cô.

Nhìn thất vẻ mặt sững sờ của anh Hoàng Long hích vai:

-Sao? Bộ mày bị em hớp hồn rồi ha?

Chấn Phong cười thành tiếng :

-Xoàng! Dưới mức trung bình .

Cả Hoàng Long lẫn Đức Trung đều kêu lên vì ngạc nhiên. Đức Trung giọng nóng nảy:

-Em là cô gái tóc dài mặc váy đầm màu trắng chứ không phải con nhỏ mặc mini đỏ ngắn cùn cỡn, cắt tóc ngang.

Vẫn nụ cười giấu cợt, Chấn Phong trầm giọng:

-Tao đâu có đui. Con nhỏ tóc dài đó quê kinh khủng.

Hoàng Long gật gù:

-Tao hiểu rồi. Tiêu chuẩn người đẹp của mày phải cỡ như Trà My, ăn mặc bốc lửa và biết chơi tới bến. Có đúng như vậy không?

Chấn Phong nhướn mày:

- Dĩ nhiên!

Đức Trung nheo mắt nhìn Chấn Phong:

-Mày đừng nói ngon. Thử đến tán em xem sao?

Trước ánh mắt chờ đợi của Hoàng Long và Đức Trung , Chấn Phong tiến đến bàn Cát Đằng đang ngồi. Anh tự động kéo ghế ngồi xuống, vừa lúc những người bạn đang ngồi cùng với cô hàng hững đứng dậy tham gia điệu ChaChaCha.

-Xin lỗi, anh có chuyện cần nói riêng với Cát Đằng.

Cát Đằng nhếch môi:

-Tôi không quen với anh !

Chấn phong nháy mắt:

-Rất khá! Anh muốn mời em một bản, đồng ý chứ ?
Hất mặt lên, Cát Đằng giọng lạnh lùng:
-Tôi không biết nhảy vì tôi là dân quê.
Chấn Phong tử tế thuyết phục:
-Nhảy với anh một bản. Dù sao chúng ta cũng là anh em một nhà.
Cảnh giác nhìn Chấn Phong, Cát Đằng buột miệng hỏi:
-Vì sao anh lại có mặt ở đây?
Chấn Phong nhướn mắt:
-Anh là bạn của Đức Trung, Cát Đằng xụ mặt. Cô không thích anh chàng tóc tùm ở đuôi như nghệ sĩ, có cuộc sống phóng túng chẳng khác gì Chấn Phong.
Giọng cô mai mỉa:
-Nếu vậy, cũng không có gì là lạ.
Chấn Phong cười cầu tài:
-Nhảy với anh một bản, nếu em bước còn ngượng ngập, anh sẽ dìu em đi.
Cát Đằng nhăn mặt lại:
-Tôi không nhảy có chết chóc ai đâu.
Chấn Phong đáp tinh bơ:
-Không chết đến ai nhưng có thể làm anh mất mặt. Lúc này anh có bảo với tụi bạn là Cát Đằng rất ngoan , là em gái của anh.
Cát Đằng chép miệng:
-Thì ra là vậy. Không phải do thiện chí của anh mà vì anh chứng minh một điều gì đó - Quái thật!
Chấn Phong đặt tay lên bàn tay của Cát Đằng. Anh thừa biết tụi bạn của anh đang căng mắt theo dõi và ghi nhận hình ảnh độc đáo này. Cát Đằng rút tay về, mặt nhăn nhó:
-Anh muốn gì nữa đây?
Chấn Phong trầm giọng:
-Lát nữa, anh sẽ chở em về.
Nghe tới chuyện về cùng Chấn Phong, Cát Đằng vội vã xua tay:
-Thôi, khỏi. Tôi thất kinh nhĩa ý của anh rồi.
Không đợi Cát Đằng đồng ý hay không, Chấn Phong đột ngột chụp lấy bàn tay của cô, giọng anh thách thức:
-Em có dám la lên không? Xuân Phương sẽ hận em ghê gớm vì em đã... quấy buổi tiệc sinh nhật của nó. Chỉ một bản với anh thôi, có chết chóc em đâu.
Bất đắc dĩ, Cát Đằng phải đứng dậy cùng Chấn Phong bước ra piste. Anh khư khư nắm chặt bàn tay cô đến đau.
Nhạc chơi tango, Chấn Phong ghì Cát Đằng, ép sát cô vào người của anh .
Quắc mắt nhìn anh, Cát Đằng hầm hè:

-Anh làm trò gì kỳ cục vậy?

Chấn Phong, vẫn cười. Anh dìu cô đến gần sát ban nhạc và yêu cầu:

-Sau bản này, chơi dùm Valse!

Cát Đằng rít lên:

-Chỉ một bản tăng-gô này thôi, tôi nể anh lắm rồi đó.

Chấn Phong giễu cợt:

-Bộ cô tưởng tôi khoái nhảy với cô lắm sao. Đi cứng đơ như một con búp bê làm bằng gỗ.

Cát Đằng cố tình giẫm chân lên chân Chấn Phong, cô giận dữ:

-Vậy anh lôi tôi ra đây làm gì?

Chấn Phong tỉnh bơ:

-Một sự đánh cược. Tôi muốn chứng minh với Đức Trung và Hoàng Long là tôi có thể... bỏ trái tim cô trong túi tôi.

Cát Đằng nhếch môi:

-Thì ra là vậy. Anh có biết tôi khinh anh đến mức nào không?

Chấn Phong khẽ nhún vai:

-Không quan trọng. Điều quan trọng là tôi đã bỏ được sự kiêu hãnh của cô.

Cát Đằng định quay về bàn ngồi nhưng bàn tay Chấn Phong đặt ngang eo lưng cô như một gọng kềm. Cô ứa nước mắt:

-Buông ra!

Chấn Phong lì lợm:

-Còn một bản Valse. Tôi sẽ xoay cô như chong chóng để cô phải tự động ôm chặt tôi, ném sự kiêu hãnh xuống dưới chân.

Nhìn vào đôi mắt, dửng dưng của Chấn Phong, Cát Đằng kêu lên:

-Tại sao anh hay kiếm chuyện với tôi như vậy?

-Vì cô... đáng ghét.

Nhạc chuyển sang điệu Valse. Chấn Phong cười cười:

-Valse pháp nhé, tôi không chơi Valse Hồng Kông đâu.

Anh đặt tay ngang eo lưng Cát Đằng và xoay nhanh như cơn lốc. Cát Đằng cuốn theo điệu nhảy của anh.

Khác với dự đoán của Chấn Phong, Cát Đằng vẫn làm chủ được đôi chân của mình. Cô nhảy rất nhẹ. Đôi mắt cô nhìn Chấn Phong đầy căm hờn. Cô không muốn phá vỡ bữa tiệc vui vẻ của Xuân Phương...

Những người còn lại trong buổi tiệc đều ngỡ người chiêm ngưỡng đôi nhảy đẹp nhất. Chấn Phong không hề biết cô từng là nữ sinh viên thanh lịch và tham gia câu lạc bộ trẻ ở Vĩnh Long.

Nhạc kết thúc, Chấn Phong buông Cát Đằng ra và nhận đầy đủ trọn vẹn nụ cười khinh miệt của cô.

Trở về bàn, Chấn Phong lập tức được Đức Trung và Hoàng Long tán thưởng bằng những tràng pháo tay.

Hoàng Long cười thích thú:

-Không ngờ mày đã cura đồ được em. Ôm em thật tình tứ trước mặt bá quan văn võ.

Đức Trung gật gù:

-Rất đẹp đôi!

Chấn Phong lau bầu:

- Đẹp chuyện đó đi!

Ngạc nhiên nhìn Chấn Phong, Đức Trung thắc thỏm:

-Sao vậy?

Chấn Phong bỗng nổi sùng:

-Tao bảo đẹp là đẹp. Từ nay không được nhắc đến con nhỏ trước mặt tao nữa.

Đức Trung và Hoàng Long đưa mắt nhìn nhau. Không thể hiểu được tại sao Chấn Phong lại bức tức như vậy. Lẽ ra phải vui tung bùng mới đúng chứ.

Rời khỏi bàn, Chấn Phong bước ra vườn. Anh lục túi tìm thuốc và đứng yên bất động trong đêm. Ánh mắt khinh miệt của Cát Đằng làm anh muốn nổi điên lên. Giá như cô nguyên rửa, mắng chửi anh thì có lẽ Sẽ dễ chịu hơn.

Nhếch môi cười khinh mạn, Chấn Phong quyết buộc Cát Đằng phải phục tùng anh. Anh sẽ... hôn đôi môi kiêu hãnh đó để xem cô còn tự cao đến mức độ Nào.

Ném điều thuốc cháy giở xuống cỏ, Chấn Phong đưa mắt tìm Cát Đằng. Cô đang ngồi nói chuyện với Xuân Phương, Minh Khanh và vài cô bạn khác.

Chấn Phong không xa lạ gì Minh Khanh, cô gái thường đến rủ Cát Đằng đi học. Anh bước đến trước mặt Cát Đằng, giọng đầy mệnh lệnh:

-Mẹ Của anh bảo là anh phải chở Cát Đằng về .

Cát Đằng mím môi lại:

-Lúc này tôi và Minh Khanh đã xin phép dì Trần chơi đến khuya .

Chấn Phong khàn giọng:

-Anh chở Cát Đằng về ngay bây giờ, không được cãi!

Xuân Phương vội vàng can thiệp:

-Cát Đằng à, nếu anh Phong đã nói vậy thì bạn nên về cùng với anh ấy đi.

Minh Khanh vô tình hưởng ứng:

-Ừ, Cát Đằng về trước đi. Lát nữa Minh Khanh và các bạn về sau.

Cát Đằng cảm thấy bức mình, Đằng nhìn Chấn Phong bằng đôi mắt như muốn tóe lửa thì Xuân Phương đã đập khế vào vai cô:

-Mình không biết anh Chấn Phong và Cát Đằng cũng ở chung một nhà, lúc này mới nghe Minh Khanh kể là ba của bạn và mẹ anh Phong là bạn thân của nhau. Sao chẳng nghe Cát Đằng nói gì về chuyện này cả.

Cô đành đứng dậy để mình không biến thành một con ngố, trung tâm chú ý của mọi người.

Bước theo Chấn Phong ra xe, Cát Đằng ngán ngẩm nhìn chiếc mô tô công khênh của anh. Chấn Phong gườm gườm nhìn cô. Anh nhảy lên xe và nổ máy. Cát Đằng ngồi sau lưng anh. Cô quyết định sẽ im lặng, may ra sẽ được yên thân.

Chấn Phong ra ga. Chiếc xe giật mạnh. Đã cảnh giác từ trước nên Cát Đằng không bỏ nhào vô người anh. Lần này cho xe tránh ổ gà nhưng Chấn Phong lại chạy với một tốc độ chóng mặt. Cát Đằng nhắm mắt lại. Cô đã chán ngán đến tận cổ những kiểu kiêu kiếm chuyện của Chấn Phong. Có lẽ đến cuối tháng này, bất chấp ba cô, bất chấp dì Trần cô sẽ tìm một chỗ để nương thân.

Chấn Phong đột ngột dừng xe trước một quán cà phê đèn nhấp nháy sáng. Anh tắt máy, ra lệnh:

-Xuống xe đi!

Cát Đằng nhếch môi:

-Gì nữa đây!

-Uống cà phê!

Mỉm cười chua chát, Cát Đằng theo Chấn Phong vào quán, cô bắn khoăn từ chối, có phải vì cô nhần nhục nên Chấn Phong càng ngày càng ngông nghênh một cách đáng ghét.

Chấn Phong hất hàm:

-Uống gì?

-Không uống!

Gọi cho mình một ly đen, Chấn Phong gắn thuốc lên môi. Anh bắt quẹt đốt thuốc, phả vòng khói đầu tiên vào mặt Cát Đằng. Giọng anh ngạo mạn:

-Tôi đã trả Lời câu hỏi ban nãy của cô. Cô có hiểu vì sao mình đáng ghét không? Kiêu ngạo, kiêu hãnh- Đó là tính chất của cô. Tại sao cô lại phản kháng lại cách sống của tôi, ngầm phê phán tôi bằng vẻ mặt kênh kiêu của mình. Chưa có một đứa con gái nào dám làm như vậy với tôi, huống gì cô là một cô gái...

-Quê mùa.

Cát Đằng tiếp theo câu nói bỏ lửng của Chấn Phong, Cô hất cằm lên:

-Anh không thể cấm tôi suy nghĩ được.

Chấn Phong đưa tay giữ lấy chiếc cằm bướng bỉnh của cô, anh gần giọng:

- Để tôi xem cô còn kiêu hãnh đến chừng nào?

Trước khi Cát Đằng kịp phản ứng thì Chấn Phong đã chồm qua bàn và hôn xuống đôi môi giận dữ của Cát Đằng.

- Bóp!

Cát Đằng tát vào mặt Chấn Phong, nước mắt cô trào ra.

Cao thủ đưa tay xoa má, anh cười nhạt:

-Một cái giá quá rẻ. Tôi cam đoan chưa ai hôn cô, tôi là người đầu tiên. Để

cô hiểu rằng , nụ hôn của tôi rất tuyệt.

Cát Đằng cảm hận nhìn Chấn Phong, chưa bao giờ cô bị sỉ nhục như vậy.

Dẫn tờ tiền dưới đáy ly , Chấn Phong nháy mắt nhìn Cô:

-Chào!

Cát Đằng ngồi chết lặng trên ghế. Nước mắt chảy quanh mi. Tại sao Chấn Phong lại hăm học với cô như vậy . Cô không thể lý giải nổi. Hay là anh đã quá say rồi ?

Bên Ngọn Đèn Khuya

Chương 4

Bà Trần lắc đầu thật dứt khoát .

- Cát Đằng à, không đời nào dì chấp thuận đề nghị của cháu. Tại sao cháu không thích ở đây nữa, cháu phải nói lý do cho dì rõ.

Cát Đằng nhỏ nhẹ:

- Dạ cháu muốn tự lập!

Bà Trần cao giọng:

- Không thể được. Ba của cháu nếu biết được chuyện cháu không muốn ở cùng với dì thì sẽ nghĩ sao về dì đây ? Hay là Chấn Phong kiểm chuyện với cháu ?

Cát Đằng nói giọng khỏ sở:

- Dạ không phải .

Bà Trần giận dữ:

- Cháu không nên quyết định như vậy. Nếu có gì khó nói, cháu đừng ngại. Chỗ dì cháu thân tình với nhau, cháu cứ nói thẳng ra và không nên úp mở gì cả.

Cát Đằng nhớ lại nụ hôn ngạo ngược của Chấn Phong. Cô không biết phải mở lời như thế nào. Giọng cô rụt rè:

- Cháu không muốn làm phiền đến dì và anh Phong.

Bà Trần gật gù:

- Dì đoán được lý do rồi. Phong thường kiểm chuyện với cháu. Dì có thể đoán được điều đó vì tính của nó rất gần bướng. Cháu yên tâm, dì sẽ có cách để thu xếp ổn thoả mọi chuyện.

Cát Đằng thở dài. Có lẽ cô sẽ về thăm nhà và đặt vấn đề với ba cô, lúc ấy chuyện có lẽ dễ giải quyết hơn. Thấy Cát Đằng im lặng, biết là cô đã đồng ý ở lại, bà Trần giọng vui vẻ:

- Cháu có muốn đến thăm công ty của dì 1 lần nữa không ?

Nếu vào mọi khi, Cát Đằng đã nhảy lên vui mừng. Cô rất thích đến công ty, nhưng sau vụ sinh nhật Xuân Phương, cô chẳng thiết đến gì cả. Mỉm cười gượng gạo, Cát Đằng từ chối:

- Dạ, bài vở cháu còn nhiều phần chưa làm xong.

Dịu dàng vuốt tóc cô, bà Trần dặn dò:

- Giờ dì bận đến công ty nên không ngồi nói chuyện với cháu lâu được. Tối nay, hai dì cháu mình sẽ tâm sự với nhau. Dì sẽ kể cho cháu nghe kỷ niệm thời thơ ấu của ba cháu và dì.

Cát Đằng chớp mắt. Dì Trần luôn tế nhị với cô. Tình cảm của dì đối với cô cũng là lý do khiến cô không dễ dàng từ bỏ nơi này để ra đi. Một mình trở về phòng, Cát Đằng ngẩn người nhìn lọ hoa cắm chướng cắm trên bàn, lòng buồn rười rượi. Có tiếng gõ cửa thật nhẹ:

- Cát Đằng à!

Nghe tiếng gọi của vú Năm, Cát Đằng vội vã mở cửa, giọng cô nhỏ nhẹ:

- Dạ, vú gọi cháu ?

- Cô có khách!

- Dạ, có phải Minh Khanh không ?

- Không, cậu này xưng là Quốc Tuấn, anh của Minh Khanh .

- Dạ cảm ơn vú!

Cát Đằng chải lại tóc. Cô nhẹ nhàng bước xuống cầu thang. Vừa nhìn thấy Cát Đằng, Quốc Tuấn bật đứng dậy, giọng anh lo lắng:

- Anh nghe Minh Khanh nói là mấy hôm nay Cát Đằng không được khoẻ ?

Cát Đằng mỉm cười:

- Dạ không sao!

- Anh đến thăm Cát Đằng bất ngờ như vậy, có phiền đến Cát Đằng không ?

Cát Đằng lắc đầu gượng cười:

- Dạ không...

- Lúc này Cát Đằng đang làm gì ?

Cô nhỏ nhẹ:

- Cát Đằng đang nằm nghe nhạc.

Nhìn Cát Đằng với đôi mắt nồng nàn, Quốc Tuấn nói khẽ:

- Anh muốn mời Cát Đằng đi dạo quanh thành phố 1 vòng. Chiều thứ bảy, nằm dài nghe nhạc không phải là cách giải trí tốt nhất đâu nhé. Cô cười e ấp:

- Cát Đằng rất lười đi ra khỏi nhà.

Quốc Tuấn nài nỉ :

- Đừng lười nữa, được không Cát Đằng?

Chợt nhớ ra, Quốc Tuấn hạ giọng nói khẽ:

- Anh còn nhớ là Cát Đằng rất thích ngắm bức tranh "Mùa Đông", chúng ta đến đó đi.

Khẽ cắn môi, Cát Đằng không biết nên như thế nào, Quốc Tuấn là 1 anh chàng lịch sự. Mỗi lần gặp anh cô luôn luôn có được cảm giác thật dễ chịu, nhưng mà... Cát Đằng khẽ lắc đầu:

- Dạ, xin hẹn anh vào 1 dịp khác.

Quốc Tuấn giọng buồn bã:

- Đã lâu rồi anh không có dịp gặp Cát Đằng, Cát Đằng nể anh 1 chút đi.

Cát Đằng chớp mắt. Có mấy lần Minh Khanh rủ cô đến nhà của nó chơi, cô thoái thác vì đoán biết là Quốc Tuấn đang đợi cô ở đó. Thở dài nhè nhẹ, Cát Đằng tự hỏi với 1 tâm trạng buồn bã như thế này, tại sao cô không thể phiêu

lưu nhận lời mời của Quốc Tuấn. Chỉ là 1 thoáng ngồi bên nhau với ly cà phê đen.

Quốc Tuấn hắng giọng:

- Đi chứ, Cát Đằng?

Cô cười hiền:

- Thôi được, anh chờ Cát Đằng một lát.

Cát Đằng trở ra với chiếc quần Jean màu trắng và áo pull màu huyết dụ.

Nhìn cô rất nhí nhảnh, trẻ trung, tràn đầy sức sống.

Không thể thuyết phục cô đi cùng xe với mình, Quốc Tuấn đành chấp nhận

Cát Đằng lái chiếc Chaly trắng đi cạnh anh. Anh và cô ghé vào 1 quán cà phê xa lạ, không kém phần dễ thương.

Ngồi xuống ghế, Cát Đằng giọng trong trẻo:

- Tiếc rằng đây không có 1 bức tranh nào làm phong.

Quốc Tuấn ý nhị:

- Ở nhà anh có 1 bức tranh rất đẹp, có tên là "thời gian". Nếu Cát Đằng thích, bức tranh đó anh sẽ tặng cho Cát Đằng.

Cát Đằng cười khê:

- Không dám đâu.

Quốc Tuấn gọi sữa cho Cát Đằng kèm theo lời giải thích:

- Anh biết là Cát Đằng thích uống sữa.

Cát Đằng tinh nghịch:

- Không ngờ anh tài ghê, đoán biết được cả sở thích của người khác. Nếu bây giờ Cát Đằng bảo là thích uống 1 ly den thì anh nghĩ sao ?

Thương yêu nhìn cô, Quốc Tuấn nhắc nhở:

- Dù đang buồn, Cát Đằng cũng đừng nên uống cà phê. Dung dịch đắng này chỉ thích hợp với đàn ông, không hợp với Cát Đằng đâu.

Cát Đằng ngoan ngoãn uống từng ngụm sữa nhỏ, đón nhận những ánh mắt triu mến của Quốc Tuấn. Tâm trạng trống vắng, chênh choáng với nỗi buồn lơ lửng, cô chợt như một người mới mẻ đang bơi và cố tìm đến 1 chiếc phao. Dù sao những lời dịu dàng, lịch sự của Quốc Tuấn đã làm cho buổi chiều trở nên dễ thương hơn.

Nghiêng đầu nhìn sâu vào đôi mắt của cô, Quốc Tuấn nói khê:

- Vì sao Cát Đằng lại từ chối món quà hôm trước anh nhờ Minh Khanh mang tặng ?

Cát Đằng chớp mắt:

- Cát Đằng chưa nhận quà của ai bao giờ.

- Anh mua trong dịp dự hội nghị Ở Singapore. Cứ nghĩ rằng Cát Đằng sẽ rất thích. Khi Minh Khanh trả lại, anh bị hụt hẫng rất nhiều. Buồn kinh khủng!

Cát Đằng cong môi:

- Không ngờ vấn đề lại to tát như vậy. Cát Đằng không nghĩ gì cả khi từ chối

nhận quà của anh.

Mỉm cười dịu dàng, Quốc Tuấn trầm giọng:

- Anh có mang theo đây, món quà mà hôm trước Cát Đằng đã từ chối. Mong rằng bây giờ Cát Đằng sẽ vui vẻ đón nhận nó.

Cát Đằng mở to đôi mắt:

- Có lẽ... Không thể nào từ chối khi anh đã nhiệt thành đến như vậy.

Quốc Tuấn đặt chiếc hộp lên bàn, giọng khuyến khích:

- Cát Đằng mở ra đi!

Bậm môi lại, Cát Đằng mở gói quà. Trước mặt cô là 1 đồng hồ đeo tay rất đẹp. Vội vã đóng hộp, Cát Đằng lắc đầu thật dứt khoát:

- Không ngờ món quà có giá trị lớn, Cát Đằng không nhận đâu.

Vẻ mặt đầy thất vọng, Quốc Tuấn khàn giọng:

- Nếu Cát Đằng từ chối thêm 1 lần nữa, anh là người vô duyên và xấu số nhất trên đời.

Khẽ cắn môi, cô nói chậm rãi:

- Nếu là 1 chiếc kẹp tóc, hay là 1 cuốn sách, Cát Đằng sẽ nhận. Đằng này, lại là 1 món quà đắt giá. Anh thông cảm cho Cát Đằng đi!

Rồi đưa bàn tay xinh xinh của mình lên, Cát Đằng chỉ vào cổ tay:

- Vả lại, Cát Đằng cũng đã có đồng hồ rồi. Anh thấy không ?

Quốc Tuấn thuyết phục:

- Vì nhìn thấy chiếc đồng hồ đeo tay của Cát Đằng đã cũ nên anh mới có ý định tặng món quà này cho Cát Đằng.

Cát Đằng bậm môi lại, giọng cô xúc động:

- Đây là kỷ vật của mẹ Cát Đằng để lại. Vì vậy, Cát Đằng luôn giữ gìn. Sử dụng qua nhiều năm nhưng chưa bao giờ Cát Đằng có ý định thay đổi.

Quốc Tuấn bối rối:

- Anh xin lỗi, anh thật vô ý quá .

- Không sao. Cát Đằng biết là anh chỉ vô tình mà.

Khuôn mặt buồn rầu, Quốc Tuấn nhét chiếc đồng hồ mạ vàng vào túi áo, giọng anh sâu lắng:

- Anh sẽ giữ nó như một kỷ niệm giữa anh và Cát Đằng.

Cát Đằng mỉm cười nhẹ nhàng. Cô từ chối đi chơi với Quốc Tuấn, không buồn cũng không vui, cô và anh chia tay nhau trước cổng biệt thự. Cát Đằng nhặt một bông giấy màu xác pháo nằm trên lối đi. Cô tung nó lên cao và cảm thấy nỗi buồn của cô dường như đã vơi đi một nửa. Cảm ơn Quốc Tuấn.

Cảm ơn một buổi chiều thật dễ thương.

oOo

Trà My bấm chuông và chờ đợi. Người mở cửa cho cô không phải là vú Năm mà là Cát Đằng. Nở 1 nụ cười giả tạo, Trà My hỏi Cát Đằng:

- Anh Phong có ở nhà không ?

Cát Đằng nhỏ nhẹ:

- Hình như anh ấy vừa lấy xe đi đâu đó thì phải.

- Anh đi đâu ?

- Tôi không rõ. Chị vào nhà chứ ?

Trà My vênh mặt lên. Cô dắt chiếc Dream vào sân, kênh kiệu gõ gót giày trên thảm, hắng giọng bảo Cát Đằng:

- Pha cho tôi 1 ly nước chanh!

Cát Đằng bảo vú Năm làm nước cho Trà My. Vừa quay lưng bước đi, đã nghe Trà My hắng giọng:

- Cát Đằng!

Mở to mắt nhìn Trà My, Cát Đằng ngạc nhiên:

- Chị gọi tôi ?

- Ừ. Tôi muốn hỏi cô 1 ít việc.

Ngồi xuống ghế, Cát Đằng chịu đựng ánh mắt thăm soi của Trà My. Cô ta không buồn che dấu sự ác cảm đặc biệt dành cho Cát Đằng. Hắng giọng, Trà My ngênh mặt lên:

- Nghe nói cô là người quen của dì Trần ?

- Dạ đúng vậy!

- Cô học năm thứ mấy ?

- Năm nhất!

Trà My bĩu nhẹ môi:

- Vậy còn đến những hơn bốn năm cư ngụ tại đây, cô không thấy chương hay sao ?

Cát Đằng cảm thấy chua chát, không chỉ Chấn Phong mà cả người yêu của anh ta cũng muốn tống khứ cô đi.

Mím môi lại, Cát Đằng ngẩng cao đầu:

- Tôi nghĩ rằng, chỉ có dì Trần mới nói được với tôi những câu đó.

Trà My cười nhạt. Giọng cô đanh lại.

- Tôi là vợ sắp cưới của Chấn Phong, cô biết rõ điều đó chứ ? Sau này khi đã là vợ của anh Phong, tôi sẽ quyết định có nên tiếp tục cho cô ở nhờ hay không.

Cát Đằng đứng dậy, cô nhếch môi:

- Xin lỗi, tôi không thể tiếp tục nói chuyện với chị nữa.

Nhìn theo Cát Đằng, Trà My hậm hực. Chẳng hiểu sao cô cứ mang một linh cảm Cát Đằng sẽ là đối thủ để loại trừ cô. Không có gì bảo đảm tình yêu của Chấn Phong dành cho cô là chắc chắn khi giữa anh và cô ngoài sự ngưỡng mộ về bề ngoài của nhau chẳng còn gì khác hơn. Trà My không dám định nghĩa đó là tình yêu...

Đưa tay bịt mắt Trà My, Chấn Phong cố kìm tiếng cười. Dù thừa biết đó là Chấn Phong nhưng Trà My vẫn đã đốt:

- Ai vậy ?

Cúi xuống hôn gió vào má cô, Chấn Phong hỏi giọng âu yếm:

- Cung đến lâu chưa ?

Trà My nhõng nhẽo:

- Ngồi chờ anh muốn rục cả xương sống. Sao anh không phone cho em.

Chấn Phong ngồi sà xuống cạnh cô, anh cười cười:

- Anh vừa ghé qua nhà của em. Gặp ba của em, ông nói là em vừa phóng xe qua đây nên anh bay về liền.

Trà My lườm dài. Cô nũng nịu:

- Ghét anh ghê, khi không hẹn ghé cho em đi chơi rồi quên tuốt. Gọi điện thoại di động cho anh, anh lại tắt máy nên không liên lạc được.

- Vậy tại sao em không gọi điện thoại đến nhà của anh ?

Trà My bĩu môi:

- Không thích. Em chẳng muốn nghe giọng con nhỏ nhà quê trả lời đầu máy.

Chấn Phong khẽ so vai. Anh nhướn mày bảo Trà My:

- Chờ anh 1 lát. Anh thay áo quần và xuống đây ngay.

Trà My mỉm cười tự hào khi nhìn Chấn Phong xuất hiện trong chiếc quần bụi này, Chấn Phong trở thành một người đàn ông đầy lôi cuốn, hấp dẫn.

Choàng tay qua thắt lưng Chấn Phong, Trà My ngả đầu lên vai anh. Cô thì thầm:

- Chạy nhanh đi anh. Bên cạnh anh, em bỗng dung trở nên 1 cô gái say tốc độ.

Bóp khẽ tay Trà My, Chấn Phong mỉm cười:

- Em say anh thì đúng hơn.

Trà My hứ 1 tiếng nũng nịu. Cô véo mạnh vào tay Chấn Phong. Anh cười vang. Cao hứng, anh xoay người để hôn phớt lên má cô.

Một chiếc xe máy đang chạy ngược chiều và lấn đường. Không kịp xử lý, cả hai chiếc xe va vào nhau.

Vụ tai nạn làm Chấn Phong phải băng bột ở chân, còn Trà My, cô chỉ bị xây xước nhẹ. Quen một cuộc sống phóng túng, bị băng bột là 1 điều cực hình đối với Chấn Phong. Vì vậy, suốt ngày anh quát tháo la hét âm ỉ, nổi giận vô cớ.

Buổi trưa, đang nằm dài trên giường, Chấn Phong chợt nghe tiếng bước chân của Cát Đằng. Cô đi ngang qua phòng của anh, mặc chiếc váy hoa nhỏ li ti như hạt lựu, tay ôm 1 chồng sách. Khẽ liếc vào phòng của anh, khuôn mặt cô hơi nghiêm nghị, đôi môi mím lại.

Chấn Phong gọi giật giọng:

- Cát Đằng!

Thò đầu vào trong phòng, Cát Đằng nhỏ nhẹ:

- Anh gọi tôi ?

- Tôi cảm cô đi ngang phòng khua dép lên như vậy.

Cát Đằng nhượng mảy:

- Tôi đi rất nhẹ.

Quắc mắt nhìn Cát Đằng, Chấn Phong giận dữ:

- Lại còn cãi nữa hả ?

Cát Đằng khẽ so vai, cô hiểu Chấn Phong đang bức dọc và gây gổ với cô cũng là cách để anh giải toả được ảm ức trong lòng.

Giọng cô mềm mại:

-Nếu thật sự như vậy, tôi xin lỗi anh!

Cát Đằng nhẹ nhàng đi về phòng. Đặt chồng sách lên bàn, cô thay chiếc váy hoa bằng bộ đồ lửng ngắn tay màu hạt ô mai. Trẻ trung và hồn nhiên.

Ngồi xuống ghế, Cát Đằng chống khuỷu tay lên bàn. Bâng khuâng nhìn lọ hoa hồng đặt ở trên bàn, cô cảm thấy lòng nhẹ nhõm. Những mệt mỏi của 1 buổi học ở giảng đường chợt tan biến đi. Rồi cô nhú mảy lại tự hỏi, nếu Chấn Phong cũng có 1 lọ hoa như thế này, có lẽ anh sẽ vui hơn nhiều. Vội vàng đứng dậy, Cát Đằng mang lọ hoa sang phòng của anh. Cô rón rén đặt xuống bàn, Chấn Phong đang nhắm mắt lại, chẳng biết là thức hay ngủ.

- Cô làm gì vậy ?

Tiếng quát của Chấn Phong làm Cát Đằng suýt đứng tim. Cô áp ứng:

- Tôi thấy lọ hoa rất đẹp nên mang sang cho anh.

Chống tay ngồi dậy, Chấn Phong nheo mắt:

- Cô thương hại tôi à ? Biến đi! Mang theo cả lọ hoa của cô ra khỏi đây ngay!

Nhìn Chấn Phong với vẻ rầu rĩ, Cát Đằng hắng giọng:

- Không phải như anh nghĩ. Hoa trong vườn rất nhiều và đẹp. Tôi muốn anh khuây khoả khi thời gian đi rất chậm.

Chấn Phong cao giọng:

-Không nói nhiều. Biến đi!

Cát Đằng đành biến theo yêu cầu của Chấn Phong. Cô cố tình quên không mang theo lọ hoa. Chỉ vài phút sau, từ phòng của mình, Cát Đằng nghe rất rõ tiếng bình thủy tinh vỡ. Có lẽ Chấn Phong đã gạt lọ hoa rơi xuống đất.

Khẽ thở dài, Cát Đằng tự trách cô đã làm 1 trò đại dột, ngu ngốc. Cô vẫn đang oán hận Chấn Phong thì những cử chỉ thân thiện của cô đối với anh sẽ được hiểu theo 1 cách nhìn lệch lạc. Lúc này, Chấn Phong đã cho rằng cô thương hại anh. Có lẽ anh nói đúng.

Thật lâu, Cát Đằng nhón gót nhìn qua cửa sổ phòng Chấn Phong. Anh đã ngủ say. Những mảnh vỡ nằm vương vãi trên nền. Không tìm được sự sót ruột, Cát Đằng nhón gót đi vào phòng của Chấn Phong ngồi lượm những mảnh vỡ. Cô không muốn Chấn Phong vô ý giẫm phải chúng.

Chấn Phong khẽ trở mình. Cát Đằng le lưỡi không dám thở. Cô chạy nhanh

về phòng của mình. Do vội vàng, 1 ngón tay của cô đã bị mảnh chai cửa đứt. Bấm môi lại, Cát Đằng lấy cùn sát trùng vết thương và dùng băng keo dán lại. Cùng ngồi bên nhau trong 1 quán cà phê quen thuộc, Quốc Tuấn chột nhìn vào ngón tay áp út của cô và kêu lên lo lắng:

- Tay Cát Đằng làm sao vậy ?

Cát Đằng cười hiền:

- Một vết đứt, nhỏ thôi.

- Cát Đằng làm bếp à ?

Lúc lắc đầu, Cát Đằng cười khê:

- Không, nghịch dao .

Thương yêu nhìn cô, Quốc Tuấn dặn dò:

- Lần sau không được như vậy nữa nghe. Cát Đằng đã uống thuốc chưa ?

Cát Đằng chum chim cười:

- Vết thương nhỏ xíu hà, nên Cát Đằng không uống gì cả.

Khê lắc đầu, Quốc Tuấn nghiêm nét mặt:

- Không được, lát nữa anh sẽ chở Cát Đằng đi lấy thuốc. Phải uống thuốc, nếu không sẽ nhiễm trùng.

Đưa tay vuốt lại tóc, Cát Đằng tròn ánh mắt yêu thương của anh. Những buổi chiều thật dễ thương, những giọt cà phê tí tách rơi chậm rãi xuống đáy ly. Cô chột sợ Quốc Tuấn nói một điều gì đó. Cứ lấp lửng như vậy mà dễ thương. Vì cô chưa chuẩn bị để đón nhận 1 điều gì đó thật thiêng liêng, trong lúc tình cảm của cô lại mơ hồ.

Quốc Tuấn tìm bàn tay của cô, nhưng Cát Đằng đã giấu hai tay xuống bàn.

Anh dịu dàng bảo cô:

- Đưa tay đau anh xem nào.

Cát Đằng phụng phịu mặt, phải dỗ dành thật lâu, Cát Đằng mới chìa ngón tay đau trước mặt anh, Quốc Tuấn khê nâng ngón tay mềm mại, bé bỏng của cô, thổi nhẹ nhẹ và hỏi dịu dàng:

- Đau không ?

Cát Đằng chớp mắt:

- Tí thôi.

Anh cùng cô rời khỏi quán. Cô ngồi sau lưng anh với chiếc xách tay sinh viên đựng đầy sách vở đến thư viện. Chiếc xe chạy trong thành phố, không đến thư viện mà dừng lại trước 1 quầy thuốc tây. Cát Đằng không phản đối khi Quốc Tuấn chở cô về nhà anh kèm theo 1 lời giải thích:

- Anh bắt cóc Cát Đằng vì chưa bao giờ Cát Đằng chịu khó đến thăm anh.

Ngồi lọt thỏm trong chiếc ghế bành rộng, Cát Đằng nhìn Quốc Tuấn lẳng xăng chạy lấy nước. Cô cười khê:

- Cát Đằng không khát đâu.

Anh lấy thuốc cho cô và ép cô uống. Giọng anh ấm áp:

- Uống ngoan, như vậy mới mau lành.
Cát Đằng cười ngượng ngịu khi Quốc Tuấn đồng dạ tuyên bố:
- Anh sẽ băng lại vết thương cho Cát Đằng.
Cô ngoan ngoãn đặt ngón tay lên bàn tay lớn của anh. Gỡ nhẹ băng keo, giọng anh thẳng thốt:
- Trời đất ? Vết thương sâu như thế này mà sao em lại bảo có chút xiu. Sao vậy Cát Đằng?
Bậm môi lại, cô cố nén cơn đau. Vừa thối thối vào ngón tay đau, anh vừa tỉ tê:
- Ráng chịu khó chút nữa thôi, sắp xong rồi.
Giữ bàn tay của cô trong bàn tay ấm áp của mình, Quốc Tuấn nhìn sâu vào đôi mắt trong vắt như hồ thu của cô, rồi anh gọi khẽ, giọng tha thiết:
- Cát Đằng.
Cát Đằng khẽ rùng mình. Cô đang tự hỏi lòng là cô đã yêu Quốc Tuấn chưa thì Quốc Tuấn thì thầm:
- Anh yêu em!
Bối rối rút tay về, Cát Đằng chớp mắt:
- Cát Đằng chưa nghĩ gì cả, còn phải học.
- Anh sẽ đợi em. Anh yêu em tha thiết, và anh biết là anh có thể kiên nhẫn đợi cho đến lúc em ra trường. Em cũng yêu anh chứ ?
Khẽ cắn môi, Cát Đằng đáp ứng:
- Cát Đằng không rõ lòng của mình nữa.
Quốc Tuấn vuốt tóc cô:
- Em khờ quá. Anh hiểu là chưa bao giờ em yêu ai. Tình yêu là sự nhớ nhung, mong chờ. Đó cũng là niềm vui khi chúng ta được ở bên cạnh nhau như thế này.
Cát Đằng cúi mặt. Quốc Tuấn nói đúng. Cô đã mong anh biết bao nhiêu, chờ đợi đến thứ bảy cuối tuần để gặp anh, cùng ngồi với anh trong quán cà phê nghe những bản nhạc mà cả anh và cô đều yêu thích. Ngượng ngùng, cô đứng dậy bước đến song cửa nhìn ra vườn. Yêu, đơn giản như vậy sao ?
Quốc Tuấn đến bên cô, nhưng Cát Đằng đã lùi lại vài bước, hất mặt lên giọng trong trẻo:
- Bức "thời gian" anh hứa cho Cát Đằng xem đâu ?
Quốc Tuấn hiểu là Cát Đằng vẫn muốn giữ một khoảng cách giữa anh và cô. Anh chấp nhận. Tình yêu sẽ tự đến theo thời gian.
Ngắm nhìn bức "Thời gian", Cát Đằng thích thú nhận xét:
- "Mùa Đông" ở quán cà phê và "Thời Gian" của anh đều có gam màu lạnh như nhau. Một nỗi buồn man mác, trải dài theo từng nét cọ. Cát Đằng rất thích.
Quốc Tuấn hít nhẹ hương thơm từ tóc cô phả ra:

- Thời Gian sẽ là của em .

Cát Đằng kêu lên:

- Cát Đằng không dám nhận đâu.

Mỉm cười, Quốc Tuấn nhìn sâu vào đôi mắt cô:

- Anh sẽ cho đóng gói, mang đến tận nhà cho em. Nếu em nhận, đó là niềm hạnh phúc cho anh. Vì mỗi lúc ngắm "thời gian" em lại có dịp nhớ đến anh.

Cát Đằng cười khẽ:

- Nếu vậy thì Cát Đằng lại càng không nhận.

- Tại sao ?

- Khi ngắm tranh, cứ có cảm giác "chủ nó" đang đứng ở đâu đấy, chán ghê.

Quốc Tuấn bật cười. Bên cạnh Cát Đằng, anh luôn có cảm giác vui và hạnh phúc. Cát Đằng đưa tay nhìn đồng hồ và thở thốt kêu:

- Cát Đằng phải đến thư viện.

- Trễ rồi.

- Dù trễ Cát Đằng cũng phải đến.

- Ở chơi với anh 1 lát nữa đi .

- Không được mà .

Nhìn vẻ mặt phụng phịu hờn dỗi của cô, Quốc Tuấn vội vã gật đầu:

-Ừ, anh sẽ chở em đến thư viện.

Đong đưa đôi chân dài trắng muốt, Trà My cười khúc khích:

- Anh giận em à ?

Chấn Phong háng giọng:

- Không!

- Sao mặt anh buồn xo vậy. Bộ nhớ vũ trường hả ?

Nghe Trà My nhắc tới vũ trường, Chấn Phong khẽ cau mày:

- Đạo này em có thường đến vũ trường không ?

Trà My trề môi:

- Bộ anh ghen hả ?

Chấn Phong lục túi áo tìm thuốc. Anh ngồi dựa lưng vào tường ngắm Trà My. Cô vẫn đẹp như ngày nào, tươi rói. Những ngày anh nằm bẹp dí trong căn phòng này, cô chỉ viếng thăm anh 1 chút như chiếu lệ. Anh biết, cô có những cuộc vui ồn ào của cô, một chút thời giờ cho anh thấp thoáng vì nghĩa vụ. Lặng lẽ nhả từng ngụm thuốc, Chấn Phong bắn khoản tự hỏi, tình cảm của anh và Trà My có phải thật là tình yêu hay chưa. Trà My sà đến cạnh Chấn Phong và hôn lên môi anh. Chấn Phong hững hờ đặt tay sau lưng của cô. Nụ hôn của anh nhạt nhẽo, lạnh lẽo. Có lẽ vì vậy mà đã không tạo được sự hứng thú cho Trà My. Cô cười kiêu cách với anh:

- Anh nhớ ăn uống điều độ, chủ nhật em sẽ đến.

Chấn Phong gật đầu. Anh đưa 1 cánh tay lên cao, thay lời tạm biệt. Im lặng lắng nghe những bước chân kiêu hãnh của Trà My gõ trên các bậc thang.

Chấn Phong thở dài. Anh nhìn đàn máy và không một chút hứng thú nghe nhạc. Âm thanh quá tải dạo này thường làm anh mệt mỏi. Đôi mắt anh dừng lại ở lọ hoa hồng tỉ mỉ ở trên bàn. Cát Đằng đã kiên nhẫn làm việc đó khi anh không đủ kiên nhẫn để đập vỡ hết lọ hoa này đến lọ hoa khác, thành thử trên bàn còn lại lọ hoa này. Lọ hoa dễ thương, những cánh hoa hồng phớt nhẹ làm dịu mát 1 khoảng không gian trong phòng. Chấn Phong khập khiễng bước đến cửa sổ và nhìn xuống. Chiếc xích đu quen thuộc và Cát Đằng ngồi đong đưa với những cuốn sách. Chiếc cầm bướng bỉnh của cô lúc nào cũng như muốn hát lên. Khẽ nhún vai, Chấn Phong lê bước đến nơi treo đàn. Cây guitar bụi bặm, dễ thương gần 1 năm nay anh không dùng đến nó. So dây và buông phím, những nốt nhạc không cảm xúc nghe rời rạc chơi vui buồn. Không thể tập trung để chơi nhạc khi trong đầu anh vẫn lớn vồn dự đoán của 1 bác sĩ, lúc tháo bột có thể anh sẽ phải đi khập khiễng. Anh nhớ lại lúc đó mẹ anh đã thấp thỏm hỏi bác sĩ, có còn cách nào để chữa cháy không. Anh biết mẹ anh không tiếc tiền, nhưng trong nhiều trường hợp đồng tiền cũng phải bắt lực. Anh không tin vào dự đoán của bác sĩ. "Có phải tất cả đều xảy ra đúng với chuẩn đoán của bác sĩ đâu. Không có gì là hoàn hảo, không tin. Dù tự an ủi mình như vậy nhưng bóng đen của lo sợ vẫn đè nặng trong tâm trí anh. Chấn Phong giận dữ đưa cao cây đàn và giáng mạnh vào bờ tường, trong tay anh chỉ còn là đồng gỗ vụn. Anh nhìn xuống chân băng bột với vẻ mặt bất lực.

Cát Đằng ngưng học, cô lắng nghe tiếng đập phá từ phòng của Chấn Phong. Từ ngày bị tai nạn, anh luôn thể hiện sự chán nản của mình bằng hành động đập phá. Cát Đằng vội vã chạy nhanh lên các bậc thang, cô đứng khựng lại. Giữa một đồng đồ nát, Chấn Phong đang ngồi bệt trên nền nhà, mắt nhắm nghiền đau khổ. Rụt rè bước đến gần anh và ngồi xuống, Cát Đằng ghìn anh bằng đôi mắt âm. Cô suýt đứng tim khi Chấn Phong đột ngột mở mắt ra và hét lên:

- Xéo. Bước ra.

Cát Đằng cúi mặt ngồi yên. Cô mở to mắt sợ hãi khi thỉnh thoảng Chấn Phong dùng hai tay lắc mạnh vai cô:

- Cô điếc à, có nghe tôi nói gì không ?

Khe khẽ thở dài, Cát Đằng nhìn vẻ mặt khắc khổ của Chấn Phong giọng nhỏ nhẹ:

- Tôi có thể giúp được gì cho anh không ?

Phong quắc mắt lên:

- Không cần. Biền đi!

Cát Đằng lui ra khỏi tầm tay của Chấn Phong và bắt đầu thu dọn. Những mảnh vỡ thủy tinh, mảnh vỡ của cây đàn, có cả mảnh vỡ của những máy móc... Trùng mắt nhìn cô, Chấn Phong quát:

- Bước ra khỏi phòng tôi.

Cát Đằng giọng dịu dàng:

- Tôi sẽ đi, sau khi dọn dẹp xong.

Chấn Phong vịn vào tường và đứng dậy, anh lê bước đến giường và nằm ngã vật xuống, thở hổn hển. Không thể nào chịu được ý nghĩ 1 con người phong độ, có những bước nhảy thật mê ly ở vũ trường như anh lại phải khập khiễng. Tiếp tục dọn dẹp những vật dụng đang ngổn ngang bừa bãi ở trong phòng. Cát Đằng giật nảy mình khi Chấn Phong ném mạnh 1 chiếc dép vào tường để cảnh cáo. Anh hầm hè:

- Con nhỏ nhà quê. Biến ngay đi!

Nhéch môi cay đắng, Cát Đằng đi 1 mạch ra cửa. Cô tự nguyện rửa mình, tại sao cô lại chúi đầu vào phòng của anh để được nghe những lời rửa xả. Đáng ghét!

Toàn bộ rèm cửa màu vàng trong phòng của Chấn Phong đã được thay bằng những tấm rèm màu xanh nước biển. Chấn Phong nhận ra ngay điều đó khi anh ngủ dậy. Căn phòng trở nên sáng sủa hơn, dù khuôn mặt của anh rất u ám. Anh nhăn mặt lại, có lẽ mẹ anh đã cho thay rèm cửa khi anh ngủ, bà thừa biết không thể nào làm được việc đó khi anh thức tỉnh. Sự quan tâm lo lắng của mọi người chỉ càng làm anh đau khổ với hiện tại của bản thân.

Bước vào phòng, bà Trần dịu dàng nhìn anh:

- Tối hôm qua con thức hơi khuya, như vậy không tốt đâu.

Chấn Phong đáp lạnh nhạt:

- Con cảm thấy khó ngủ.

- Bác sĩ bảo không nên dùng nhiều thuốc ngủ nên mẹ cho tim sen phơi khô vào trà. Lát nữa, vú Năm sẽ mang lên cho con. Cau mảy lại, Chấn Phong gạt phắt ngang:

- Con lớn rồi, mẹ đừng bận tâm.

Khẽ thở dài, bà Trần nhìn anh:

- Dù đã trưởng thành, con vẫn là đứa con của mẹ. Không quan tâm chăm sóc, lo lắng cho con thì mẹ còn quan tâm đến ai nữa ?

Chấn Phong đáp bừa:

- Mẹ nên săn sóc đến cô cháu gái của mẹ, như vậy có phải tốt hơn không ?

Dù đang buồn, bà Trần không khỏi bật cười mắng yêu:

- Con không thích Cát Đằng sao ?

Chấn Phong ngồi im. Anh muốn kiếm chuyện với mẹ nhưng lại thấy tội nghiệp bà. Đặt tay lên vai anh, bà Trần vỗ về:

- Con đừng buồn. Mẹ hứa với con là cho dù chi phí lớn đến đâu, mẹ cũng thu xếp để con được giải phẫu chỉnh hình ở nước ngoài sau khi tháo bột.

Chấn Phong chua chát:

- Không phải ca mổ nào cũng thành công.

Nghiêm nét mặt, bà Trần hắng giọng:

- Điều quan trọng nhất là con phải lạc quan, yêu đời. Đó là phương thuốc hiệu nghiệm nhất.

Chấn Phong cau nét mặt:

- Mẹ đến công ty kéo trễ giờ. Con không muốn nghe nữa.

Bà Trần kìm tiếng thở dài. Chấn Phong là đứa con độc nhất của bà. Chưa bao giờ bà tìm thấy được nguồn vui ở Chấn Phong. Có phải lỗi do bà không khi bà nuông chiều nó ngay từ thuở bé? Vẫn chưa an tâm, bà Trần dặn dò:

- Nếu cần gì, con bảo Cát Đằng nhắn lại mẹ. Mẹ sẽ về ngay.

Chấn Phong hậm hực quay mặt đi. Nhắc đến Cát Đằng, anh chỉ cảm thấy bức mình. Có lẽ cô ta rất thú vị khi anh lâm vào một hoàn cảnh tồi tệ như thế này. Từ ngày anh bị tai nạn, dần máy được nghỉ yên, cô ta không còn bị tra tấn.

Đang nằm lơ mơ ngủ, Chấn Phong giật mình khi Cát Đằng xuất hiện ở ngưỡng cửa. Đưa cao bịch cóc dầm trong tay, cô mỉm cười với anh:

- Anh ăn không?

Chấn Phong trừng mắt với cô nhưng chẳng hiểu vì sao thay vì sợ sệt như lần trước, cô lại hiên ngang bước đến trước mặt anh, giọng vui vẻ:

- Cóc dầm giữa mùa rất ngọt, không chua như đầu mùa và cuối mùa, anh thử ăn 1 trái cho biết.

Chấn Phong cau có:

- Tôi không đùa với cô. Biến đi!

Cát Đằng tròn xoe mắt:

- Thì tôi cũng đâu đùa với anh.

Trước cặp mắt giận dữ của anh, Cát Đằng tỉnh bơ bày muối ớt, bịch cóc trên 1 tờ báo trải rộng. Cô nuốt nước bọt và xuýt xoa:

- Ngon lắm! Anh ăn thử nha?

Chấn Phong nghiêm nét mặt:

- Biến đi! Nếu không tôi sẽ ném tất cả ra cửa.

Cát Đằng héch mui nhìn anh. Bốn mắt nhìn nhau. Cát Đằng trầm giọng:

- Tôi không tin là anh có thể nhẫn tâm làm lại điều đó lần thứ hai.

Chấn Phong vươn tay ra để chụp tờ báo nhưng Cát Đằng đã nhanh hơn anh, cô túm gọn bịch cóc và mở to mắt nhìn anh.

Chấn Phong hét lên:

- Biến đi!

Cát Đằng chép miệng:

- Tôi có thành ý với anh mà.

Chẳng cần nói gì thêm, Chấn Phong đứng dậy và bất ngờ xô Cát Đằng ra cửa. Do 1 chân bị băng bột nên anh mất thăng bằng, ngã nhào xuống đất, kéo theo cả Cát Đằng:

- Ui da!...

Lồm cồm ngồi dậy, quên cả đau, Cát Đằng vội ôm lấy Chấn Phong đang ngã sòng soài trên sàn, cô nói như khóc:

- Xin lỗi, anh có sao không ?

Chấn Phong chống tay ngồi dậy. Rất may là cái chân đau của anh chẳng bị gì. Cau mày lại, anh định quát vào mặt của Cát Đằng mấy câu cho hả giận, nhưng chợt nhìn thấy những giọt nước mắt của cô lấp lánh trên mi, anh chùn lại... Cát Đằng đặt tay lên chân bột của anh, giọng lo lắng:

- Anh không sao chứ ?

Chấn Phong im lặng. Anh không biết phải có thái độ như thế nào cho phù hợp. Tại sao cô lại xin lỗi anh khi chính anh mới là người có lỗi. Anh xô đẩy cô. Có lẽ lúc này cô đau ghê lắm vì anh thấy trán cô đập xuống nền nhà. Một cục u nhỏ trên trán của Cát Đằng đập vào mắt anh, chợt làm lòng anh se sắt. Anh luôn ác độc với cô. Còn cô...

Dịu dàng dịu Chấn Phong đứng dậy và đi đến ghé ngồi, Cát Đằng nói giọng hối lỗi:

- Tôi sẽ ra khỏi phòng của anh ngay lập tức.

Chấn Phong ngập ngừng:

- Không cần phải như vậy.

Cát Đằng ngơ ngác nhìn anh. Cô chưa hiểu anh muốn nói gì. Đôi mày của Chấn Phong giãn ra, anh nói khẽ:

- Cô có thể ngồi đây để ăn vặt. Tôi không xô đuổi cô nữa đâu.

Cát Đằng mỉm cười. Cô nhìn lên bàn. Nhìn xuống đất và kêu lên:

- Bịch cóc của tôi đâu mất tiêu rồi ?

Chấn Phong cũng tìm với cô. Cuối cùng anh tìm được chiến lợi phẩm ngay ngoài cửa ra vào. Trong cuộc hỗn chiến, bịch cóc trên tay Cát Đằng đã văng ra tận đấy. Cát Đằng cười khe khẽ, cầm lấy 1 trái cóc dầm và cắn. Cô nhai thật tự nhiên, chẳng chút màu mè dù Chấn Phong đang nhìn cô không chớp mắt. Ngây thơ và hồn nhiên. Chẳng hiểu sao ý nghĩ đó lại lớn vồn trong đầu Chấn Phong.

Hết 1 trái cóc, Cát Đằng mỉm cười với Chấn Phong. Cô chia 1 trái cóc thơm phức trước mặt anh giọng khuyến khích:

- Anh ăn đi. Uống kháng sinh nhiều thường gây đắng miệng, chỉ cần 1 trái cóc dầm, cam đoan chiều nay anh sẽ ăn cơm ngon miệng hơn.

Chấn Phong im lặng nhìn cô. Anh không chấp nhận khuất phục trước cô.

Như hiểu được ý của anh, Cát Đằng dịu dàng:

- Anh có quyền tiếp tục ghét tôi nhưng đừng như vậy mà từ chối quả cóc.

Tôi nghe nói quả cóc còn có tác dụng chữa trị cảm cúm nữa đó.

Chấn Phong so vai:

- Tôi đâu cảm cúm ?

Chưa nói hết câu thì anh đột ngột hắt hơi liền mấy cái. Cát Đằng che miệng cười. Chấn Phong ngượng ngừng cười theo cô. Anh thấy cô không dễ ghét như anh vẫn tưởng. Bấm môi lại, Cát Đằng dùng dao chẻ nhỏ quả cóc, cô nhón lấy 1 miếng và hồn nhiên bảo Chấn Phong:

- Anh há miệng ra đi!

Chấn Phong cau mày làm theo lời cô. Anh nhai chậm chạp và thú vị phát hiện, thứ trái cây tầm thường này quả là ngon thật. Cuốn theo sự tự nhiên, vô tư của cô, Chấn Phong ăn hết cả trái cóc. Cát Đằng cười khe khẽ:

- Bọn nam sinh viên lớp tôi ăn vặt còn xịn hơn con gái. Lúc nào cũng sẵn sàng cướp chiến lợi phẩm của tụi tôi.

Chấn Phong giọng ngượng ngập:

- Cô thích ăn quà vặt lắm hả ?

Cát Đằng gật đầu:

- Đa số con gái đều như vậy. Nhiều lúc tôi nghĩ rằng tôi có thể ăn cóc, ổi thay cơm. Chấn Phong bật cười. Tại sao có thể như vậy được chứ ? Anh không thể nào tưởng tượng được người ta có thể nhét đầy 1 bụng thứ trái cây chua chua, ngọt ngọt để thế cơm. Anh nghĩ người nhìn cô thanh toán hết cả bạch cóc. Cô ăn rất ngon lành, chẳng một chút mắc cỡ khi anh nhìn như soi vào đôi môi hồng và hàm răng trắng muốt đều đặn của cô. Gấp tờ báo lại, Cát Đằng lau tay và nhoẻn miệng cười. Cô hứa hẹn:

- Ngày mai, tôi sẽ đãi anh món sơ ri.

Chấn Phong tò mò:

- Nó như thế nào ?

Đưa ngón tay út lên, Cát Đằng diễn tả:

- Nhỏ thôi, bằng nửa móng ngón tay nhưng ngọt ngọt, chua chua.

Chấn Phong nhăn mặt lại:

- Lại ngọt, lại chua. Không có thức nào mặn sao ?

Cát Đằng phì cười:

- Nếu muốn mặn thì chỉ có nước mắm.

Chấn Phong cười theo cô. Anh mất dần cảm giác bức dọc khi vô tình nhìn xuống chân mình. Giọng anh vui vui:

- Ngoài sơ ri còn có thứ nào khác ?

Cát Đằng tròn mắt nhìn lên trần nhà, cô kể luôn 1 lèo:

- Táo, chùm ruột, xoài, me, ô mai, khế...

Chấn Phong cảm thấy ê răng và lưỡi, anh xua tay:

- Thôi được, tôi sẽ tình nguyện ăn sơ ri của cô thay vì những món cô vừa kể.

Cát Đằng cười hồn nhiên:

- Ngày mai nha.

Chợt Chấn Phong nghiêm nét mặt. Giọng anh trầm xuống:

- Cô... thương hại tôi à ?

- Không! Tai sao lại phải thương hại anh khi anh có cuộc sống quá no đủ, phong lưu. Tình cảm đó nên dành cho những người đang sống bất hạnh chung quanh chúng ta thì hay hơn.

- Vậy thì vì sao ?

Cát Đằng so vai:

- Không vì cái gì cả.

- Cô không ghét tôi à ?

- Anh tự đoán được câu trả lời mà .

Chân Phong bực dọc:

- Cô về đi. Giữa cô và tôi chỉ có sự thù ghét, oán hận.

Cát Đằng đứng dậy. Cô cuộn tròn tờ báo trong tay, thăm thẳm nhìn về mặt cau có của Chân Phong và bước ra ngoài. Không về phòng mình, cô lững thững đi ra vườn. Chiếc xích đu buồn tênh. Ngồi xuống, cô chống cằm suy nghĩ. Cô biết Chân Phong mang nhiều bức xúc. Điều đó không có nghĩa cô là 1 cái sọt rác để anh vô cớ ném những hằn học của mình xuống. Chợt nghĩ đến Quốc Tuấn và những buổi hẹn hò thật dễ thương. Sau lần đến nhà Quốc Tuấn cô không dám đến nhà anh nữa. Chỉ sợ quả tim mềm đi và tình cảm lại dường như có, như không. Gặp nhau ở quán cà phê quen thuộc, cô và anh vui vẻ kể cho nhau nghe những chuyện của mình. Chỉ có câu chuyện về Chân Phong là Cát Đằng không bao giờ kể. Vì sao ? Cô không giải thích nổi.

Bên Ngọn Đèn Khuya

Chương 5

- Hù!

Cát Đằng giật mình quay đầu lại, Minh Khanh chống tay lên hông nhí cô hất hàm:

- Một siêu thị mới khai trương.

Cát Đằng cong môi lên:

- Điều đó có gì là quan trọng ?

Khúc khích cười, Minh Khanh nháy mắt:

- Quan trọng chứ, hàng bán rẻ hơn vì người ta cốt để quảng cáo. Sau đó chúng ta có thể rửa mắt mà không mất tiền.

Cát Đằng nhí nhảnh:

- Có lý! Chờ mình một chút.

Mặc một chiếc váy đầm màu trắng. Đôi giày vải màu trắng, Cát Đằng đi

ngang phòng của Chấn Phong. Anh nhìn theo bóng dáng xinh xắn của cô và lạ lùng phát hiện, cô có vẻ đẹp đơn sơ nhưng lại đầy lôi cuốn.

Cát Đằng quang tay qua hông Minh Khanh, cô ửng hồng mặt khi nghe Minh Khanh trêu:

- Minh chán ông anh của mình ghê. Cứ đến chiều thứ bảy là bốc hơi đi đâu mất.

Cát Đằng đay nghiến:

- Giờ Minh Khanh muốn gì ?

- Muốn... bắt đền.

Cười khúc khích, Cát Đằng bĩu môi:

- Lãng nhách!

Gởi xe vào bãi, Minh Khanh nắm tay Cát Đằng chen lẫn trong dòng người lũ lượt vào cổng. Người đông không thể tả, Cát Đằng kêu lên:

- Minh Khanh ơi, đừng vào nữa.

Minh Khanh đồng dạc:

- Sao lại vậy, chịu khó một tí, vào bên trong sẽ thoáng hơn nhiều.

Cát Đằng ngán ngẩm lắc đầu. Chiếc váy trắng của cô ủi cẩn thận đã nhàu đi khi tìm cách vượt qua đám đông. Vuốt lại áo, Cát Đằng ca cẩm:

- Chán ghê. Còn tệ hại hơn chui vào chợ cá.

Minh Khanh lí lắc:

- Muốn xem cá thì vào đây.

Cả hai cô gái đứng trước máy băng truyền đông lạnh, nhìn từng con cá tươi được sắp xếp trong những hộp nhựa trong suốt với những đôi mắt hiếu kỳ.

Cát Đằng đập khế vào vai Minh Khanh:

- Kỳ cục. Khi không hai đứa chạy vào đây để chen lẫn với mấy bà nội trợ.

Minh Khanh cười hi hi. Cô kéo tay Cát Đằng bước qua gian hàng mỹ phẩm, giọng nghịch ngợm:

- Bọn mình chưa cần xài đến mấy thứ này nhưng ghé qua cho biết, mai một đám cưới bắt buộc phải dùng.

Đứng trước gian hàng dành cho nam giới. Cát Đằng nghiêng đầu nhìn chiếc máy cạo râu xinh xắn. Cô cầm lên và nhìn giá ghi ở mặt sau. Minh Khanh ngạc nhiên khi Cát Đằng tuyên bố:

- Mình sẽ mua nó.

Minh Khanh chau mày:

- Cho ba của Cát Đằng và ?

Cát Đằng lắc đầu:

- Không, ba mình đâu dùng thứ này.

Khuôn mặt Minh Khanh tỉnh nghịch:

- Ê, bộ tình cảm của hai người đậm đà, thân mật đến mức độ đó sao.

Dí tay vào mũi của Minh Khanh, Cát Đằng lườm dài:

- Minh và anh Tuấn chỉ là bạn bè, không phải tặng cho ông anh của Minh Khanh đâu.

Minh Khanh tiu ngửu nhìn bạn. Vậy thì Cát Đằng tặng cho ai. Dĩ nhiên không phải tặng cho bạn gái. Không kèm được sự tò mò, Minh Khánh nhìn thẳng vào mắt Cát Đằng hỏi giọng quan tâm:

- Vậy Cát Đằng mua nó để làm gì ?

Cát Đằng chớp mắt:

- Minh nghịch ngợm, vô ý làm hỏng máy cạo râu của 1 anh chàng nên mua lại để... đền.

Minh Khanh tra gặng:

- Tên nào vậy ?

- Bí mật.

Minh Khanh tròn mắt suy nghĩ. Bí mật. Vậy là ông anh của cô rất ít có cơ hội để chiếm được quả tim của Cát Đằng. Cát Đằng bỏ chiếc máy cạo râu vào chiếc sọt nhựa đang cầm ở nơi tay trước vẻ mặt lo âu của Minh Khánh. Hai cô dừng lại ở quầy mỹ phẩm. Những lọ nước hoa với hình dáng ngộ nghĩnh dễ thương, những hộp phấn và những thỏi son môi đủ màu sắc. Minh Khanh giọng ra vẻ sành sỏi:

- Một bây giờ thịnh hành son màu chocolate.

Cát Đằng dẫu môi:

- Sao Minh Khanh biết ?

- Các diễn viên và ca sĩ chuộng màu son này, các cô người mẫu cũng vậy. Họ luôn luôn là người tiếp cận nhanh nhất với cái đẹp. Thứ nào họ thường xài, thứ đó là một.

Bật cười vì nhận xét khá chính xác của Minh Khánh, Cát Đằng dí mũi vào tú kính để nhìn cho rõ thỏi son có màu ngon như kẹo chocolate đó. Chợt cô giật mình khi nghe một giọng nói thật quen, đang nói nũng nịu:

- Anh ơi, anh thích lọ nước hoa này không ? Em mua tặng anh nha.

Cát Đằng quay người lại. Trà My đang bá vai 1 anh chàng có vẻ hào hoa phong nhã, đặc biệt đôi mắt của anh ta tình tứ hết cỡ. Sợ Trà My nhìn thấy mình, Cát Đằng vội kéo Minh Khanh sang 1 gian hàng khác. Minh Khanh cau mày:

- Trời đất, đi xem hàng làm như ma đuổi không bằng.

Cát Đằng cười cầu tài để nhờ bạn cô thôi xí xọn. Minh Khanh cầm 1 chiếc áo pull màu đỏ và cứ đứng sẫm soi mãi. Cát Đằng cũng chọn áo nhưng tâm trí cô cứ để đâu đâu. Cô chợt hình dung cảnh Chấn Phong ngồi buồn so với cái chân băng bột trắng toát. Lờ mờ hiểu được vì sao dạo này Trà My ít lui tới thăm anh. Cảm thấy bớt ghét Chấn Phong hơn. Lúc đưa hàng cho nhân viên siêu thị tính tiền, Minh Khánh nhìn vào sọt nhựa của Cát Đằng. Trong đó vốn vẹn chỉ một chiếc máy cạo râu. Giọng cô ngạc nhiên:

- Cát Đằng không mua gì nữa à ?

Cát Đằng trả lời với vẻ mặt lơ đãng:

- Không.

Về đến nhà, Cát Đằng nhìn thấy Chấn Phong đang ngồi ở xích đu trong vườn, khuôn mặt anh buồn xa vắng. Ánh mắt của anh lóe lên những tia ấm áp khi nhìn thấy cô. Anh trầm giọng hỏi:

- Cát Đằng đi dạo phố à ?

Vẫn giấu chiếc hộp sau lưng, Cát Đằng giọng vui vẻ:

- Tôi đi siêu thị. Một siêu thị mới khai trương và người ra vào nườm nượp đông như kiến.

- Có gặp người quen không ?

Câu hỏi xã giao vô tình của anh làm cô lúng túng. Cô cố nở 1 nụ cười:

- Không.

- Cát Đằng mua được những gì ?

- Tôi đổ anh đoán xem tôi mua được những gì ?

Nhíu mày nghĩ ngợi, Chấn Phong mỉm cười:

- Tôi nghĩ là Cát Đằng mua áo quần, bánh kẹo và trái cây.

Cát Đằng cười giòn giã:

- Tại sao anh đoán như vậy ?

- Hôm trước tôi cùng Trà My vào siêu thị. Trà My đã mua như vậy.

Cát Đằng cong môi lên:

- Tôi đâu phải là Trà My...

Chấn Phong nháy mắt với cô:

- Con gái thường có sở thích như nhau.

Khẽ lắc đầu, Cát Đằng hắng giọng:

- Anh đoán sai rồi. Cô đưa hai tay ra phía trước. Nhìn thấy chiếc hộp, giọng Chấn Phong ngạc nhiên:

- Một máy cạo râu.

- Ủ.

- Cho anh chàng vẫn thường đến đây đưa đón Cát Đằng?

- Không, cho anh.

Trước cái nhìn lạ lẫm của anh, Cát Đằng đưa tay vuốt tóc và cười:

- Hôm trước tôi đã... chôm của anh 1 cái y hệt như vậy.

Chấn Phong bật cười:

- Hèn gì. Tôi đã xào tung cả phòng nhưng không tìm thấy đâu cả.

Cát Đằng dẫu môi:

- Để trả thù anh, tôi đã nghịch phá nên cuối cùng chiếc máy đã bị hỏng.

- Còn bây giờ ?

- Đền...

Chấn Phong nhìn đôi môi hồng của cô cong lên. Thật dễ thương và lí lắc.

Anh cười lớn:

- Không ngờ Cát Đằng là một... kẻ phá hoại.

Cát Đằng hồn nhiên:

- Tôi mới chân lấm rồi.

Chấn Phong nhích người ngồi sang 1 bên, chừa cho cô 1 khoảng trống. Vừa ngồi xuống xích đu, Cát Đằng thở phào:

- Hạnh phúc tuyệt vời.

Trước vẻ mặt ngờ ngác của Chấn Phong, cô liền thoáng giải thích:

- Tôi và Minh Khanh lợi trong siêu thị gần hai tiếng đồng hồ, muốn rục cả giò, nãy giờ lại phải đứng để nói chuyện với anh. Được ngồi, đó là 1 hạnh phúc.

Chấn Phong cắc có hỏi:

- Vậy theo Cát Đằng thế nào là hạnh phúc ?

Cát Đằng trả lời không một chút đắn đo:

- Hạnh phúc là thoả mãn được những nhu cầu của mình, miễn sao nhu cầu đó không ảnh hưởng đến người khác.

Cô tinh nghịch nói tiếp:

- Chẳng hạn tôi ngồi xuống xích đu nhưng không làm anh mất chỗ. Đó là hạnh phúc.

Chấn Phong cười. Anh im lặng ngắm những bông hoa trong vườn. Chưa bao giờ anh thấy hoa đẹp nhiều lần, nhưng đây là lần đầu tiên anh cảm nhận hết vẻ đẹp của những bông hoa trong vườn nhà anh. Cát Đằng nghiêng đầu ngắm hoa. Cô cười khẽ:

- Nhắm mắt lại, tôi có thể kể hết tên những hoa trong vườn.

Chấn Phong thú vị nhìn cô hồn nhiên khép mắt lại. Đẹp như một thiên thần.

Cát Đằng thì thầm:

- Này nhé, lys, cúc đại đoá, cúc bảy màu, mận đình hồng, hướng dương, phước vĩ, thược dược, hải đường, chuỗi ngọc, sứ, gắm, cát đằng, huệ, hồng tử muội, hồng nhung, hồng bạch... Mở mắt ra, Cát Đằng tinh nghịch:

- Anh thấy tôi nhớ có tài không ?

Chấn Phong gật đầu xác nhận:

- Cô rất giỏi. Chỉ tiếc, tôi lại hoàn toàn trái ngược với cô, tôi có thể... mở mắt và không thể đọc tên của chúng thật chính xác.

Cát Đằng chớp mắt khi Chấn Phong đột ngột hỏi cô:

- Cát Đằng, tôi chưa bao giờ biết là tên cô trùng với tên một loài hoa. Hoa ấy như thế nào ?

Cát Đằng nghịch ngợm:

- Rất xấu.

Chấn Phong nhìn vào đôi mắt lém lỉnh của cô. Anh cười:

- Tôi không tin.

Cả anh và cô đều cười. Chưa bao giờ Chấn Phong cảm thấy yêu đời đến như vậy. Ngày mai anh sẽ nhờ bác làm vườn chỉ hoa Cát Đằng cho anh. Nhất định anh sẽ làm cho cô bé tốt bụng này ngạc nhiên bằng 1 lọ hoa Cát Đằng ngay trên bàn học của cô.

Chấn Phong lò dò bước sang phòng của Cát Đằng. Cô đang ngồi ngủ gục ở trong ghế, cuốn sách rơi trên chân. Định đánh thức cô dậy nhưng nghĩ sao Chấn Phong lại đứng yên, lặng lẽ ngắm cô. Khi ngủ Cát Đằng vẫn có chút bướng bỉnh, nghịch ngợm. Đôi môi hồng của cô cong lên như hờn dỗi. Chấn Phong bật cười. Tiếng cười của anh khiến Cát Đằng choàng tỉnh dậy. Cô ngơ ngác nhìn anh, giọng xấu hổ:

- Anh vào phòng tôi lâu chưa.

Chấn Phong giả vờ:

- Khoảng... nửa tiếng.

- Trời đất!

Thảng thốt kêu lên, Cát Đằng xụ mặt:

- Sao anh không đánh thức tôi dậy.

- Thấy Cát Đằng ngủ rất ngon nên tôi không gọi. Chỉ sợ làm hỏng giấc mơ của Cát Đằng.

Cát Đằng mở lớn mắt:

- Tôi chẳng mơ gì cả.

Ngồi xuống ghế, Chấn Phong hóm hỉnh:

- Tôi cứ ngỡ là Cát Đằng đang mơ được ăn 1 bịch ổi, cóc dầm. Miệng của Cát Đằng nhóp nhép, nhìn rất... chua.

Cát Đằng trề môi. Cô nhìn lên đồng hồ và quả quyết:

- Anh nói dối. Hình như tôi chỉ vừa chớp mắt thôi.

Cầm lấy cuốn sách Cát Đằng vừa làm rơi xuống đất, Chấn Phong hỏi giọng quan tâm:

- Cát Đằng học mãi không chán à ?

Cát Đằng chum chim cười:

- Không, thế còn anh, thời sinh viên, anh như thế nào ?

Chấn Phong nhún vai:

- Tôi chỉ đam mê mỗi một môn toán. Thời kỳ chuyển giai đoạn, tôi suýt đi tong vì mấy môn học bài.

Nghiêng đầu nhìn Chấn Phong, Cát Đằng bất ngờ hỏi:

- Còn bây giờ anh đam mê gì ?

Chấn Phong im lặng. Câu hỏi của Cát Đằng bắt buộc anh phải nhìn nhận 1 thực tế, anh không đam mê gì cả, đó là 1 điều khủng khiếp. Cát Đằng nín thở. Cô đã liệu lĩnh khi hỏi anh như vậy. Anh có thể nổi sùng lên và nguyên rủa cô. Thật lâu, Chấn Phong nói chậm rãi:

- Có lẽ tai nạn này đến với tôi là một điều... may mắn. Nhờ vậy tôi mới có

dịp và có thời gian để suy nghĩ về cuộc sống phóng túng trước đây của mình. Toàn bộ công việc ở công ty đều do mẹ tôi quán xuyến, giải quyết. Sức khoẻ của bà mỗi ngày một kém đi trong khi tôi đến công ty như một cuộc dạo chơi. Cát Đằng nhỏ nhẹ:

- Anh không giận tôi chứ ?

Chấn Phong nhún vai:

- Không.

Cát Đằng mỉm cười khi nghe Chấn Phong hỏi:

- Hình như, thay toàn bộ rèm cửa trong phòng của tôi là... sáng kiến của Cát Đằng.

- Anh không thích sao ?

Chấn Phong không trả lời. Anh nhìn vào đôi mắt trong vắt của Cát Đằng rồi đau đớn tự hỏi, những nụ hôn thô bạo của anh ắt hẳn đã làm cho trái tim cô đau. Cát Đằng dùng sợi dây thun và túm tóc lại. Chấn Phong chột ngốt ngàng trước vẻ đẹp rất đơn sơ của cô, như 1 bông hoa trùng tên, gọi Cát Đằng.

Cô pha một ly chanh muối, đặt trước mặt anh giọng vui vẻ:

- Chanh muối do tôi tự làm, anh uống thử đi.

Chấn Phong cầm ly nước lên và uống 1 hơi. Anh chỉ muốn làm cô vui, như một sự chuộc lỗi. Cát Đằng cười khê:

- Ngon không ?

Chấn Phong muốn trêu cô nên giả vờ nhăn mặt:

- Hơi đắng đắng.

Cát Đằng bắn khoả nhìn ly nước. Cô dùng thìa để nếm phần nước còn lại trong ly. Nếm xong, cô lườm dài anh:

- Không ngờ anh xạo thấy mồ, mặt cứ tỉnh bơ như không .

Chấn Phong cười lớn:

- Ngon tuyệt! Từ nay tôi sẽ ghé sang đây dài dài để được uống chanh muối do cô làm.

Cát Đằng khúc khích:

- Đáng tiếc cho anh. Đó là quả chanh muối cuối cùng sót lại trong lọ.

Anh tỉnh bơ:

- Tôi chờ một lọ khác, chắc chắn sẽ ngon hơn.

Cát Đằng giả vờ thở dài:

- Chán ghê!

Không nhìn được, cả anh và cô cùng cười. Cát Đằng chột nghiêng đầu nhìn xuống chân của anh. Cô trầm giọng:

- Ngày mai anh tháo băng ?

Khuôn mặt Chấn Phong thoáng buồn:

- Ừ! Tôi phải cắt băng ở bệnh viện để các bác sĩ hội chẩn.

Cát Đằng nhỏ nhẹ:

- Ngày mai, tôi sẽ ghé đến bệnh viện .
- Không phải Cát Đằng có giờ học ở trên trường sao ?
- Học ở giảng đường, tôi quyết định... chuẩn hai tiết sau.

Mỉm cười, Chấn Phong nheo mắt với cô:

- Cát Đằng là lớp trưởng nhất mà, ai lại làm như vậy.

Hất cằm nhìn anh, Cát Đằng hắng giọng:

- Điều quan trọng là anh có... mong tôi đến không.

Chấn Phong nói vội vàng:

- Rất mong! Tôi chuẩn bị cho mình 1 tình huống xấu nhất sau khi cắt băng, sự có mặt của Cát Đằng sẽ là nguồn an ủi lớn cho tôi.

Cát Đằng giọng dịu dàng:

- Tôi không tin điều bác sĩ đã dự đoán. Và tôi cầu chúc cho anh điều tốt đẹp nhất.

Chấn Phong nhếch môi:

- Nếu không được như Cát Đằng nguyện ước ?

Nhìn thẳng vào gương mặt chấn chương của Chấn Phong, Cát Đằng nói chậm rãi:

- Chấp nhận hoàn cảnh của mình. Tôi tin là anh có thể làm được điều đó.

Quanh anh còn có người thân và bạn bè.

Chấn Phong im lặng suy nghĩ. Thật lâu, anh cảm động nhìn vào đôi mắt đang mở lớn của Cát Đằng:

- Cô là người bạn nhỏ tốt nhất của tôi.

Cát Đằng ấp úng:

- Tôi sợ tôi không được như anh nói, vì tôi rất háo thắng.

Chấn Phong thắc thỏm:

- Ngày mai chắc chắn là Cát Đằng đến bệnh viện chứ ?

- Dạ.

- Chuẩn học như vậy, Cát Đằng có sợ bạn bè không thông cảm hông ?

- Anh biết không, tôi nghiêm túc về giờ giấc đến nỗi bạn bè gán cho biệt hiệu là "đồng hồ".

Chấn Phong cười. Anh nhớ lại, có lúc đã gọi cô là "chó sói". Thật ra, Cát Đằng đúng là cô bé quàng khăn đỏ. Hồn nhiên, ngây thơ, tốt bụng. Đáng tiếc là anh hiểu ra điều ấy quá muộn màng. Chấn Phong đưa mắt nhìn bức tranh treo cạnh cửa sổ, anh chợt nhớ đó chính là bức tranh mà anh chàng quen với Cát Đằng đã khệ nệ ôm đến. Một nỗi buồn lướt qua, không rõ nguyên do.

Chấn Phong khập khiễng đứng dậy. Anh trở về phòng của mình.

oOo

Đặt bó hoa hồng vào tay Chấn Phong, Trà My lúng liếng đôi mắt:

- Chúc mừng anh.

Chấn Phong ôm lấy cô, giọng xúc động:

- Rất may là anh không bị đi khắp khiêng như bác sĩ đã dự đoán.

Trà My trề nhẹ môi:

- Đâu phải bác sĩ nào cũng giỏi đâu. Lúc này, đứng ở ngoài cửa em đã nghe kết luận của các bác sĩ.

Ngạc nhiên nhìn cô, Chấn Phong khàn giọng:

- Sao em không vào với anh ?

Trà My bối rối chớp mắt. Cô không muốn Chấn Phong đọc được những toan tính của cô. Đứng ngoài cửa sổ để quan sát, cô đã dự phòng cho mình trường hợp nếu Chấn Phong bị tàn tật, cô sẽ lặng lẽ chuồn êm. Vít cổ Chấn Phong và hôn lên má anh, Trà My thì thầm:

- Lúc này vì có mẹ anh ở trong phòng nên em không bước vào.

Chấn Phong dịu dàng vuốt tóc cô:

- Đừng như vậy Trà My à. Mẹ rất thương anh.

Trà My sa sầm nét mặt:

- Nhưng mẹ anh đâu có thương em.

Chấn Phong trầm giọng:

- Sau này, khi trở thành vợ của anh, tất nhiên mẹ sẽ thương em hơn.

Trà My nhếch môi:

- Gia đình em giàu có, mẹ của anh muốn làm khó em cũng không dễ.

Cầm bàn tay của Trà My áp lên môi mình, Chấn Phong khàn giọng:

- Chúng ta nói sang chuyện khác vui hơn.

Trà My mỉm cười. Cô duỗi đôi chân thon dài ra và nũng nịu:

- Lâu rồi, anh chưa đưa em đến vũ trường.

Chấn Phong dịu dàng:

- Khoảng nửa tháng nữa, anh sẽ về chuộc lỗi với em. Anh biết là em rất thích đến sàn nhảy.

Trà My chột dạ. Ngỡ là Chấn Phong bị tàn tật, cô đã cặp bồ với Viễn. Một tháng quay cuồng ở các vũ trường. Một tháng ngụp lặn trong bể yêu đương. Viễn đang lênh đênh trên biển, không thể nào biết được chuyện cô quyết định quay trở về với Chấn Phong. Trà My nhõng nhẽo:

- Tại sao không phải là ngày mai mà là nửa tháng ?

Chấn Phong trầm giọng:

- Chân bị đau của anh phải có thời gian để hồi phục, chống lại sự teo cơ do không vận động.

Trà My nhắm mắt lại. Cô không muốn nhìn xuống chân của anh. Mùi ê te của bệnh viện khiến cô muốn ói. Không muốn Chấn Phong cảm nhận hết sự ghê lạnh của mình, Trà My nhón từng trái nho chín mọng, bóc vỏ và đặt vào miệng Chấn Phong, giọng âu yếm:

- Ăn đi anh.

Chấn Phong nhai với vẻ mặt vô cảm. Giờ này có lẽ Cát Đằng đã nghỉ học rồi

mà sao vẫn chưa thấy cô đến. Anh đang mong cô. Trà My cười khúc khích, cô dài giọng:

- Lúc này, em vừa chơi cho con nhỏ nhà quê 1 vỏ.

Chấn Phong hốt hoảng:

- Có chuyện gì vậy ? Cát Đằng đã đến đây rồi sao ?

Trà My giọng ngạo mạn:

- Lúc bác sĩ cắt băng cho anh, nó định bay vào phòng nhưng em đã giữ chặt tay của nó lại, mắng như tát nước vào mặt nó nên nó đã lặng lẽ chuồn.

Chấn Phong cảm thấy đắng ngắt trong cổ họng. Tội nghiệp Cát Đằng! Phần thua thiệt luôn dành cho cô. Nhìn Trà My với ánh mắt trách móc, Chấn Phong thở dài:

- Lẽ ra em không nên làm như vậy với Cát Đằng.

Trà My long mặt lên:

- Vậy em phải làm sao ? Kêu nó vào phòng thăm anh chắc ?

Chấn Phong im lặng. Anh không muốn cãi vã với Trà My. Dù sao đây cũng là một ngày đáng nhớ không thể quên được trong cuộc đời của anh. Săm soi nhìn vào mắt anh, Trà My nhú mày.

- Anh đang nghĩ gì vậy ?

Chấn Phong lắc mạnh đầu. Anh đang nghĩ đến Cát Đằng, lòng đầy trắc ẩn. Điều đó có thể làm Trà My hiểu lầm và nổi giận. Ôm lấy Trà My và hôn lên môi của cô, Chấn Phong cố xua đuổi những ý nghĩ đen đến trong anh. Trà My tình tứ hôn trả lại anh, giọng cô kéo dài:

- Hơn 1 tháng nay, em nhớ anh kinh khủng.

Chấn Phong buột miệng:

- Thời gian bị bệnh, anh mong em từng giây từng phút nhưng chẳng thấy em đâu ? Nhiều lúc anh chợt có cảm giác hay là em đã quên anh mất rồi.

Trà My cong cớn:

- Công ty của ba ký được nhiều hợp đồng, vì vậy em phải làm phụ tá bắt đắ dĩ của ba. Bộ anh không thích em lao vào công việc sao ?

Vuốt tóc cô, Chấn Phong thủ thỉ:

- Nếu em say mê công việc, đó là một điều đáng khuyến khích. Nhờ dưỡng bệnh, anh có thời giờ để suy nghĩ những điều đã qua và những dự tính sắp đến của tương lai.

Trà My ngạc nhiên nhìn Chấn Phong:

- Anh có vẻ muốn trở thành... một ông cụ. Chưa bao giờ anh nói với em bằng giọng điệu như vậy.

Chấn Phong không chú ý đến vẻ mặt giễu cợt của cô. Anh nhìn ra cửa sổ với vẻ bồn chồn. Có lẽ Cát Đằng không quay lại:

- Anh dự định làm gì ?

- Sau khi hồi phục hoàn toàn, anh sẽ giúp mẹ anh điều hành công ty.

Trà My tươi nét mặt, cô cười rạng rỡ:

- Anh sẽ làm giám đốc công ty à ?
- Có thể hiểu là như vậy.

Trà My cọ mũi vào cằm Chấn Phong:

- Từ lâu, em đã muốn anh như vậy. Thật không có gì hạnh phúc hơn khi anh trở thành một ông chủ, không còn phải lệ thuộc vào mẹ của anh nữa.

Chấn Phong cau mày. Anh không ngờ Trà My lại có suy nghĩ như vậy. Đọc được phản ứng của anh, Trà My cười giả lả. Cô vuốt chiếc váy ôm của mình, yếu điệu đứng dậy trước mặt Chấn Phong và hỏi:

- Anh thấy có đẹp không ?

Chấn Phong mỉm cười:

- Rất đẹp! Chiếc váy đẹp là nhờ em đã mặc nó.

Sung sướng vì được Chấn Phong khen ngợi. Trà My kiêu hãnh bước những bước dài trong phòng, trước ánh mắt chiêm ngưỡng của anh.

Chấn Phong bật quẹt môi thuốc. Ngồi hơi dựa ngửa người trên giường, anh nhả từng vòng khói thuốc lên trần nhà, chợt thấy lòng trống vắng 1 cách lạ kỳ. Một sự mất mát mơ hồ. Bà Trần bước vào phòng. Khẽ gật đầu chào Trà My, bà hắng giọng bảo Chấn Phong:

- Mẹ đã làm xong thủ tục với bác sĩ. Không cần thiết phải lưu lại bệnh viện, con sẽ được y tá chăm sóc thêm tại nhà.

Nghe đến y tá, Chấn Phong nhăn mặt:

- Suốt cả tháng nay, ngày nào cũng phải chích thuốc, con ngán lắm rồi. Con đã lành bệnh, con không muốn chích nữa.

Bà Trần nghiêm nét mặt:

- Con rất cần thuốc bổ vì một chân vẫn còn yếu. Hãy nghe lời mẹ, Phong ạ! Cùng Trà My dìu Chấn Phong ra xe, bà Trần bảo chú Tấn tài xế:

- Lát nữa, chú ghé sang nhà hàng Kim Định để đặt tiệc tối nay, mừng Chấn Phong lành bệnh.

Chiếc Toyota lướt êm. Trà My mỉm cười với bà Trần. Nụ cười không mất mát gì, bù lại cô muốn tranh thủ tình cảm của bà ngay dịp Chấn Phong lành bệnh. Bà Trần đặt dọc hai tay lên đùi, nhìn về phía trước, bà luôn miệng dặn tài xế:

- Chú chạy xe chậm thôi.

Quay sang Trà My, bà trầm giọng:

- Tối nay, mời cháu đến chung vui với Chấn Phong. Lát nữa, về đến nhà, Chấn Phong sẽ gọi điện cho những người bạn để mời dự tiệc vui.

Trà My mỉm cười kiêu cách. Cô hếch chiếc mũi cao lên:

- Cháu sẽ thay mặt anh Phong để gọi điện thoại mời bạn bè!

Bà Trần im lặng. Dù không thích Trà My, không thích cả chiếc mini đỏ cô đang mặc và ngồi 1 cách hờ hênh, bà vẫn không bày tỏ thái độ của mình.

Ngày vui của Chấn Phong, bà không mong gì hơn nữa. Choàng vai Trà My và cùng cô đi chậm rãi về phòng. Chấn Phong ngỡ ngàng khi một lọ hoa hồng nhung rực rỡ đặt trên bàn, một hộp đàn dương cầm điện tử nhỏ bằng bàn tay đang tấu lên 1 bản nhạc vui. Chấn Phong rạng rỡ khuôn mặt. Cát Đăng. Anh chắc chắn món quà dễ thương, ngộ nghĩnh này là của cô. Bước đến bàn, Trà My gằn giọng:

- Những thứ này của ai ?

Chấn Phong đành nói dối:

- Mẹ biết anh rất thích hoa hồng.

Đóng sập nắp đàn dương cầm. Trà My cười nửa miệng:

- Cả thứ đồ chơi rẻ tiền này nữa cũng là của mẹ anh. Có phải anh định nói như vậy không ?

Chấn Phong im lặng. Biết giải thích như thế nào với Trà My khi chỉ buột miệng nhắc đến tên Cát Đăng, phong ba bão táp lập tức tràn đến. Anh chọn câu trả lời anh cho là khôn ngoan nhất:

- Dù của ai, một khi người ta thể hiện tình cảm và sự trân trọng của họ thì đều đáng quý.

Trà My cười nhạt. Cô lật sập chiếc đàn. Một tấm thiệp nhỏ được cài ở bên dưới với hàng chữ ghi nắn nót:

- Ngày mai tốt hơn ngày hôm qua. Cát Đăng.

Giọng cô hằn học:

- Mèo chuột! Con nhỏ nhà quê này muốn dạy đời anh bằng câu phương ngôn xưa hơn trái đất. Nó đang muốn vờn anh.

Chấn Phong thở dài. Vẫn chưa hả giận, Trà My mai mĩa:

- Hoá ra những dự định tương lai của anh đều có bộ phóng từ con nhỏ quê mùa tỉnh lẻ. Anh muốn làm vui lòng của nó chứ không phải vì lo lắng hạnh phúc cho tôi.

Chấn Phong trừng mắt nhìn cô:

- Em không thể nghĩ những điều tốt đẹp hơn sao ? Cát Đăng chỉ là 1 người em, một người bạn nhỏ của anh. Anh trân trọng tình cảm Cát Đăng đã dành cho anh. Em không nên xúc phạm đến anh và Cát Đăng.

Trà My hét lên:

- Anh thay đổi đến mức em không thể hiểu được. Trước đây anh đã từng muốn đuổi nó ra khỏi nhà.

Chấn Phong đưa tay ôm lấy đầu:

- Đừng nhắc đến chuyện tồi tệ đó nữa. Anh là 1 người đàn ông hẹp hòi, ích kỷ.

Trà My quát mắt lên:

- Còn bây giờ là cao thượng, là muốn hào hiệp nói tay cho nó, mặc kệ sự nổi giận của em chứ gì ?

Chấn Phong đặt tay lên vai Trà My, nhưng cô đã vùng vằng hất rơi cánh tay của anh. Cô nói giọng đanh đá:

- Em cấm anh giao thiệp với nó.

Khẽ nhún vai, Chấn Phong trầm giọng:

- Em rất phi lý. Anh không làm gì sai đối với em.

- Phi lý à ?

Trước đôi mắt sững sờ của Chấn Phong, Trà My ném chiếc đàn dương cầm vào sọt rác. Vẫn chưa hả giận, cô hần học ném cả lọ hoa vào đó. Chấn Phong bực dọc:

- Em làm gì kỳ vậy ?

Trà My khoanh hai tay trước ngực, hất mặt lên:

- Em đang bảo vệ tình yêu của mình. Nếu em không làm, con nhỏ sinh viên tỉnh lẻ đó đang tìm cách để quyến rũ anh. Vừa đẹp trai, vừa giàu có, nếu có nằm mơ nó cũng không bao giờ tìm được 1 anh chàng như anh.

Chấn Phong nhìn vào sọt rác. Anh đau đớn nhận ra trước đây anh cũng đã từng có những cử chỉ thiếu tế nhị vậy. Tội nghiệp Cát Đằng, không bao giờ cô thực dụng như Trà My đã tưởng tượng. Liếc Chấn Phong, Trà My cười nửa miệng:

- Anh tiếc lắm sao ? Nếu tiếc, anh có thể nhặt lại và tình cảm của chúng ta chấm dứt ngay bây giờ. Buông người xuống giường, Chấn Phong đưa hai tay ôm lấy đầu, anh nói giọng khổ sở:

- Cát Đằng rất tốt bụng, không hề như em suy nghĩ.

Trà My nheo mắt:

- Anh còn dám khen nó trước mặt em. Trước đây, anh đâu có như vậy, em còn nhớ anh chỉ xem nó ngang hàng với... đây tớ.

Chấn Phong kêu lên:

- Em đừng nói nữa, có được không ?

Mím môi lại, Trà My cười khẩy:

- Dĩ nhiên là được, em sẽ về để cho anh tự do.

Chấn Phong đưa tay vuốt mặt. Anh trầm giọng:

- Trà My à, tình cảm của anh đối với em ra sao em đã rõ.

Trà My giận dữ:

- Em không tin. Anh có nói gì cũng vô ích.

Cô giận dữ bước ra khỏi phòng của Chấn Phong, linh cảm của cô không sai, làm sao Chấn Phong có thể ung dung trước một cô gái đẹp hồn nhiên, ngây thơ như Cát Đằng. Gặp Cát Đằng ngay ở cửa, Trà My trừng mắt cảnh cáo:

- Chấn Phong là chồng sắp cưới của tôi, cô phải nhớ lấy điều đó.

Cát Đằng ngơ ngác. Cô khẽ so vai khi không hiểu Trà My muốn ám chỉ điều gì. Giọng cô bình thản:

- Tôi biết điều ấy đã lâu, chuyện ấy đâu có liên quan gì đến tôi.

Trà My nói đồng dục từng tiếng một:

- Tôi cảm cô quyến rũ anh Phong nghe rõ chưa ?

Cát Đằng sững sờ. Không ngờ Trà My ghen tuông phi lý như vậy. Nhìn theo bóng Trà My mất hút cuối đường, Cát Đằng buồn rầu thở dài. Cô không muốn gây rắc rối cho Chấn Phong. Làm sao cô có thể yêu Chấn Phong khi góc tim nhỏ của cô vẫn còn hận. Những gì cô thể hiện với Chấn Phong trong những ngày qua chỉ là 1 cách để xoa dịu nỗi đau của người khác. Dù sao anh cũng là con của dì Trần, ân nhân của cô. Chấn nản, Cát Đằng ngồi bệt xuống bậc cấp trước thềm nhà. Cô tựa cằm vào đầu gối, thần thờ nhìn vào khoảng không trước mặt. Cô đoán là Chấn Phong và Trà My vừa gây gổ với nhau và có lẽ Chấn Phong đang khổ sở trong căn phòng của anh. Một bàn tay đặt nhẹ trên vai cô, Cát Đằng ngẩng mặt lên. Chấn Phong khàn giọng:

- Anh xin lỗi Cát Đằng.

Cát Đằng lãnh đạm:

- Có gì đâu.

- Anh đã nhìn thấy Trà My nổi giận với Cát Đằng. Lỗi ở anh.

Đứng dậy và đưa tay phủi cát, Cát Đằng cố nở 1 nụ cười: - Đừng bận tâm đến tôi.

Chấn Phong tựa người vào cột, đau khổ nhìn Cát Đằng đi như chạy. Cô đã tự vẽ ra một vòng tròn giới hạn, anh không có quyền giẫm đạp lên.

Bên Ngọn Đèn Khuya

Chương 6

Con nắng gắt nên biển chưa đông người. Từng đợt sóng dội ánh nắng long lanh như những dây lụa bạc. Hơn một nửa lớp sinh viên để nguyên cả quần áo mà... tắm vì mê biển, nhóm còn lại đi bắt những chú còng nhỏ tội nghiệp chui sâu dưới lòng đất. Những trò chơi được bày ra. Cát Đằng cùng các bạn cười đùa, tận hưởng những phút thư giãn của cuộc du ngoạn do lớp tự tổ chức. Chơi chán chê, Cát Đằng lội xuống nước, cô gọi Minh Khanh ơi ới. Cả hai nắm tay nhau, đi băng băng ở mấp mé bờ và nước. Minh Khanh rĩ tai Cát Đằng:

- Bây giờ Cát Đằng có thấy gì lạ không ?

Cát Đằng ngơ ngác:

- Không .

Minh Khanh cười bí hiểm:

- Nhìn lên bờ thử coi.

Cát Đằng nheo mắt làm theo lời bạn. Ánh nắng chói chang chiếu vào mắt, khiến cô nhấp nháy mắt. Cô quay lại nhìn Minh Khanh và lắc đầu:

- Chẳng thấy gì cả.

Véo vào cánh tay của Cát Đằng, Minh Khanh thì thầm:

- Ngốc ơi, ai bảo nhìn các bạn trong lớp. Chịu khó nhìn lên chiếc dù sọc trắng xa ấy. Ông anh của mình nghe hôm nay Cát Đằng và các bạn đi chơi biển, anh Tuấn tranh thủ ra đây, may ra còn có dịp ngắm Cát Đằng nghịch nước.

Cát Đằng xụ mặt:

- Vậy à ?

Minh Khanh khẽ thở dài:

- Nghe anh Tuấn nói là suốt nửa tháng nay Cát Đằng tránh mặt anh.

Cúi người xuống đưa tay khoát nước bắn tung toé, Cát Đằng trầm giọng:

- Mình không yêu anh Tuấn. Cứ lấp lửng để anh hy vọng, mình lại không thích.

- Vậy Cát Đằng yêu ai ?

Minh Khanh nhìn thẳng vào đôi mắt bối rối của Cát Đằng, chờ đợi một lời giải thích. Nắm lấy bàn tay của Minh Khanh, Cát Đằng nói giọng khổ sở:

- Anh Tuấn rất tốt. Mình mong trở thành 1 người bạn thân của anh, nhưng chợt nhận ra rằng, thật khó có thể tồn tại 1 tình bạn đúng nghĩa giữa một chàng trai và 1 cô gái. Cho mình chuyển lời xin lỗi của mình đến anh Tuấn nha Minh Khanh. Minh Khanh buồn bã:

- Anh Tuấn yêu Cát Đằng tha thiết. Từ hôm Cát Đằng từ chối đến giờ, anh hầu như bỏ bê công việc ở công ty, mình có khuyên anh nhưng vô ích. Mình không ngờ tình yêu của anh lại mãnh liệt đến như vậy. Cát Đằng khẽ cắn môi. Cô không thể từ chối lời đề nghị của Minh Khanh:

- Chúng ta cùng đến chỗ anh Tuấn đi ?

Cùng với Cát Đằng tiến về nơi Quốc Tuấn đang ngồi, Minh Khanh khẽ gọi:

- Anh Tuấn!

Gỡ kính đeo mắt ra, Quốc Tuấn nhìn Cát Đằng với đôi mắt buồn buồn:

- Lâu lắm mới gặp lại Cát Đằng.

Cát Đằng thở dài không biết phải nói với anh thế nào. Minh Khanh nhẹ nhàng rút lui để câu chuyện của hai người được thoải mái hơn. Cát Đằng nói khẽ :

- Anh vẫn khỏe chứ ?

- Như Cát Đằng thấy đó, giờ anh mới tin là bệnh... tư tưởng có thể quật ngã một con người tự tin như anh.

- Quên Cát Đằng đi!

- Rất khó. Anh đã thử làm nhưng không được.

- Cát Đằng xin lỗi anh.

Quốc Tuấn cười buồn:

- Cát Đằng không có lỗi trong chuyện này. Anh chỉ mong một điều là Cát Đằng đừng nên tránh mặt anh. Tại sao chúng ta không thể cùng nhau đến một quán cà phê nào đó như trước đây. Vẫn là bạn bè được không Cát Đằng?

Cát Đằng ngược mắt nhìn Quốc Tuấn:

- Mọi chuyện sẽ chẳng đi đến đâu cả.

Giọng Quốc Tuấn tha thiết:

- Nhưng điều đó vẫn mang đến hạnh phúc cho anh.

Xoay chiếc ly trong tay, Cát Đằng hớp một ngụm nước nhỏ. Lúc này cô bảo với Minh Khanh rằng cô sẽ có cách để Quốc Tuấn hết hy vọng. Thật khó để làm được điều đó khi tình cảm của anh dành cho cô thật nồng nàn, say đắm.

Khẽ cắn môi, Cát Đằng quyết định nói dối:

- Cát Đằng đã có người yêu.

Quốc Tuấn ngạc nhiên nhìn cô giọng quả quyết:

- Anh không tin.

Cả anh và cô đều im lặng. Quán vắng tanh, chiếc bàn đối diện với những con sóng. Ngọn gió chột tạt ngang. Cát Đằng lật cao cổ áo dầm dẫm nhìn ra biển. Sắc biển trở màu theo từng đợt gió. Gió như màn sương khói từ đâu về phủ trên những cạnh sóng nhỏ nhoi, nhuộm màu chì. Cát Đằng nhắc lại 1 lần nữa:

- Hãy quên Cát Đằng đi.

Mở cánh cửa chiếc Toyota màu đỏ, Trà My bước xuống xe. Cô yếu điệu nói với tài xế:

- Đừng đến đón tôi. Lát nữa anh Phong sẽ đích thân chở tôi về tận nhà.

Mỉm cười, cô rướn cao người bấm chuông. Mở cửa cho cô là vú Năm. Hát mặt lên, giọng Trà My kên kieu:

- Anh Phong có nhà chứ ?

- Dạ, cậu Phong đang nằm đọc báo ở trên phòng. Mời cô vào nhà.

Nhìn một lượt chung quanh. Trà My nói khẽ:

- Còn cô sinh viên ?

- Ý cô muốn hỏi cô Cát Đằng?

Trà My gắt gỏng:

- Hỏi lạ kỳ, chứ còn ai vô đây nữa ?

Bị mắng, vú Năm lúng túng giải thích:

- Tại cô Minh Khanh cũng thường đến đây chơi nên tôi phải hỏi lại cô cho rõ.

Trà My bực dọc:

- Lẫn thân không chịu được. Muốn hỏi con nhỏ Minh Khanh nào đó tôi đến nhà nó để hỏi, chứ không phải tìm ở đây.

Giọng vú Năm mềm mỏng:

- Cô Cát Đằng đang ngồi học bài ở xích đu trong vườn.

Trà My giãn nét mặt đang cau có, cô chuyển sang nói nhỏ nhẹ:

- Vú lên phòng nói với anh Phong là có tôi đến.

Vú Năm ngập ngừng:

- Mấy hôm nay cậu Phong có dặn nếu có thấy cô đến thì mời cô lên phòng của cậu.

Trà My khẽ lắc đầu:

- Tôi muốn nhờ vú nhắn anh Phong là xuống đây để gặp tôi, tôi không đi đâu cả.

Vú Năm tắt tả đi tìm Chấn Phong. Trà My nhếch môi cười. Một trò chơi thú vị cô đã nghĩ ra lúc thay quần áo đến đây.

Chấn Phong bước nhanh đến chỗ Trà My đang đứng, anh hỏi giọng âu yếm:

- Sao em không lên phòng của anh ?

Trà My chớp mắt:

- Kỳ quá à! Ai đời chưa cưới hỏi gì cả em lại chui đầu vào phòng của anh, mẹ anh khinh em thì sao ?

Chấn Phong cười nhẹ:

- Có gì đâu. Anh và em quen nhau đã lâu, mẹ anh không phải là 1 người quá phong kiến.

Kéo tay Chấn Phong đi lại gần cuối khu vườn. Trà My nhõng nhẽo:

- Em giận anh kinh khủng.

Chấn Phong dỗ dành:

- Thôi mà em.

Vuốt tóc cô, giọng anh dịu dàng:

- Mấy ngày nay sao em không gọi điện cho anh ? Anh rất mong được gặp em. Trà My ạ!

Chià mặt về phía anh, Trà My khúc khích:

- Xí xoá nha!

Chấn Phong siết chặt Trà My trong vòng tay, môi anh tìm môi cô. Nụ hôn của anh đam mê cuồng nhiệt. Chợt Chấn Phong thấy ngò ngò khi bắt gặp Trà My cười bí hiểm. Anh lập tức quay đầu lại và sững sờ. Cát Đằng đang ngồi trên xích đu, cách chỗ anh và Trà My đứng không xa. Anh đã hiểu vì sao Trà My cố tình kéo anh đến đây. Vẫn không buông Chấn Phong ra, Trà My nũng nịu:

- Anh nhớ em lắm à ?

Chấn Phong ậm ừ, không bằng lòng với thái độ của anh. Trà My nắm tay Chấn Phong và kéo đến trước mặt Cát Đằng. Hắng giọng, Trà My vênh mặt lên:

- Anh Phong, mình ngồi chơi ở đây chứ ?

Cát Đằng khẽ so vai. Cô ngưng đọc sách và đứng dậy. Kiểu đóng phim và khiêu chiến của Trà My chỉ thấy tức cười. Nhìn theo bóng Cát Đằng mất hút sau lùm cây. Trà My đay nghiến Chấn Phong:

- Nó đi rồi, anh tiếc lắm sao ?

Chấn Phong thở dài:

- Anh không ngờ em lại xử sự như vậy.

Trà My mím môi lại:

- Anh khinh em à ? Được thôi! Nó là 1 cô gái cao thượng, còn em thì tầm thường chứ gì ?

Buồn rầu lục túi áo tìm thuốc, Chấn Phong cảm thấy như đã đánh mất 1 điều gì cực kỳ quý báu. Từ ngày Trà My gây sự đến bây giờ, Cát Đằng tránh gặp mặt anh, có lẽ cô oán hận anh ghê gớm. Nếu không vì để đem lại niềm vui cho anh, cô đã không bị Trà My sỉ nhục.

Nắm lấy tay anh, Trà My giận run lên:

- Anh nói gì đi chứ ? Nguyên rủa em chẳng hạn may ra để làm vui lòng của nó. Em hận nó. Anh có hiểu điều ấy hay không ?

Chấn Phong lặng lẽ nhả khói thật lâu, anh nói bằng giọng rầu rĩ:

- Hình như anh và em chưa hiểu nhau lắm ?

Câu nói của anh khiến Trà My như nổi điên lên, cô quát mắt nhìn anh:

- Tôi hiểu! Anh muốn bỏ rơi tôi chứ gì ?

Chấn Phong ném điều thuốc cháy dở xuống cỏ, anh kêu lên:

- Tại sao em cứ không tự nhìn lại chính mình. Trước đây, em không hề như vậy.

Trà My cười nhạt. Thật ra cô không hề thay đổi, kiêu căng, tự phụ và tự ái hơn người đó là con người của cô, Chấn Phong cảm thấy khó chịu vì anh không phải là Chấn Phong trước đây, anh đã thay đổi từ cách sống cho đến cách suy nghĩ. Trà My hất tay của Chấn Phong khi anh choàng nhẹ lên vai cô. Vết mặt đau khổ của cô khiến Chấn Phong chạnh lòng. Anh và cô đã từng yêu nhau. Chợt anh mang mặc cảm chính anh là người gây ra rắc rối.

Khuôn mặt Trà My dịu lại khi Chấn Phong thì thầm:

- Nếu em muốn, chúng ta sẽ cưới nhau sớm hơn.

Đợi cho Chấn Phong nấn nỉ thêm lần nữa, Trà My mới quay mặt nhìn anh.

Cô hắng giọng:

- Có lẽ nên như vậy. Em không muốn một tim vì lo lắng ai đó sẽ cướp anh đi.

Chấn Phong kèm 1 tiếng thở dài. Anh không hiểu được lòng mình nữa. Hình như sự ngổ lờ cầu hôn với Trà My chính là 1 cuộc trốn chạy. Anh đang trốn chạy chính con tim của mình. Trà My tựa đầu vào vai Chấn Phong giọng nũng nịu:

- Em muốn lễ cưới được tiến hành vào tháng sau, anh có đồng ý không ?

- Ủ
- Đám cưới của chúng ta sẽ tổ chức trọng thể, ba em sẽ đặt tiệc ở nhà hàng năm sao. Sau đó, chúng ta sẽ hưởng tuần trăng mật ở New York.

- Ủ
- Khi nào anh đưa em đi đặt may áo cưới ?

Chấn Phong giọng yếu xìu:

- Tùy em

Trà My nhòm người ngồi thẳng dậy, cô nhăn mặt lại:

- Sao lại "tùy em" ? Anh phải sắp xếp tất cả mọi việc cụ thể chứ! Bộ anh không vui mừng khi em nhận lời cầu hôn của anh sao ?

Lắc nhẹ vai cô, Chấn Phong dịu dàng:

- Anh chỉ muốn em toàn quyền quyết định mọi chuyện.

Liếc Chấn Phong, Trà My âm ỉ. Cầu hôn với cô mà anh buồn như đưa ma. Thay vì nổi giận, cô chỉ cười nửa miệng. Cô không nôn nóng. Chấn Phong là của cô chứ không thể khác đi được. Điều quan trọng nhất đối với cô là đừng để Chấn Phong bức mình, nếu không biết đâu cô lại mất trắng. Chấn Phong mỗi lần điều thuốc khác. Dạo này anh hút liên miên mất ngủ. Những nỗi buồn vô cớ cứ mang đè nặng trong tâm tư. Công việc ở công ty ngập đến tận cổ cũng không giúp anh khuây khoả được. Nũng nịu ngồi trên đùi Chấn Phong, Trà My chớp mắt:

- Anh yêu, đã lâu rồi chúng ta chưa đến vũ trường.

Chấn Phong trầm giọng:

- Tối nay, anh sẽ đưa em đến đó nếu em thích.

oOo

Trà My khê bữu mỗi khi dàn nhạc bắt đầu bằng bản Rumba. Chưa bao giờ cô ra piste với điệu nhạc đơn giản này. Chân tay của cô chỉ ngửa ngáy thực sự khi Tango, Bebop trỗi lên. Lúng liếng mắt nhìn Chấn Phong, Trà My yêu điệu:

-Mình ra sàn đi anh.

Chấn Phong nắm tay cô. Như những lần đã xuất hiện tại đây, những ánh mắt hiếu kỳ dành cho họ. Một anh chàng dong dỏng cao, khuôn mặt khôi ngô tuấn tú và một cô gái đẹp hoàn mỹ từ đầu đến chân. Chấn Phong dìu Trà My theo điệu nhạc, những cú "phăng" điệu nghệ của anh và cô được mọi người chiêm ngưỡng với ánh mắt đầy thán phục. Họ Là đôi nhảy đẹp nhất.

Trà My tựa cằm vào vai Chấn Phong. Cô lắc lư hông một cách mềm mại, cảm hứng hòa mình theo những tiết tấu của âm thanh. Mỗi cô hé nở nụ cười vui sướng. Chợt cô nhớ lại những lần theo Viễn đến các vũ trường. Chàng trai của những ngọn sóng biển không điệu nghệ như Chấn Phong nhưng biết làm vui lòng cô bằng những nụ hôn bốc cháy. Tình cảm vồ vập của Viễn làm thỏa mãn sự kiêu hãnh của cô. Với anh, cô luôn luôn là nữ hoàng của

sắc đẹp sẵn sàng ban phát tình yêu. Hé mắt nhìn Chấn Phong , Trà My ngạc nhiên khi cảm nhận bàn tay anh chỉ đặt hờ hững lên eo lưng của cô, dù anh và cô rất gần nhau, tay trong tay nhưng dường như có một khoảng cách lớn đang hiện diện giữa hai người.

Áp thân hình gọi cảm của mình vào Chấn Phong, Trà My hé môi chờ đợi nụ hôn của anh nhưng đành thất vọng kìm nén tiếng thở dài.

Chưa bao giờ Chấn Phong hờ hững với cô như vậy. Trà My ám ức nhớ đến Viễn, tự trách mình dứt khoát chọn Chấn Phong mà không chọn Viễn. Sự Chọn lựa của cô là đúng hay sai. Đôi môi hồng Trà My khẽ run lên vì giận. Tâm trí Chấn Phong đang để ở tận đâu đâu. Anh dìu Trà My theo một quán tính có sẵn. Lòng anh chợt buồn nhức nhối khi nhớ đến chuyện anh đã ép Cát Đằng phải nhảy với anh, xúc phạm cô và thả cô trên đường về. Lời xin lỗi muộn màng của anh làm sao xoa dịu được trái tim đau. Không làm sao dứt được những suy nghĩ về Cát Đằng, suýt chút nữa Chấn Phong đã làm hỏng điệu Tango. Anh bước sai đến mấy nhịp, gương mặt ngơ ngác.

Cùng anh trở về bàn, Trà My cười nhạt:

-Tối hôm nay anh sao vậy?

Chấn Phong lúng túng chòang lên vai cô, dìu cô ngồi xuống ghế:

-Anh xin lỗi em. Trong người anh không được khỏe.

Trà My giọng lấp lửng:

-Em biết bệnh của anh. Đã là bệnh phải chữa chạy, không thể chung sống hoà bình với bệnh tật.

Chấn Phong nhìn vào mắt của Trà My để đoán xem cô đang nghĩ gì. Đôi mắt kẻ chì nâu của cô mở lớn trống rỗng. Lần đầu tiên, Chấn Phong cảm thấy thất vọng trước vẻ đẹp vô hồn của cô. Cô đẹp y hệt như một con búp bê trong tủ kính. Dù nét đẹp của cô thật toàn mỹ nhưng bây giờ không thể nào tạo được cảm xúc nơi anh. Đáng tiếc.

Liếc Chấn Phong một cái sắc như dao, Trà My khàn giọng:

-Anh đồng ý với em về điều đó chứ?

Chấn Phong im lặng. Anh không thể hiểu được chính bản thân của anh. Một sự nhiễu loạn của tâm linh. Anh phủ định những thứ trước đây anh cho là giải trí, nhan sắc. Anh không cần một người vợ có nhan sắc, nhưng tâm hồn trống rỗng. Chưa bao giờ anh cần thiết sự đồng cảm giữa hai tâm hồn đến như vậy. Chỉ cần ai đó hiểu được anh, chân thành tìm đến anh. Nhan sắc giờ đây đối với anh không còn là yếu tố quyết định.

Trà My mím môi lại. Vẻ mặt lạnh lùng của Chấn Phong từ lúc bắt đầu khiêu vũ đến giờ làm cô oán hận. Có lẽ anh đang hối tiếc về chuyện đã cầu hôn với cô. Cuối mặt, Trà My rót rượu vào ly của Chấn Phong. Cô không thể thua cuộc. Cô muốn cả Chấn Phong lẫn Cát Đằng đều phải trả giá khi họ đã làm thương tổn đến niềm kiêu hãnh của cô.

Đưa hai tay ra phía sau gáy. Trà My ngã đầu trên ghế, giọng đã đót:

-Chiếc váy của em có đẹp không anh?

Chấn Phong nhìn cô, lịch sự trả lời:

-Rất đẹp !

-Mẹ em đặt may ở Singapore. Đây là váy dạ hội độc nhất vô nhị trong thành phố. Em nghĩ là anh sẽ hài lòng khi em mặc nó để khiêu vũ cùng anh.

Chấn Phong hắng giọng:

-Cảm ơn em.

Nũng nịu, Trà My đưa ly rượu kề môi Chấn Phong:

-Anh uống đi!

Chấn Phong khoát tay:

-Nãy giờ anh uống khá nhiều , anh không thể uống thêm được nữa. Nếu anh say, ai sẽ đưa em về.

Trà My phụng phịu:

-Hôm nay là ngày vui của chúng ta, lẽ nào anh từ chối những ly rượu do chính từ tay em mời?

Chấn Phong uống cạn ly rượu. Anh chưa say nhưng không có hứng thú uống. Buồn! Chưa bao giờ anh buồn như thế này. Ngồi bên cạnh Trà My nhưng anh cảm thấy cô đơn hơn bao giờ hết.

Trà My nhích người ngồi sát Chấn Phong. Cô rót hết ly rượu này đến ly rượu khác. Thầm thầm phục tử lượng của Chấn Phong khi cô đã cố tình dẫn bồi bàn pha nhiều thứ rượu ngoài vào cùng một chai.

Trà My đong đưa mắt nhìn Chấn Phong:

-Em muốn uống một ít rượu với anh, anh không phản đối chứ ?

Chấn Phong bật nắp lon coca cho cô, anh hắng giọng:

-Không được ! Anh không muốn ba mẹ em hiểu sai về anh, cho rằng anh muốn chuốc rượu cho em.

Trà My nường mày :

-Cũng như anh, em là con cưng của ba mẹ, không ai dám làm cho em buồn giận đâu.

Khẽ nhún vai, Chấn Phong thở Dài:

-Sự nuông chiều không phải là một điều may mắn. Anh có thể rút ra được nhận xét ấy khi thấy rằng cuộc sống của anh bây giờ có ý nghĩa lớn lao hơn rất nhiều . Sự ăn chơi phá phách đã biến cuộc sống của chúng ta trở thành vô vị . Chỉ có công việc mới đem lại niềm vui.

Trà My buột miệng chê:

-Em không ngờ anh lại mau chóng già từ cuộc ăn chơi.

Chấn Phong vỗ nhẹ tay lên trán, anh cảm thấy chóng mặt , mắt như hoa lên .

Trà My không bỏ sót 1 cử chỉ nào của anh.

Cô nũng nịu :

- Anh đưa em về nhà ?

Chấn Phong lại chiếc moto chậm chậm chỉ mong cho cô về được đến nhà .
Hơi men làm anh chệnh choáng , cơ thể như bốc lửa .

Trà My mở cửa cô mím môi cười giải thích với Chấn Phong :

- Ba mẹ Em về Thủ đức thăm dì ruột . Chỉ có mình em ở nhà.

Chấn Phong lão đảo ngồi xuống ghế . Trong đôi mắt lơ đãng của anh , hình như Trà My vừa thay 1 chiếc áo ngủ màu trắng mỏng manh , cô đẹp như sương khói , bộ ngực đầy đặn và người thơm ngát hương.

Cô ngồi xuống cạnh anh , quàng 2 tay lên sau gáy anh . Thân hình mềm mại của cô nhẹ nhàng áp sát anh . Chấn Phong cúi xuống hôn cô.

Trà My thì thầm :

- Ở lại đây với em . Đêm rất dài mà em lại rất sợ, sợ ma kinh khủng
Chấn Phong chưa kịp từ chối thì chiếc áo mỏng như tờ đã được cô nhẹ nhàng cởi bỏ . Đôi mắt Trà My nhìn anh chờ đợi khuyến khích . Và đêm đó Chấn Phong không về nhà .

oOo

Cát Đằng vội vã về Vĩnh Long sau khi nhận được bức điện “ Ba đau nặng con về gấp.”

Chiếc xe đồ rờ máy, từ từ chuyển bánh, bỏ ra khỏi cổng bến xe.

Đăm đăm nhìn khoảng không trước mặt, Cát Đằng thở dài. Những dòng chữ ngắn ngủi ấy, nghĩ ngợi mãi cũng không thể hình dung ba cô đau như thế nào. Chỉ cầu mong là một bệnh nhẹ, có thể vì nhớ thương cô nên ba cô nhăn về thăm nhà.

Ngồi bên cạnh cô là một anh chàng có vẻ là dân trí thức. Anh chìa trái quít trước mặt cô và nói khẽ:

-Mời cô!

Cát Đằng gượng cười:

-Cám ơn! Tôi không ăn.

Chăm chú nhìn nào đôi mắt buồn rầu của cô, anh tự giới thiệu:

-Tôi là Vĩnh. Xin lỗi cô là ...

Không quen bắt chuyện với người lạ, Cát Đằng giả vờ không nghe thấy câu hỏi. Môi hơi mím lại, cô nhìn thẳng về phía trước.

Chạm khẽ vào tay cô. Vĩnh đưa cho cô một cuốn tập . Anh dịu dàng:

-Cô đọc đi, như vậy có thể đỡ sốt ruột.

Ngần ngừ một lát, Cát Đằng cầm lấy cuốn tập . Xe chạy trên đường xấu nên chỉ một lát sau, mắt Cát Đằng đã mỏi. Cô trả cuốn tập cho anh kèm theo một nụ cười héo hắt:

-Cám ơn anh !

Vĩnh không giấu được tò mò :

- Xin lỗi hình như cô có chuyện buồn ?

Cát Đằng so vai :

- Không.

Cô liếc nhìn đồng hồ . Chiếc xe chạy như rùa bò , cô cầu mong nó đừng chết máy dọc đường . Lần trước về thăm ba, xe pan nên cô phải đón 1 chiếc xe khác quá giang, tối mới về đến nhà.

Vĩnh hắng giọng:

- Liệu tôi có thể giúp cô được gì không ?

Cát Đằng thở dài . Cô trả lời với vẻ mặt lạnh nhạt :

- Tôi không sao , anh đừng bận tâm.

Khép mắt lại , cô ngả đầu lên ghế để kết thúc sự tò mò của người bạn đường

.
Xe đi ngang qua một khoảng đất bao la có những bụi cây lạ mắt . Vĩnh trầm trồ :

-Hoa lông chim. Cô nhìn thử xem.

Cát Đằng nhăn nhó mặt. Cô đang thắc thỏm tìm vì lo cho ba của cô, không có thì giờ bận tâm với hoa và cỏ. Nếu cô không làm, hình như anh chàng Vĩnh này muốn làm quen với cô.

Cô đoán không sai, Vĩnh mỉm cười và nhẹ nhàng , tự giới thiệu:

-Tôi là kiến trúc sư, về Vĩnh Long đợt này tôi muốn tìm hiểu một vài cảnh quan để làm một đề án mang nặng bản sắc dân tộc.

Khuôn mặt Cát Đằng giãn ra khi chiếc xe khách ị ạch đỗ tại Bắc Mỹ Thuận. Cô quày quả xách túi du lịch lên phà qua bắc. Qua bến bờ Vĩnh Long cô thuê xe ôm chạy trên con đường về nhà.

Chạy ào ào vào ngõ, Cát Đằng chưng hửng khi nhìn thấy ba cô đang tựa cây trước sân.

Cô trợn mắt:

-Con nhận được điện nói là ba bệnh nặng.

Đến lượt ông Lập sừng sốt. Ông nhúu mày giọng ròn rảng:

-Ba đâu có đánh điện cho con.

Thả xách du lịch xuống đất, Cát Đằng tìm lấy tờ giấy của bưu điện đưa cho ba cô. Ông Lập chăm chú đọc. Ngạc nhiên nhìn Cát Đằng, ông khẳng định thêm một lần nữa:

- Ba không hề nhắn con về.

Hai cha con hoang mang nhìn nhau. Ông Lập thở dài:

-Không hiểu ai đã làm chuyện này. Thật ra thì ba cũng định nhắn con về đây vì một chuyện khác nhưng ba cứ ngần ngại vì chỉ sợ ảnh hưởng đến chuyện học tập của con.

Cát Đằng hỏi dồn dập:

-Có chuyện gì vậy, ba cứ nói cho con rõ.

Ngồi xuống tràng kỷ, Cát Đằng mới có thời giờ nhìn kỹ ba cô và chột nhận

ra là ông gầy đi rất nhiều, hai má lõm sâu, tóc như sợi bạc hơn trước.

Ông Lập thở hắt ra, nôi giọng khàn khàn:

-Vụ trái cây vừa qua, ba bị lỗ trắng.

Cát Đằng buột miệng:

-Lại sâu rầy à?

-Không phải! Nếu vì sâu rầy thì ba còn thu lại một phần số đã bỏ ra. Đằng này, một tư thương ở Sài Gòn đã về đây mua "non" những vườn xoài của bà con ở đây, họ chỉ chừa lại vườn của ba là không đụng tới. Đến kỳ thu hoạch, họ hạ giá sâu riêng đến một mức như cho, thanh thử trên thị trường không có sức hút loại trái cây này nữa.

Cát Đằng kêu lên:

-Họ làm như vậy để làm gì?

Ông Lập tắc lưỡi:

-Ba lỗ một nhưng họ lỗ tới mười. Ba không thể hiểu được vì sao họ lại hành động như vậy, chẳng khác nào muốn dồn ba vào cảnh khốn cùng.

Cát Đằng thờ người suy nghĩ. Bọn đầu cơ phá giá sẽ bị pháp luật trừng trị.

Thông thường người ta đâu có để nâng giá lên, chứ chưa... hạ giá bao giờ.

Có một điều gì không ổn ở đây khi tất cả các chủ vườn đều được thỏa hiệp mua "non", ngoại trừ ba của cô. Có lẽ xuất phát từ oán thù. Nhưng ba của cô là một người hiền lành, chưa làm mất lòng ai bao giờ.

Buồn rầu, cô đành an ủi ông Lập:

-Ba đừng buồn nữa kéo sinh bệnh thì khổ.

Ông Lập gật đầu:

-Vì tiếc của nên ba không ăn ngủ được.

Cát Đằng nghĩ tới bức điện. Không muốn cho ba cô lo lắng thêm nên cô im lặng. Rõ ràng có một kẻ nào đó biết rõ cô, vì thế bức điện chính xác họ tên và địa chỉ. Không phải là một chuyện đơn giản. Cô tự hứa sẽ tìm ra tất cả sự thật.

Triều mến nhìn cô, ông Lập nhắc nhở:

-Con vào nghỉ, đừng bận tâm nữa. Lát nữa ba bảo người làm nấu canh chua cá lóc và xào tép với mướp ngọt. Dạo này con hơi gầy đấy.

Cát Đằng cảm động. Ba cô lúc nào cũng chu đáo, ông nhớ từng món ăn mà cô ưa thích. Thế nào ngày mai cũng là món cá rô kho tộ và kho sặc trộn với xoài tượng. Đó là những món ăn đậm đà hương vị quê hương mà cô không thể nào quên.

Cô vực mặt vào hai bàn tay đầy ấp nước mưa, những mệt mỏi của cuộc hành trình dài như tan biến đi.

Bên Ngọn Đèn Khuya

Chương 7

Chấn Phong buồn rầu nhìn lên cuốn lịch treo trên tường. Mới bốn hôm nhưng anh cảm thấy dài như một thế kỷ. Căn phòng của Cát Đằng vẫn đóng cửa im ỉm. Chiếc ổ khoá lớn bằng đồng màu vàng như bốn cột với nỗi nhớ của anh. Anh nhớ cô quay quắt. Nhớ tiếng cười hồn nhiên của cô và cả những lời lý sự rất dễ thương của cô. Ký ức về 1 buổi tối ở nhà Trà My như 1 mũi dao cực nhọn khóet sâu vào sự thất vọng của anh. Nếu đêm đó anh không say khướt thì có lẽ sự việc diễn ra theo 1 chiều hướng khác. Anh không phải day dứt, khổ sở như thế này. Trà My yếu điệu bước vào phòng của Chấn Phong. Nhìn thấy anh đang ngồi trầm ngâm với điều thuốc bốc khói trên tay, cô sà đến cạnh anh, giọng trách móc:

- Mấy hôm nay sao anh không gọi điện cho em.

Chấn Phong gượng gạo mỉm cười:

- Anh bận quá.

Nheo mắt lại, Trà My dài giọng:

- Vậy mà em cứ ngỡ anh bị... bệnh .

- Không sao cả.

Cầm lấy bàn tay của anh, cô khẽ chớp mắt:

- Anh vẫn yêu em .

- Có chắc không ?

Chấn Phong im lặng. Anh rất sợ phải trả lời những câu hỏi thật cụ thể như vậy. Nhìn thẳng vào mắt Chấn Phong, Trà My gắt hỏi:

- Sao anh không trả lời ?

- Anh đã trả lời câu hỏi ấy của em hàng trăm lần rồi.

Trà My cười nhạt:

- Nhưng những câu trả lời của anh đã lâu lắm rồi, giá trị của nó có thể thay đổi.

Chấn Phong lái sang chuyện khác:

- Đạo này công ty của anh ký được nhiều hợp đồng quan trọng, đó là dấu hiệu đáng mừng xác nhận hướng đi đúng đắn của công ty.

Trà My bĩu nhẹ môi:

- Em không thích nói chuyện làm ăn. Những chuyện đó chỉ làm em đau đầu.

Chấn Phong đốt thêm 1 điều thuốc khác. Càng ngày anh càng cảm thấy Trà My và anh dường như đang đi trên những quỹ đạo riêng. Khoảng cách lớn dần. Trà My bậm môi lại. Cô đưa tay vuốt nhẹ chiếc váy. Những sợi tơ mềm mại sột soạt dưới bàn tay đẹp như ngọc của cô. Giọng cô hoan hỉ:

- Xấp lùa này chính gốc Thượng Hải. Mẹ em nhờ một người bà con ở bên đó

mua dùm, rất đắt.

Chấn Phong lơ đãng gật đầu. Trà My có thể nói với anh hằng giờ mà không biết chán về lãnh vực thời trang, áo quần. Ngoài những đam mê tâm thường như vậy, cô không buồn quan tâm đến những vấn đề khác bao giờ.

- Anh thấy đẹp chứ ?

- Dĩ nhiên là đẹp.

Cô nhõng nhẽo trách Chấn Phong:

- Anh không ngắm nhìn em thật kỹ, làm sao biết được là đẹp.

Chấn Phong đánh chiều theo cô. Anh ngắm Trà My từ đầu đến chân. Một vẻ đẹp toàn bích. Như người ta ngắm 1 tấm gương choáng lộn đất tiền để rồi cuối cùng tự hỏi vẻ đẹp nằm ở đâu ?

Anh gật đầu khen:

- Chiếc váy đẹp.

Trà My véo von sửa lưng anh:

- Anh phải nói như thế này, em rất đẹp, vì vậy đã làm chiếc váy trở nên độc đáo hơn.

Chấn Phong nhếch môi buồn bã. Trà My hệt như 1 con công xoè đuôi khoe màu sắc, 1 cô gái trống rỗng như vậy lại sắp là vợ của anh. Dong đưa mắt nhìn Chấn Phong, Trà My giọng điệu bộ:

- Nghe một cô bạn của em bảo nó có cuốn catalogue mới được gửi về nước, trong đó giới thiệu nhiều kiểu áo rất lạ mắt nên em muốn ghé đến chỗ của nó. Anh cho em đi nha.

Chấn Phong ngập ngừng:

- Anh rất bận. Em có thể đi 1 mình được không ?

Trà My nhìn Phong soi mói:

- Anh không thích đi cùng em chứ gì ? Có lẽ anh rất ân hận khi cầu hôn với em, phải không Phong ?

Chấn Phong vội vã lắc đầu:

- Em thông cảm! Trong người anh không được khoẻ. Hôm khác thoải mái anh sẽ chở em đi.

Trà My nói giọng quyết liệt giận dữ:

- Em không muốn đợi đến ngày nào nữa. Anh đi hay không là tùy, phải nói thật với anh là em giận anh kinh khủng. Ngày cưới đã gần kề mà anh vẫn bình chân như vại. Anh chẳng buồn ngó ngang đến em. Anh rất đáng ghét.

Chấn Phong kèm tiếng thở dài. Vuốt tóc cô, anh trầm giọng:

- Anh nghĩ tất cả mọi chuyện đã có mẹ anh lo lắng. Anh xin lỗi em.

Trà My chớp mắt:

- Em không bằng lòng anh xin lỗi suông như vậy.

Chấn Phong hôn lên môi cô. Nụ hôn gượng gạo. Trà My cảm nhận được điều đó cho dù Chấn Phong đã cố gắng kéo dài nụ hôn rất lâu. Cô âm ức khi

anh hững hờ buông cô ra và thay 1 chiếc áo sơ mi khác để đi cùng cô. Linh cảm mất Chấn Phong chẳng hiểu tại sao cứ mãi ám ảnh cô. Cô lắc đầu thật mạnh để xua đi nỗi sợ hãi mơ hồ đó. Cô nghĩ đến Cát Đằng với lòng căm hận không nguôi. Rồi cô tự hiểu mình phải làm gì. Có lẽ cô cần mềm mỏng với Chấn Phong, ràng buộc anh bằng nghĩa vụ thiêng liêng đối với cô. Đêm kỷ niệm đó sẽ gắn bó cô với Chấn Phong mãi mãi ở bên nhau. Mím cười với Chấn Phong, Trà My nhí nhảnh, khoác tay anh cùng bước xuống thang, anh nhảy lên chiếc mô tô và nổ máy. Cô ngồi tréo giò sau lưng anh trong chiếc váy màu hoàng yến, không ai có thể nghĩ là họ vừa mới cãi nhau xong. Chiếc moto dừng trước 1 tiệm kim hoàn lớn. Chấn Phong bảo với chủ quán chọn cho Trà My sợi dây chuyền vàng có đính kim cương và giới thiệu cô với những trang sức đắt tiền, quý hiếm. Trà My thích thú với những món quà Chấn Phong tặng cho cô, dù rất giàu có, nhưng quà tặng của Chấn Phong đã làm thỏa mãn tính kiêu hãnh của cô. Cô cười khúc khích:

- Không bao giờ em rời xa những trang sức mà anh đã tặng cho em đâu.

Cho xe nổ máy Chấn Phong nửa đùa nửa thật:

- Nếu sau này chúng trở nên đề một thì sao đây ?

Đắm vào lưng Chấn Phong, Trà My cười ngất:

- Đến đó rồi tính. Có lẽ em sẽ cho tất cả vào hộp rồi cất kỹ, anh hài lòng chưa ?

Lái chiếc moto chậm chậm trong thành phố, Chấn Phong chợt nhớ buổi chiều anh đã hành tội Cát Đằng bằng cách cho xe chạy qua những ổ gà. Những ngày đó đã qua đi rồi, chỉ lưu lại trong anh ký ức buồn.

oOo

Cát Đằng không tin vào mắt mình nữa. Trước mắt cô là Chấn Phong, dù bơ phờ hốc hác nhưng anh vẫn phong độ, bảnh trai như thường. Cô đáp ứng:

- Anh về đây hồi nào ?

Chấn Phong nhìn sâu vào mắt cô hát hàm về phía chiếc moto kênh càng dựng trong sân, anh trầm giọng:

- Như Cát Đằng thấy đó. Anh vừa từ thành phố trở về vì dù sao đây cũng là quê hương của anh.

Cát Đằng nhếch môi:

- Anh vẫn còn nhớ được điều đó à ?

Buồn rầu dút hai tay vào túi quần, Chấn Phong nghiêng đầu ngắm hòn non bộ đặt trước nhà, anh nói giọng tha thiết:

- Anh thật ngốc khi đã từng có những thị hiếu tầm thường. Cuộc sống trước đây của anh thật vô vị. Nhờ Cát Đằng, anh mới muộn màng nhận ra được điều đó. Chỉ tiếc là đã muộn.

Cát Đằng so vai:

- Tôi chẳng là gì cả.

Thở dài, Chấn Phong khàn giọng:

- Sức khỏe của bác như thế nào ? Mẹ của anh rất lo, bà dặn anh phải gọi điện thoại về ngay để bà an tâm.

Cát Đằng nhỏ nhẹ:

- Cảm ơn! Ba tôi chẳng bị bệnh gì cả.

Chấn Phong gật gù:

- Anh hiểu rồi, bác nhớ em nên muốn nhấn em về nhà chứ gì ? Lỗi tại em, cứ bù đầu vào với mấy cuốn sách nên ít khi về thăm nhà.

Khẽ cắn môi, Cát Đằng quyết định nói hết sự thật:

- Bức điện ấy ba tôi không hề đánh đi. Chưa hết, trong vụ mua trái cây vừa qua, ba tôi đã bị 1 số tư thương ở Sài Gòn dùng thủ đoạn để phá giá, suýt nữa ba tôi bị phá sản.

Chấn Phong ngờ ngàng nhìn Cát Đằng. Cô nhếch môi tiếp:

- Hai sự việc không bình thường xảy ra trong cùng 1 thời điểm, đó là điều hết sức khó hiểu. Tôi không lý giải được.

Chấn Phong an ủi cô chuyện phá giá thường xảy ra, không chỉ ở đây mà ở bất cứ lĩnh vực nào cũng đều có. Cát Đằng tròn mắt nhìn anh:

- Có bao giờ anh nghe chuyện ai đó chấp nhận mua lỗ để phá giá người khác chưa ?

Giọng Chấn Phong điềm tĩnh:

- Có chứ. Hoặc vì thù oán, hoặc vì muốn loại trừ 1 đối thủ trên thương trường.

Cát Đằng tắc lưỡi thở dài:

- Trên mảnh đất hiền hoà này chưa bao giờ có chuyện triệt phá nhau như vậy, hơn nữa tư thương giấu mặt này lại ở Saigon mà ba của tôi lại không hề gây thù chuốc oán với ai.

Chấn Phong im lặng suy nghĩ. Cảm bức điện Cát Đằng vừa đưa, Chấn Phong dừng mắt lại ở dòng chữ ghi tên cô và địa chỉ của anh. Một tia chớp lóe lên trong đầu của anh nhưng Chấn Phong vội dập tắt. Anh không dám nghĩ xấu cho người khác. Cát Đằng vừa quay lưng bỏ đi thì Chấn Phong đã tha thiết gọi:

- Cát Đằng!

Cô lãnh đạm nhìn anh. Chấn Phong đau khổ nói với cô:

- Em có thể hiểu được nỗi khổ của 1 người, yêu 1 người nhưng buộc phải lấy 1 người 1 người khác không ?

Cát Đằng bướng bỉnh:

- Tôi chưa yêu nên làm sao có thể hiểu được điều ấy.

Vẫn tha thiết nhìn cô, Chấn Phong giọng khắc khoải:

- Em nói dối.

Cát Đằng cười nhạt:

- Quên nữa, anh đã nói đúng. Thật ra thì tôi... đã yêu, Quốc Tuấn và tôi sẽ thành hôn khi tôi tốt nghiệp ra trường.

Thở dài Chấn Phong giọng khàn khàn:

- Quốc Tuấn chẳng là gì hết trong trái tim của em. Anh hiểu em hơn ai hết. Cát Đằng ạ!

Cát Đằng nhăn nhó mặt:

- Tôi không cần sự chia sẻ của người khác, không cần ai hiểu mình.

Vững vàng, cô đứng dậy bước ra ngoài. Hít 1 hơi thật dài, Cát Đằng đi theo những con đường đất quanh co rợp mát bóng dừa. Cô không muốn gặp Chấn Phong. Nghe những lời than thở muộn màng của anh, cô chỉ thấy càng thêm khổ sở. Thẩn thờ ngồi xuống mô đất trên 1 gò cao, Cát Đằng bỗng giật mình khi nghe tiếng gọi từ sau lưng:

- Chào cô!

Cát Đằng trở mắt nhìn anh chàng tình cờ gặp trên xe khách. Vĩnh mỉm cười thật tươi, giọng anh sôi nổi:

- Gặp cô ở đây, có mơ tôi cũng không thể ngờ mình lại có điểm phúc như vậy.

Cát Đằng không nhin được cười. Cô chế diễu:

- Không ngờ tôi lại quan trọng đến như vậy.

Vĩnh cười theo. Anh ngồi xuống cạnh cô, giọng dò hỏi:

- Tên của cô đến bây giờ vẫn là 1 bí mật.

Cát Đằng nhỏ nhẹ:

- Cát Đằng!

- Tên của cô đẹp quá.

Cát Đằng sửa lưng anh:

- Không đẹp nhưng... lạ.

Cười thành tiếng, Vĩnh hóm hỉnh:

- Tôi không ngờ cô hoàn toàn khác với những gì tôi đã tưởng tượng về cô.

Cát Đằng cố nhin cười:

- Trước đây anh nghĩ về tôi như thế nào ?

- Khó chịu, thích cau có, và... hơi làm phách.

Bật cười, Cát Đằng đưa tay che miệng. Cô nhớ lại bộ mặt nhăn nhó của mình ở trên xe. Nếu Vĩnh có suy nghĩ như vậy cũng không oan chút nào. Cô đã xù lên như 1 con nhím bị tấn công. Giọng cô nhỏ nhẹ:

- Anh đã tìm được cảm hứng cho đề án kiến trúc của mình chưa ?

- Một chuyến đi rất thành công. Tôi chợt nhận ra rằng kiến trúc đô thị nếu không chú ý đến quanh cảnh môi trường sẽ vô tình phá hỏng sự hài hoà cần phải có.

- Chúc mừng anh.

- Nhà của Cát Đằng ở đâu ?

- Chi vậy ?

- Tôi sẽ đưa Cát Đằng về đến tận nhà.

Cát Đằng cong môi lên:

- Không cần đâu. Cảm ơn anh.

Vĩnh nhìn tha thiết vào mắt cô, giọng của anh dịu dàng:

- Cát Đằng không cần nhưng anh lại... rất cần.

Vò những cọng cỏ non ở trong tay, Cát Đằng nhếch môi chua chát. Cô đang nghĩ về 1 người nhưng tiếc rằng người đó chẳng bao giờ thuộc về cô. Băn khoăn nhìn cô, Vĩnh trầm giọng:

- Cát Đằng giận anh à ?

- Không.

Đứng dậy bước chệch về phía chỗ hai người đang ngồi, Vĩnh ngắt vội những bông hoa dại màu tím. Chìa bó hoa ra trước mặt Cát Đằng, anh mỉm cười:

- Hoa băng khuâng.

Ngơ ngác nhìn anh, Cát Đằng buột miệng:

- Tên của nó rất lạ, tôi mới nghe lần đầu.

Vĩnh nghiêng đầu nhìn cô:

- Tên của anh đặt cho chúng những bông hoa tím này băng khuâng buồn... như Cát Đằng vậy. Hình như các cô gái đều trở nên đẹp hơn, cuốn hút hơn khi... buồn.

Cát Đằng phì cười:

- Nếu quả thật như vậy thì tôi không thêm buồn nữa.

- Sao vậy ?

- Tôi không tin là người ta có thể xinh đẹp hơn khi rầu rĩ. Anh nói dối.

Vĩnh cười, anh sóng bước đi bên cạnh Cát Đằng. Giờ anh mới phát hiện là Cát Đằng đi chân trần, có nghĩa là nhà của cô ở đâu gần đây. Cùng Cát Đằng đi vào ngõ, Vĩnh bất ngờ khi nhìn thấy 1 anh chàng đáng dấp bụi bặm đang ngồi trên chiếc motto và đưa mắt nhìn anh với bộ mặt rất ngầu. Cát Đằng giọng vui vẻ:

- Đây là... Ông anh của tôi, anh Chấn Phong. Và đây là anh Vĩnh, một người bạn mới quen.

Chấn Phong nghiêm nét mặt:

- Anh và em hình như chẳng có quan hệ... họ hàng gì.

Cát Đằng nhìn như xoáy vào đôi mắt thất vọng của Chấn Phong:

- Em luôn xem dì Trần như 1 người dì ruột của em.

Nhảy xuống chiếc motto, Chấn Phong bực dọc đi vào nhà, anh cảm thấy bất lực. Nếu Cát Đằng có quen với ai đó và yêu thương họ thì anh vẫn là kẻ đứng ngoài cuộc. Anh phải có trách nhiệm với Trà My. Nằm dài trong căn phòng ông Lập dành cho mình, Chấn Phong cảm thấy đứt từng đoạn ruột khi nghe những tiếng cười trong trẻo của Cát Đằng. Với Quốc Tuấn, anh chẳng

mấy may lo sợ nhưng với anh chàng có khuôn mặt đẹp trai và dáng vẻ hào hoa này, bỗng dưng Chấn Phong thấy lo sợ. Buổi chiều, ông Lập sốt sắng bảo Cát Đằng:

- Con đưa Chấn Phong đi chơi đây đó, giới thiệu với cậu những cảnh đẹp của quê hương.

Cát Đằng liếc nhanh Chấn Phong, cô xụ mặt:

- Ba đi với anh Phong đi, con lười lắm.

Chấn Phong nhìn cô với ánh mắt trách móc, anh nói vội vàng:

- Bác bận nhiều công chuyện, anh đi với Cát Đằng, dù sao vẫn tiện hơn.

Ông Lập hưởng ứng:

- Cháu nói phải, tuổi trẻ với nhau dễ hoà hợp hơn với người già. Chẳng lẽ bác lại đưa cháu đến mấy trại ươm cây giống hoặc mấy trại cá.

- Cảm ơn bác.

Cát Đằng bậm môi lại để khỏi cười. Lờm Chấn Phong 1 cái thật dài, cô vào thay quần áo. Lúc cô trở ra với chiếc quần Jean màu nước biển và áo pull lửng ngang hông. Chấn Phong ngây người ngắm nhìn cô, quên cả việc giữ ý trước mặt ông Lập. Ngồi sau lưng Chấn Phong, Cát Đằng cảnh cáo:

- Nếu anh chạy xe cà chớn thì tôi vọt xuống đất liền hà!

Chấn Phong bật cười:

- Dù sao đây cũng là quê hương của Cát Đằng, anh đâu dám qua mặt.

Cát Đằng dài giọng:

- Bộ không phải quê hương của anh chắc ?

- Phải, nhưng anh là 1 anh chàng lãng tử, xa quê hương đã lâu.

Cát Đằng hất cằm lên:

- Anh định đưa tôi đi đâu đây ?

Chấn Phong mỉm cười:

- Đúng ra anh hỏi Cát Đằng câu hỏi đó mới phải. Dù sao anh cũng là khách.

Cát Đằng dậm dẳng:

- Tôi không biết. Anh muốn đi đâu thì đi.

Chấn Phong châm chọc:

- Nếu biết được Cát Đằng ưu ái như thế này thì chẳng thà anh ghé đến trại giống với ba Lập còn hơn.

Cát Đằng kèm một tiếng cười. Cô vẫn giữ giọng gay gắt:

- Nếu muốn, anh có thể quay ngược xe trở lại để... gặp ba tôi.

- Anh chưa điên. Bắt cóc được Cát Đằng đi với anh như thế này, đó là hạnh phúc .

Cát Đằng cắn môi. Cô nhớ lại cô đã cùng anh tranh luận thế nào là hạnh phúc. Nếu được định nghĩa lại, hạnh phúc chỉ là những bọt bóng xà phòng ở trên tay. Chỉ một khoảnh khắc cuối cùng trong tay chỉ còn là những cơn gió vô tình đi ngang. Chấn Phong cho xe chạy về hướng ngoại ô kèm theo lời

giải thích:

- Anh chỉ muốn đến những nơi nào chỉ có anh và Cát Đằng mà thôi.

Nhăn nhó mặt, Cát Đằng lẩm bẩm:

- Hình như anh lúc nào cũng muốn thể hiện mình là ông trời con, muốn là được.

Xe dừng ở 1 huyện lỵ nằm bên cạnh sông. Cát Đằng vùng vằng bước theo Chấn Phong. Cô và anh vào 1 quán nước miền quê. Gió từ sông thổi lên.

Chấn Phong chồm tới trước mắt của Cát Đằng, anh nói khẽ :

- Mặt bí xị, giờ nhìn Cát Đằng xấu kinh khủng.

Cát Đằng mím môi lại:

- Tôi xấu từ hồi... mới gặp anh lần đầu lận, đâu phải bây giờ mới xấu.

Chấn Phong cười trừ. Anh hiểu cô chưa thể tha thứ cho anh những chuyện cũ. Có đến cả trăm vụ đụng độ nhau. Biết khi nào mới rửa sạch được... oán thù ? Anh trầm giọng:

- Cho anh xin lỗi!

Cát Đằng mặt tỉnh bơ:

- Tôi chẳng thèm để bụng .

- Cười lên đi.

Hất mặt lên, cô lý sự:

- Tại sao phải cười khi tôi chẳng hề muốn ?

- Cát Đằng không thấy anh gầy đi sao ?

- Chẳng quan tâm .

- Em nói dối!

Soi mắt vào mặt cô, Chấn Phong hắng giọng:

- Cát Đằng này...

Cát Đằng nhăn nhó mặt:

- Gì ?

- Nếu có 1 điều ước , anh sẽ ước mình... bị băng bột thêm 1 lần nữa. Khoảng thời gian đó thật hạnh phúc trong cuộc đời của anh. Em có hiểu không?

Cát Đằng mỉm cười lại để che giấu cảm xúc, cô nguyền dài:

- Tôi chưa nghe ai ước 1 điều lạ lùng đến như vậy .

- Khi yêu, người ta sẵn sàng chấp nhận... sự thương hại nếu cảm thấy tình yêu của mình vô vọng không lối thoát.

Nghiêm nét mặt lại, Cát Đằng cao giọng:

- Anh không thể nói một chuyện nào khác... tử tế hơn sao ?

- Em ghét anh đến như vậy sao Cát Đằng?

Cát Đằng lạnh nhạt:

- Tôi chẳng có quyền để ghét ai cả.

- Suốt 1 tuần nay, anh mong chờ Cát Đằng từng giây từng phút. Muốn tìm quên trong công việc nhưng không tài nào làm được điều đó.

Thở dài, Cát Đằng giọng nhạt nhẽo:

- Anh không nên nói những lời như vậy đối với tôi. Anh đã có Trà My cũng như tôi đã có... Quốc Tuấn.

Chấn Phong lặng người. Trà My, một thực tế không thể chối cãi là lễ cưới đã được ấn định ngày. Im lặng ngắm Cát Đằng, trái tim dũng mãnh của anh đau nhói. Tại sao anh lại ngốc nghếch để mất cô. Cô là tất cả đối với anh. Nhìn vào gạt tàn đầy ắp cọng thuốc, Cát Đằng nói giọng rụt rè:

- Anh không nên hút thuốc nhiều như vậy.

Chấn Phong buồn rầu:

- Cảm ơn em.

Giọng anh như rơi vào đáy vực sâu hun hút, nghe đến nhói tim. Cát Đằng khoanh hai tay trước ngực. Cô cố giữ cho mình 1 vẻ mặt lạnh lùng, đứng đung.

- Cát Đằng!

Lại thêm 1 cái nhướn mày cau có đáp lại giọng gọi thiết tha của Chấn Phong. Chấn Phong nói 1 hơi:

- Đừng xưng tôi với anh nữa nghe Cát Đằng?

- Cả 1 lời nói dịu dàng, Cát Đằng cũng tiếc với anh lắm sao ?

Cát Đằng thở dài, cô nói khẽ:

- Được thôi!

Chấn Phong nhìn đắm đắm vào mắt cô, cố gắng tìm 1 lời giải cho mình nhưng đành thất vọng. Cát Đằng ngoan ngoãn uống từng ngụm nước dừa, khuôn mặt không buồn, không vui, anh không thể hiểu được đằng sau vẻ mặt phớt đời đó là gì. Vẫn là 1 ẩn số. Chiếc motto phóng lên cả dốc cầu đúc, rồi thả phào đổ xuống nhẹ tênh. Dòng sông xanh uốn lượn mượt mà quanh thị trấn. Ghe xuồng chở hoa cây quả đi về xuôi ngược. Cát Đằng đến bên bờ sông. Cô nhúng hai chân xuống dòng nước mát lạnh, cười nho nhỏ.

- Coi chừng té, Cát Đằng.

Cát Đằng quay mặt nhìn anh, cô trả lời tự tin:

- Sao có thể té xuống được.

Chấn Phong mỉm cười khi cô lườm dài anh. Anh ngồi xuống thảm cỏ, chống 1 tay dựa ngửa người nhìn lên bầu trời. Vài cánh diều chao lượn. Có lẽ 1 lũ trẻ con đang thả dây diều. Anh không có tuổi thơ đẹp như vậy. Vẫn còn nhớ lơ mơ trong ký ức là gia đình dọn lên thành phố đã lâu, anh xa rời bạn bè cùng trang lứa ở miền quê không 1 chút luyến tiếc, háo hức với những hấp dẫn của thị thành. Lòng chợt chùng xuống, luyến tiếc 1 cánh diều của ngày tháng xưa cũ, những buổi đào giun dế cạnh ven sông. Rồi anh buồn rầu xoay người nhìn về Cát Đằng. Dáng ngồi chênh vênh của cô làm anh e ngại, chỉ sợ cô rơi tòm xuống nước. Cô đang nghịch ngọn đèn chân quỳ nước tung toé để phá lũ cá con đang bơi. Tiếng cười trong trẻo của cô theo gió bay đi.

- "Ừm"

Cát Đằng bất ngờ bị ngã xuống nước và đang chới với. Chấn Phong kêu trời. Không một chút chậm trễ, anh lao theo cô. Phải khó khăn lắm anh mới ôm được Cát Đằng và dìu cô vào bờ. Sự tiếp xúc thân mật làm anh và cô đều ngượng ngùng. Cát Đằng ửng hồng mặt khi vòng tay của Chấn Phong không rời lỏng ra và hình như lại siết chặt hơn khi cả anh và cô đã leo lên bờ.

Thoát khỏi vòng tay anh, cô bảo chữa:

- Nếu không vì mặc quần Jean tôi đã không bị uống nước.

Chấn Phong nhìn sững vào mắt cô:

- Tôi ?

Cát Đằng che miệng cười. Cô ngồi xuống bãi cỏ và vắt nước ở áo. Chiếc áo pull sũng nước làm cô gai gai lạnh, khẽ rung mình. Chấn Phong đưa khăn tay cho cô. Anh dịu dàng:

- Cát Đằng lau tóc đi, kéo cảm lạnh bây giờ.

Thấy cô vẫn chần chừ, anh hóm hỉnh:

- Khăn rất sạch, Cát Đằng đừng sợ dơ.

Cát Đằng phì cười. Cô dùng khăn vuốt tóc và lùa những ngón tay mảnh dẻ vào mái tóc dài của mình, tung lên gió. Chấn Phong ngồi ngắm cô hong tóc. Anh tiếc là không có giấy tờ và bút trong tay, nếu không anh đã tạc họa một chân dung đẹp và nên thơ nhất từ trước đến nay. Anh gọi cô bằng giọng tha thiết:

- Cát Đằng!

-...

Bước đến trước mặt cô, anh ngồi xuống, nhìn thật sâu vào đôi mắt bồi rối của cô:

- Anh yêu em. Em biết là anh yêu em chứ ?

Cát Đằng bặm môi lại, cô khẽ lắc đầu. Mỗi người là một vầng trăng với một mặt tối không bao giờ để cho ai nhìn thấy.

Cô nhàn nhạt:

- Anh cho tôi về đi.

Nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô, Chấn Phong khô sở:

- Đừng như vậy. Hãy trả lời anh là em có yêu anh không? Bộ em không thấy là anh đau khổ đến mức nào sao Cát Đằng?

-...

- Cát Đằng.

Tiếng gọi thiết tha của anh khiến cô không cưỡng được trái tim yếu đuối của mình. Cô ứa nước mắt. Chấn Phong thắc thỏm:

- Sao em không trả lời anh ?

Cát Đằng nhếch môi cay đắng:

- Điều đó quan trọng gì khi bên anh đã có Trà My ? Trà My rất yêu anh. Anh

không nên làm cô ấy đau khổ.

Chấn Phong khẽ thở dài buồn bã:

- Nhưng anh không yêu Trà My. Tình cảm của anh đối với Trà My không thể gọi là tình yêu. Trước đây anh chỉ chạy theo những hào nhoáng bên ngoài. Vì thế anh quyết định sẽ chia tay với Trà My.

Cát Đằng nghiêm nét mặt:

- Có ích gì đâu khi để làm vui lòng người này thì kẻ khác lại thất vọng, đau khổ ?

Nhường mày nhìn cô, Chấn Phong khắc khoải:

- Một thế hệ con cái phải bất hạnh biết bao nhiêu khi ba mẹ chúng không đến với nhau bằng tình yêu. Có bao giờ em nghĩ đến điều đó chưa. Anh không thể cưới Trà My khi anh không hề yêu...

Cát Đằng chớp mắt. Chấn Phong hoàn toàn có lý. Tình yêu không thể là sự thương hại. Cô yêu anh. Anh yêu cô. Tại sao cô phải khổ sở trốn chạy tình yêu của anh ?

Vuốt nhẹ mái tóc còn ẩm ướt của cô, anh thì thầm:

- Rồi em sẽ bị cảm cho xem. Lỗi ở em, không chịu nghe lời nhắc nhở của anh. Cát Đằng phụng phịu khi anh lùa những ngón tay mạnh mẽ vào mái tóc mềm mại như tơ trời, soi mặt vào đôi mắt của cô. Cô cong môi lên:

- Cho em về nhà.

Chấn Phong bàng hoàng trong hạnh phúc. Ngôn ngữ có thể đưa người ta xuống địa ngục cũng như bay bổng tận thiên đường. Anh quỳ 1 chân trước mặt cô. Chiêm ngưỡng cô. Cát Đằng không phấn son, không cầu kỳ. Nhưng nét đẹp của cô đầy lôi cuốn không thể cưỡng lại được. Anh nói khẽ với cô:

- Ít nhất phải để cho chiếc áo pull của em tạm khô. Anh không muốn bọn con trai của thị xã này rồng rắn lái xe chạy theo chiếc motto của anh để chiêm ngưỡng em. Cát Đằng xấu hổ nguyền rủa anh. Cô nhìn xuống chiếc áo của mình. Quả thật là nó rất mỏng. Nước sông đã dán chặt chiếc áo vào thân hình tuổi trẻ của cô. Nắm lấy bàn tay mềm mại của Cát Đằng, anh trầm giọng:

- Em có yêu anh không ?

Cát Đằng né tránh câu trả lời. Nhưng không dễ dàng như vậy, môi của anh ghé xuống đôi môi ngượng ngùng của cô. Anh vòng tay ôm lấy cô, thì thầm:

- Em còn lạnh không ?

Cát Đằng bật khóc. Cô cảm thấy tủi thân khi đón nhận tình cảm của anh. Cô đã đợi chờ lâu lắm rồi. Mỏi mòn và tuyệt vọng.

Đưa ngón tay quệt những giọt nước mắt yếu đuối của cô. Chấn Phong dỗ dành:

- Anh yêu em. Đừng khóc! Anh không thể nào chịu đựng nổi.

Thật dịu dàng, anh hôn lên má cô. Những nụ hôn ấm áp của anh đã hong khô

những giọt nước mắt. Anh đan những ngón tay vào những ngón tay mềm mại của cô, lắng nghe những bồi hồi cảm xúc trong cô. Cát Đằng chớp mắt ngượng ngùng khi anh thắm thì:

- Suốt tuần nay, em có nhớ đến anh không ?

Nhớ anh đến mức lảng đãng ngẩn ngơ, quên trước quên sau nhưng cô vẫn trả lời tỉnh queo:

- Có nhớ gì đâu.

Chấn Phong thương yêu nhìn đôi môi hồng của cô đang dẫu lên 1 cách bướng bỉnh. Anh mắng yêu:

- Em lại tập nói dối rồi.

Cát Đằng cười khúc khích, cô lý sự:

- Em nói dối rất xịn, chẳng phải tập bao giờ.

Chấn Phong búng nhẹ lên mũi cô. Cử chỉ thân thiện ấy không ngờ làm anh bị tổ trác. Đang cười, khuôn mặt Cát Đằng đột ngột sa sầm. Từ hồng chuyển sang xanh tái. Cô vẫn còn nhớ cú búng mũi "để đời" của anh. Hôm đó cô bị đau đến phát khóc. Biết Cát Đằng không quên chuyện cũ, Chấn Phong cười như mèo:

- Anh xin lỗi chuyện hôm trước.

Cát Đằng ngó lơ sang chỗ khác. Cô âm ỨC đưa tay xoa mũi, môi mím chặt. Đã lỡ nhận lời yêu anh kể ra cũng hơi... tiếc. Đáng ra cô phải hành hạ anh để trả thù trước khi quyết định yêu. Chấn Phong hạ giọng năn nỉ:

- Minh... xí xóa những chuyện cũ nghe em ?

Trùng mắt nhìn anh, Cát Đằng kể tội:

- Em còn nhớ anh gọi em là "chó sói".

Dù đang sợ cô tẩy chay mình nhưng Chấn Phong vẫn không nhịn được cười. Anh đưa tay chỉ vào ngực.

- Chính anh mới là... chó sói. Anh xứng đáng để cô bé quàng khăn đỏ nhồi đá vào bụng.

Cát Đằng hếch mũi bắt bẻ:

- Dân làm chuyện đó chứ không phải là cô bé. Anh nhớ sai cốt truyện rồi.

Chấn Phong vội vàng gật đầu:

- Anh biết chứ, cô bé quàng khăn đỏ là 1 người tốt bụng, chân thành như... em.

Cát Đằng trề môi nói mát mẻ:

- Không dám đâu. Tôi là chó sói.

Chấn Phong gãi đầu. Thật gay cho anh khi cô có vẻ không chấp nhận dễ dàng quên chuyện cũ. Mặt giận lùng bùng.

Anh nói giọng xui lơ:

- Nếu là... chó sói thì em vẫn là chú sói dễ thương nhất.

Cát Đằng bậm môi để khỏi cười. Về mặt khổ sở của Chấn Phong thấy cũng... tội nghiệp. Cô nghiêm nét mặt:

- Tôi chưa nghe ai khen qua là chó sói dễ thương cả.

Chấn Phong lắc nhẹ tay cô:

- Anh xin lỗi mà. Đừng giận anh nghe em ?

Cát Đằng lườm dài. Làm sao cô có thể giận anh được lâu khi cô yêu anh nhiều kinh khủng. Nụ cười chúm chím của cô làm anh nhẹ nhõm. Anh thương yêu hôn lên chót mũi của cô. Giữ khuôn mặt cô trong đôi bàn tay mạnh khỏe của mình. Cứ như mơ. Anh không dám tin là cô cũng yêu anh. Một anh chàng lẳng tử ngông nghênh một thời cô rất ghét.

Cát Đằng nhỏ nhẹ:

- Cho em về nhà ?

Chấn Phong dịu dàng phúi cát bám đầy trên quần Jean ẩm ướt của cô. Anh hài hước:

- Tuân lệnh em!

Cát Đằng ngồi lên xe. Cô cười khúc khích rút tay lại giấu sau lưng khi Chấn Phong quờ quạng tìm cô. Anh cười, lấy theo tính hồn nhiên của cô.

- Này cô bé. Nhớ ôm anh thật chặt kéo rơi xuống đất.

Cô nói giọng bướng bỉnh:

- Em chẳng sợ đâu.

Chấn Phong cho xe chạy nhanh. Gió nghịch ngợm tung những sợi tóc dài mượt mà của cô lên cao và đặt xuống đôi vai ngang tàng của anh. Mùi hương dịu dịu quyến rũ từ những sợi tóc thơm ấy hoà tan trong gió. Anh mỉm cười hạnh phúc khi chỉ 1 lát sau, Cát Đằng đã ngoan ngoãn choàng tay qua hông của anh. Bóng tối buông 1 nửa phố, còn nửa kia vẫn còn là hoàng hôn, chiếc moto chạy về cuối con đường của những ánh hoàng hôn còn sót lại.

Bên Ngọn Đèn Khuya

Chương 8

Phong nhỏ sào, đẩy con thuyền ra khỏi bờ rồi khoắc hai mái chèo đưa xuống lách ra khỏi đám bần mọc ven sông. Chỉ thoáng chốc, cái đèn hột vẹt của ngôi nhà nằm cạnh bờ sông chỉ còn là một chấm nhỏ rồi khuất hút trong những bụi cây. Cát Đằng ngồi ở đầu mũi xuống, cô chúm chím nhìn anh đứng nghiêng nghiêng, chân trước chân sau, hai cánh tay khỏe mạnh đưa mái chèo. Xuống lướt giữa sông, hai luồng nước bên mạn thuyền chồm lên

từng đợt, lấp loáng dưới ánh trăng hạ tuần.

Chấn Phong cười với cô:

- Em thấy anh chèo xuồng như thế nào ?

Cát Đằng khen rồi rít:

- Thuần thực không kém gì người dân ở đây. Lát nữa nếu em kể với ba, có lẽ ông không tin đâu.

- Anh là Trương Chi, chỉ tội là không có ống sáo trúc và... hơi bảnh trai một chút.

Cát Đằng trề môi cười:

- Anh xấu tệ thì có.

Mãi cười theo cô, Chấn Phong mạnh tay chèo, một dòng nước theo mũi chèo tung toé lên xuống. Chiếc xuồng chao đi. Cát Đằng ngã chúi về một bên. Cô vội nắm lấy mạn xuồng, khẽ kêu lên:

- Anh chèo nhẹ thôi, nước văng ướt hết áo em rồi này.

Chấn Phong cười lớn:

- "Dầu không đem mưa tới. Áo em cũng ướt mất rồi."

Cát Đằng nguýt yêu anh. Thương anh quá đổi. Chỉ mong cứ được gần bên anh như thế này. Gần qua phía bên kia sông, Chấn Phong chỉ tay về phía lùm cây ven sông, giọng anh hào hức:

- Nhìn kìa Cát Đằng, đèn nhấp nháy.

Cát Đằng cười hiền:

- Đom đóm đó anh.

Chấn Phong thú vị hỏi cô:

- Bắt chúng như thế nào ?

- Anh chỉ cần rung cây là chúng rơi xuống đất. Cho vào bao ni lông, là có được bóng đèn. Nếu "sang" hơn, cho vào lọ thủy tinh, chúng ta sẽ có 1 đèn nhấp nháy.

Cả anh và cô đều cười sáng khoái. Chiếc xuồng lại chòng chành. Nước tràn lên sát mép, một đợt nước tràn vào lòng xuồng. Cát Đằng hoảng hồn vội dùng chiếc nón mê có sẵn trong xuồng tát lấy tát để. Chấn Phong trêu cô:

- Không ngờ em lại nhát gan như một cô gái thành phố.

Cát Đằng nguýt yêu anh:

- Đi đò ban đêm ngại lắm. Dù hơi bơi được nhưng em không muốn ướt áo quần vì... tài chèo xuồng của anh.

Cô lựa thế đưa người vào mạn xuồng cho cân bằng và mỉm cười với anh.

Đôi mắt anh long lanh, ấm áp yêu thương. Gió sông thổi lành lạnh. Giọng anh dịu dàng:

- Lúc này, anh quên bảo em mặc áo khoác.

Cát Đằng phụng phịu:

- Em không lạnh mà.

Chấn Phong nhìn cô hắng giọng:

- Đến đây ngồi với anh, Cát Đăng.

Ngúng nguẩy lắc đầu, cô nhìn vào và kêu lên:

- Tới rồi anh ơi!

Chấn Phong cảm sào. Anh nắm tay cô cùng lên bờ. Quán nhỏ nằm mé sông.

Phía trước quán có cây bần, trên đó "mọc" chỉ chít đom đóm. Cười thành tiếng, Chấn Phong rung cây, những con đom đóm rơi xuống đất. Anh lượm bỏ vào túi áo, Cát Đăng lườm yêu anh khi ở ngực trái anh phát ra ánh sáng vàng nhạt. Cô bùm miệng để ngăn tiếng cười khi anh bảo với chủ quán:

- Cho hai ly café .

Ông già chủ quán giọng miền tây đặc sệt:

- Ở đây không có café chú ơi .

Chấn Phong cười trừ:

- Dạ! Vậy quán mình bán gì ?

- Bánh bèo, bánh ướt.

Anh đưa mắt nhìn cô để... xin ý kiến. Thật tự nhiên, Cát Đăng liền thoáng:

- Dạ, bác cho tụi con khoảng hai chục chén bánh bèo.

Ngờ mình nghe lầm, Chấn Phong gắng hỏi lại:

- Cái gì ?

Cát Đăng tỉnh bơ:

- Hai chục! Cho thêm chén nước mắm thật cay.

Nhìn chồng chén được xếp dọn trên bàn, Chấn Phong phì cười:

- Sao lúc này em bảo với anh là qua sông "uống nước" ?

Cát Đăng cười khúc khích:

- Vì em ngỡ là anh chèo xuống không được, ít nhiều cả anh và em đều... uống nước.

Cốc nhẹ lên đầu cô, anh mắng yêu:

- Coi bộ em đến quán này đã nhiều lần ?

Chan nước mắm vào chén của Chấn Phong, Cát Đăng nháy mắt lém lỉnh:

- Anh đoán không sai.

Nhai bánh chậm rãi, Chấn Phong suýt xoa:

- Bánh nóng ngon kinh khủng.

Cát Đăng trả lời với vẻ mặt tự hào:

- Em là thổ địa đất này mà.

Chấn Phong đưa tay định búng mũi cô nhưng anh kịp dừng lại, mắt trợn lên.

Cát Đăng đỏ mặt cười. Sao cô yêu anh chàng của cô đến như vậy nữa không biết.

Ông Lập ngạc nhiên khi chiếc Toyota đỗ xích trước cổng. Cửa xe mở. Từ trên xe là 1 cô gái diễm lệ, ăn mặc sang trọng bước xuống. Cô ngoảnh mặt bảo tài xế:

- Anh đánh xe về khách sạn, lát nữa, tôi sẽ gọi điện thoại cho anh sau.
Kiêu hãnh bước nhún nhảy trên con đường lát gạch dẫn vào nhà. Cô gái nghiêng mình kiêu cách:

- Cháu là Trà My, vợ sắp cưới của anh Phong.

Ông Lập đơn đả:

- Thật hân hạnh. Mời cô vào nhà.

Trà My theo ông Lập vào phòng khách. Khuôn mặt đẹp kiêu sa của cô thoáng khó chịu khi phòng khách không lịch sự, hiện đại tân kỳ như ở nhà cô, và Chân Phong. Không có máy lạnh, chỉ có chiếc quạt trần đang chạy xoay tít rì rì.

Tréo đôi chân đẹp trong chiếc mini màu nồn chuối, Trà My vội buông ngay câu hỏi:

- Bác có thể cho cháu biết là anh Phong của cháu đâu rồi ?

Pha trà mời khách, ông Lập cười vui vẻ:

- Cậu Phong chờ Cát Đằng đi chơi loanh quanh trong thị trấn.

Khuôn mặt xinh đẹp tối sầm lại, Trà My cố giữ giọng bình thản:

- Mấy hôm nay, anh Phong vẫn đi chơi với Cát Đằng hả bác ?

Ông Lập trả lời chất phác:

- Cát Đằng nhà tôi làm nhiệm vụ dẫn đường cho cậu Phong.

Trà My cười nhạt. Cô nhấp ngụm trà chiều lễ và tiếp tục hỏi:

- Anh Phong của cháu vui vẻ chứ ?

Ông Lập cười xoa:

- Còn phải hỏi. Tôi không ngờ là cậu Phong lại thích chốn quê này. Cát Đằng rất vui khi có dịp giới thiệu với cậu những cảnh đẹp của quê hương. Hôm trước, cậu Phong chèo xuồng qua sông rất thạo không kém gì trai tráng ở đây. Lại còn liêu lĩnh chèo xuồng vào ban đêm, nghe Cát Đằng kể lại tôi la cho con nhỏ một hồi. Ở nhà tôi cứ tưởng là nó đứng sào thay cậu Phong chứ. Trà My ghen giọng. Cô nghĩ đến cảnh sóng nước hữu tình và tình cảm Chân Phong dành cho Cát Đằng ấp ủ bấy lâu nay. Nếu không yêu Cát Đằng, anh đã không tức tốc kiếm cớ về Vĩnh Long để thăm cô ta. Đưa hai tay vuốt nhẹ dọc hai bên thái dương, đôi môi Trà My mím lại. Ông Lập lo lắng nhìn cô:

- Cô không sao chứ ?

Trà My nhướng mắt:

- Dạ không. Có lẽ do đường đi từ thành phố về đây hơi xa nên cháu hơi chóng mặt. Ông Lập tìm hộp dầu cù là đưa cho cô. Trà My nhếch môi trịch thượng:

- Cảm ơn! Cháu không quen xài loại đó.

Cô lục tìm chai dầu trong túi xách và bôi dưới cánh mũi. Giọng cô thất thỏm:

- Bây giờ anh Phong và Cát Đằng đang ở đâu đây ?

Ông Lập về điều thuốc rê trong tay. Nhíu mày nghĩ ngợi, ông nói giọng quả quyết:

- Ở Trà Vinh. Sáng nay cậu Phong rủ Cát Đằng đi đến đó. Đang bận chăm sóc mấy chậu kiểng trước sân nhưng tôi nghe không rõ lắm.

Trà My cau mày:

- Bác chắc chứ ?

Ông Lập gật đầu:

- Trà Vinh có nhiều cảnh đẹp, nhất là ao Bà Om nên con nhỏ nhà tôi đưa cậu Phong đến đó. Cậu Phong có đem theo máy ảnh để chụp ảnh lưu niệm.

Trà My bỏ lọ dầu vào xách tay, cô vụt đứng dậy với nụ cười chua chát. Ông Lập lật đật hỏi:

- Cô không ngồi đây chờ cậu Phong sao ?

Trà My cười nhạt:

- Cháu sẽ đến Trà Vinh .

Về mặt bắn khoăn, ông Lập khoát tay:

- Đường đi khá xa. Biết là cô có nôn nóng muốn gặp cậu Phong nhưng chỉ 1 lát nữa thôi, cậu Phong sẽ về đây vì lúc đi tôi có hẹn là sẽ về ăn cơm tối.

Trà My đứng dậy, giọng dứt khoát:

- Bác đừng bận tâm. Ngồi chờ anh Phong cũng sốt ruột, cháu đến đó để có thể cùng họ thưởng thức vẻ đẹp của Trà Vinh.

Nhìn theo bóng Trà My khuất ngoài ngõ, ông Lập cảm thấy hình như cô vợ sắp cưới của Chấn Phong có điều gì không ổn. Môi nở nụ cười thật tươi, nhưng về mặt lại lạnh lạnh, khó hiểu lạ lùng.

Chấn Phong hái những nhánh hoa trang ven bờ ao Bà Om cho Cát Đằng. Cô rất thích . Mùi hoa thơm nhẹ nhẹ, ngai ngái như chanh.

Ngồi xuống cạnh Cát Đằng, Chấn Phong chòang nhẹ lên vai cô. Được ngồi bên nhau trong một không gian đẹp như mơ, hoa nhiều vô kể, tâm hồn anh và cô như bay bổng , phiêu du.

Khép nhẹ mắt, Cát Đằng nghe Chấn Phong dịu dàng đọc thơ:

Quê hương tôi chong chanh con đồ tất.

Dòng sông chia nửa đực nửa trong

Bên bãi lờ nước ngấn như khóc.

Dịu mát trong nước vô bến bờ

Cát thuở Thời nổi

Tre nghiêng mát bóng

Có ca dao chảy từ lòng sông

Đặt nụ hôn lên môi nụ cười

Lòng dân quê rộng như bến bãi

Xanh như ngô trên đất mịn phù sa.

Vàng như cái trổ hoa trên sông

Chiều nắng tàn, lấp lánh mặt sông vui...

Cát Đằng mỉm cười, cô vui vì Chân Phong không còn ngang tàng như trước, anh trở nên sâu lắng hơn.

Dựa đầu vào vai anh, Cát Đằng tí tiê :

-Ngày mai em sẽ trở lại Sài Gòn biết khi nào mới về lại nơi đây?

Dịu dàng vuốt tóc cô, Chân Phong trầm giọng:

-Vài tháng sau, anh sẽ chở em về thăm ba, thăm miền quê hiền hòa của chúng ta.

Một giọng nói vang lên từ phía sau lưng:

-Tôi có được hôn hạnh phúc cùng với hai người không?

Cát Đằng và Chân Phong sững sờ. Trước mắt họ là Trà My. Nhếch môi cười ngạo nghễ, Trà My nhìn Chân Phong:

-Không ngờ chồng chưa cưới của em lại tìm được một khung cảnh hữu tình đến như vậy. Đó có phải là lý do để anh mất tích cả tuần nay không?

Chân Phong đứng dậy. Anh chìa tay ra để kéo Cát Đằng cùng đứng dậy nhưng cô đã ngại ngùng từ chối sự giúp đỡ của anh. Đôi mắt tóe lửa của Trà My như muốn nuốt chửng lấy Cát Đằng.

Chân Phong nhìn Trà My, giọng chán nản:

-Chúng ta sẽ nói chuyện với nhau. Anh không thể sống dối với lòng của mình. Em hãy thông cảm cho anh.

Trà My nhướn mày:

-Anh từ chối em vì một con bé tầm thường này à ?

Chân Phong hắng giọng:

-Hãy để Cát Đằng ở ngoài cuộc . Anh và em sẽ tự thu xếp với nhau.

Mím môi cay độc, Trà My mai mỉa:

-Trước đây anh chỉ xem nó như hạng đầy tớ. Nó quê mùa và chỉ là một con mọt sách không biết đến cuộc sống của giới thượng lưu. Anh quên rồi sao?

Chân Phong nhăn mặt lại:

-Em làm ơn đừng nhắc đến chuyện cũ, có được không? Anh hoàn toàn sai khi đối xử thiếu tế nhị Với Cát Đằng.

Trà My hằn học:

-Tôi không ngờ kết thúc lại như vậy. Một giám đốc của một công ty chuyên sản xuất kinh doanh hào hoa phong nhã như anh lại chạy theo một con nhỏ sinh viên quê mùa. Anh có biết, làm như vậy là sỉ nhục tôi không?

Chân Phong đau khổ Nhìn Cát Đằng đứng đứng thẫn thờ bên bờ hồ. Những lời của Trà My đang làm cô phải nghẹn ngào, ứa nước mắt.

Giọng anh giận dữ:

-Em có quyền mạt sát anh chứ không có quyền làm tổn thương đến Cát Đằng. Anh có lỗi với em. Nhưng em hiểu cho là giữa chúng ta không hề có

một tình yêu đúng nghĩa. Đó không phải là tình yêu.

Nhếch môi, Trà My cay đắng:

-Ý anh muốn nói là giữa anh và cô ta một tình yêu chứ gì? Cô ta ngây thơ, thánh thiện. Còn em thì xô bồ, thực dụng. Có phải như vậy không Chấn Phong?

Chấn Phong thở dài. Đó là sự thật không thể chối cãi. Cát Đằng không có một nhan sắc lộng lẫy, kiêu sa như Trà My nhưng trái tim luôn rộng mở của cô là một quà tặng đắt giá của thượng đế. Anh yêu Cát Đằng và không thể nào tưởng tượng nổi chuyện phải cách xa cô.

Chua chát nhìn Chấn Phong, Trà My cười khẩy:

-Anh nói đúng! Giữa chúng ta không hề có tình yêu. Nhưng giữa chúng ta lại có một sự ràng buộc khác thiêng liêng hơn rất nhiều.

Chấn Phong nhú mày nhìn Trà My. Vẻ mặt đắc thắng, ngạo mạn của cô khiến anh hoang mang suy nghĩ. Anh vẫn còn nhớ đêm đó.

Giọng anh buồn bã:

-Anh thành thật xin lỗi em. Đó là điều đáng tiếc. Nhưng nếu vì điều đã xảy ra đó, chúng ta kết hôn với nhau thì anh chỉ đem đến khổ đau cho em.

Trà My cười nửa miệng:

-Anh không hiểu tôi nói gì à? Chúng ta không thể đơn giản nói với nhau như vậy vì giữa anh và tôi còn có... một đứa con.

Chấn Phong bàng hoàng nhìn Trà My. Anh kêu lên tuyệt vọng:

- Em nói thật chứ?

Trà My cười khẩy:

- Đó là sự thật.

Đang đứng bên họ, Cát Đằng cũng đang sững sờ. Cô mở lớn mắt nhìn về mặt tự đắc của Trà My. Cô không tin vào tai của mình nữa. Quay mặt lại nhìn trực diện vào đôi mắt của Chấn Phong, Cát Đằng cảm thấy sụp đổ dưới chân khi đọc thấy vẻ mặt đau khổ của anh. Vậy là giữa anh và Trà My còn có một mối quan hệ mật thiết mà cô không biết đến.

Cát Đằng lao đảo chạy. Chấn Phong đuổi theo sau cô, giọng thảng thốt:

-Cát Đằng!

Cát Đằng ném cho Chấn Phong ánh mắt đau đớn và căm hận. Ánh mắt của cô dữ dội tới mức anh không có đủ can đảm để tiếp tục đuổi theo cô.

Khoanh tay trước ngực mình Chấn Phong, Trà My nhếch môi:

-Anh định bỏ rơi tôi một mình ở đây ư? Dù không thương tôi thì ít ra anh cũng nghĩ đến đứa con của mình chứ?

Suy sụp tinh thần, Chấn Phong ngồi bệt xuống đất, hai tay ôm lấy mặt. Vậy là anh vĩnh viễn mất Cát Đằng trong cuộc đời.

Quý một chân ngồi xồm trước mặt Chấn Phong, Trà My gõ nhẹ những ngón tay tuyệt vọng của anh. Cô tỉ tê:

-Hãy nhìn thẳng vào mắt em để nhớ rằng, có một thời gian chúng ta đã từng yêu nhau say đắm. Cứ xem như không có con người đáng ghét đó xen vào tình yêu của em và anh. Anh sẽ cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Chấn Phong đưa tay vuốt mặt:

-Giữa chúng ta chỉ là sự đam mê, hông hề có tình yêu.

Trà My trừng trừng nhìn anh:

-Em không cần tình yêu, em chỉ cần anh có trách nhiệm với đứa con của anh.

Thở dài, Chấn Phong cao giọng:

-Anh hứa với em là sẽ thu xếp ổn thỏa cho xong chuyện. Anh không quên mình sẽ là một người cha.

-Cụ thể như thế nào?

Chấn Phong thẳng thắn trả lời:

-Ngày cưới vẫn như cũ, không có sự xáo trộn thay đổi nào cả.

-Còn bây giờ?

-Em về Sài Gòn trước. Anh muốn được yên thân.

Trà My cười nhạt:

-Tôi cấm anh tìm gặp Cát Đằng.

Chấn Phong giọng lạnh lùng:

-Anh không gặp Cát Đằng nữa. Nhưng không ai có quyền nói với anh câu nói đó.

Trà My nổi giận đùng đùng, cô hằn học nhìn Chấn Phong:

-Anh phải trả giá về thái độ đã đối xử với tôi.

Chấn Phong cười buồn. Anh nhướn mày:

-Em định làm gì?

Trà My nhếch môi:

-Anh nên nhớ ba tôi là một tài phiệt.

Chấn Phong lãnh đạm:

-Chẳng quan hệ đến anh. Cho dù ba em là tài phiệt hay trọc phú cũng chẳng liên quan gì đến tình cảm của chúng ta.

Nghiến răng lại, Trà My đe dọa:

-Công ty của anh chỉ bằng một cái cơ sở vệ tinh của ông. Ở thành phố này, ông có rất nhiều bạn bè sẵn sàng sống chết vì ông.

Chấn Phong cười nhạt:

-Anh đã hiểu, ý em muốn hăm dọa anh chứ gì. Nếu anh trả lời là anh không ngán thì em nghĩ sao?

Trà My hất mặt lên:

-Chừng không thể chơi được đa. Anh biết điều đó chứ?

Chấn Phong khàn giọng:

-Vì trách nhiệm với đứa con, anh sẽ cưới em còn vì sợ thế lực của ba em thì

không bao giờ. Cho dù ba em có cầu kết với bọn gian thương để lũng đoạn thị trường thì điều đó cũng không làm anh lo sợ. Khi đứng ra quản lý công ty anh đã dự phòng tất cả các tình huống xấu cũng như tự biết cách giải quyết.

Trà My hậm hực. Chấn Phong không phải là người thiếu bản lĩnh. Cô tin là anh có thể làm được những điều anh vừa khẳng định.

Cô sẽ được gì khi Chấn Phong chấp thuận làm chồng cô với sự bắt buộc, cưỡng ép. Sự căm hận của Trà My dồn tất cả cho Cát Đằng, thì Chấn Phong chẳng bao giờ băn khoăn tự hỏi lòng của mình là yêu hay không. Trà My đang cần có Chấn Phong. Cô yêu Chấn Phong vì một lẽ trong những người đeo đuổi cô chẳng ai sánh được với anh. Ngay cả Viễn. Chỉ một tháng cặp bồ với anh ta, cô đã phát ngáy lên.

Nuốt giận, giọng Trà My dịu xuống:

-Bây giờ anh đưa em về khách sạn. Em đã lấy phòng cho chúng ta sáng mai anh và em sẽ rời khỏi nơi đây.

Chấn Phong lạnh nhạt:

-Anh sẽ chở em về đến nơi em cần đến. Còn anh, anh có những công việc của anh.

Trà My nhếch môi chua chát. Không kìm được, cô nhướn mắt:

-Lại là Cát Đằng à?

-Không! Nhân tiện anh ghé về Vĩnh Long, anh đã gặp gỡ một số công ty để bàn bạc công chuyện làm ăn. Họ cho anh những cuộc hẹn, vì vậy anh phải chờ.

Nhướn mắt, Trà My khàn giọng:

-Em sẽ đợi anh. Lúc nào anh xong việc, khi ấy em sẽ về.

Chấn Phong nghiêm nét mặt:

-Anh không thích như vậy.

Nheo mắt với Chấn Phong, Trà My ngọt nhạt:

-Có lẽ anh nên biết điều. Nếu anh cứ xua đuổi em như vậy, nếu em có thất lễ với ông già của Cát Đằng đó là chuyện ngoài ý muốn của em.

Chấn Phong lạnh lùng phán:

-Em không thể dùng áp lực với anh, nếu gia đình Cát Đằng bị xúc phạm, sẽ không bao giờ có chuyện cưới hỏi ở đây.

Trà My giậm chân tức tối:

-Anh không thể nhượng bộ em sao. Em muốn về cùng một lượt với anh. Dù sao em cũng là vợ sắp cưới của anh, là mẹ của đứa con trong bụng. Anh đừng nên tàn nhẫn như vậy chứ.

Chấn Phong thở dài bất lực. Anh nhượng bộ:

-Được rồi. Nếu muốn em cứ lưu lại ở khách sạn. Khi nào xong công việc, anh sẽ đến đón em.

Trà My tươi nét mặt:

-Như vậy có phải là đáng yêu không?

Chấn Phong nở mày, Trà My yếu điệu ngồi sau lưng anh. Cô áp người vào lưng Chấn Phong giọng tỉ tê:

-Hay là anh đến ở khách sạn cùng với em?

Chấn Phong mím môi lại. Anh rú ga và không trả lời.

Trà My có vẻ sành sỏi trong cách mời gọi đàn ông. Chợt bây giờ anh mới phát hiện ra điều chết người đó. Anh nhớ lại đêm nay say lướt lướt và lưu lại nhà cô. Tất cả việc như một cái bẫy êm ái. Ba mẹ cô, gia nhân, tài xế đều vắng mặt. Anh rất say vì Trà My pha rượu mạnh cho anh từ cốc này đến cốc khác.

Chấn Phong cay đắng, nếu không yêu nhau nhưng tìm đủ Mọi cách để trói buộc tim nhau thì chỉ là tù ngục. Anh hoảng sợ cho những ngày sắp tới của hai người.

Tì cầm lên vai anh, Trà My nhõng nhẽo:

-Sau khi cưới, ba mẹ em muốn anh phải sang bên nhà của em.

Chấn Phong khẽ gắt:

-Chuyện anh và em sẽ ở đâu không phải là vấn đề quan trọng. Anh không bận tâm.

Trà My sa sầm nét mặt:

-Vậy theo anh, chuyện gì mới quan trọng?

-Em biết rồi.

Trà My buống bình:

-Em chưa biết.

Thở hắt ra, Chấn Phong nói trong tuyệt vọng:

-Tình Yêu! Anh có thể nói với em hàng ngàn lần là người ta không thể chung sống khi thiếu tình yêu.

Trà My mím môi lại, Cát Đằng là cái gai trước mắt cô. Cô sẽ nhò nó đi.

Im lặng, Trà My nói lỏng vòng tay chòang qua hông Chấn Phong. Cô căm thù anh. Tự ái cao ngút trời xui khiến cô muốn huỷ bỏ lễ cưới, nhưng lòng háo thắng còn kinh khủng hơn, cô nghiêng răng lại và quyết định chấp nhận tình thế của mình.

Chấn Phong cảm nhận được sự giận hờn của Trà My khi cô ngồi lui lại, tự tạo một khoảng cách giữa anh và cô. Anh chợt thương hại cô. Chính anh là người có lỗi trong chuyện rắc rối này.

Giọng anh dịu đi:

-Em chắc chắn là có thai chứ?

Trà My bậm môi lại, cô nói giọng ảm ức:

-Không chỉ em mà cả mẹ em cũng biết chuyện này. Chính mẹ đã đưa em đến khám bác sĩ.

Chấn Phong trầm giọng:

-Em không nên giận dữ nhiều ảnh hưởng không tốt đến đứa con.

Trà My chua chát:

-Tại sao em phải nổi giận, điều đó anh đã rõ.

Chấn Phong về mặt ân hận:

-Anh xin lỗi em.

Cho xe chạy về hướng trung tâm thị Xã, Chấn Phong tự hứa với lòng anh sẽ tìm cách quên Cát Đằng. anh phải có bốn phận với đứa con, anh không muốn đem đến sự đau khổ cho Cát Đằng.

Dừng xe trước khách sạn, Chấn Phong đặt nhẹ tay lên vai Trà My dặn dò:

- Em ráng giữ gìn sức khỏe. Lúc nào xong công việc, anh sẽ đến đón em trở Về thành phố.

Cử chỉ thân mật của Chấn Phong làm Trà My sung sướng, Cô nũng nịu vùi vùi:

-Anh không hôn em sao?

Chấn Phong hôn nhẹ lên trán Trà My, lòng cảm thấy đau như cắt, vì nụ hôn của anh hoàn toàn dối trá, không một chút cảm xúc. Anh không thể nào xua đuổi được hình ảnh Cát Đằng chạy loạng choạng với vẻ ,ặt đau khổ. Anh chỉ yêu cô mà thôi.

Trà My quàng cổ Chấn Phong và hôn trên môi anh. Khuôn mặt cô đầy vẻ tự hào và đắc thắng.

Cô nhìn theo Chấn Phong cho đến lúc chiếc moto của anh chìm lẫn trong dòng xe chạy trên đường.

Vung vẩy chiếc xác trong tay, Trà My hát nho nhỏ một điệu nhạc vui. Cô bước vào thang máy với một bộ mặt hết sức nhí nhảnh, yêu đời. Niềm vui không buồn che giấu của cô khiến những người cùng đứng trong buồng thang máy ngạc nhiên, nhìn cô với vẻ tò mò.

Mở cửa phòng, Trà My khoan khoái nằm xuống giường tận hưởng hương vị chiến thắng. Cứ tưởng tượng cảnh Cát Đằng bây giờ đang vật vờ khóc lóc là cô cảm thấy sung sướng rất nhiều. Cô chỉ tiếc là không đủ sức làm cho ba Cát Đằng sạt nghiệp. Theo vụ xoài ở Vĩnh Long, số tiền cho cô mất đi không phải là nhỏ. Lợi dụng sự sơ hở của ba cô , cô đã thụt két của ông để chi phí cho việc phá ba của Cát Đằng. Chẳng ai biết chuyện này cả ngoại trừ cô và gã tài xế thân tín. Chính hắn là người xông xáo thu mua giúp cho cô.

Trà My nghiêng răng lại. Cô tự biết là ba mẹ Cô không bao giờ ủng hộ cho việc làm sai trái của cô, cho dù ông bà rất mực cưng chiều cô.

Nhấc máy điện thoại lên, Trà My gọi về nhà:

-Alo... dạ, Trà My đây. Chào mẹ.

-...

-Con đã gặp Chấn Phong và cho anh biết về chuyện đứa con của chúng con.

-...

-Anh Phong phải ở lại thêm vài ngày để ký kết các hợp đồng nên con ở lại để cùng về với anh ấy.

-...

-Mẹ Yên tâm. Sức khỏe con rất tốt .

-...

-Tạm biệt mẹ con sẽ cho tài xế về trước. Cô bước vào phòng tắm, vặn nước ở vòi sen. Những dòng nước mát lạnh nhanh chóng xua tan sự mệt mỏi của những chặng đường dài. Ngửa mặt lên, Trà My mát xa nhẹ trên mắt . Đôi môi hé mở một nụ cười.

Cô vừa nghĩ ra một kế hoạch chắc chắn để ly gián Cát Đằng và Chấn Phong. Những ngày lưu lại đây để chờ Chấn Phong không phải là vô ích.

Dùng khăn lớn quấn ngang người, Trà My soi mình trong gương, thầm tiếc rẻ khi Chấn Phong từ chối đến đây với cô. Anh thật là ngốc. Cưới được một cô vợ vừa xinh đẹp vừa giàu có như cô có phải hơn là chui đầu về chỗ heo hút này để tìm một con sinh viên suốt ngày cặm cụi như một con mọt sách, chẳng biết ăn chơi.

oOo

Cát Đằng không có mặt ở nhà. Đó là điều Trà My đang mong đợi. Cô theo ông Lập bước vào phòng khác, giọng xởi lời:

- Thưa bác, Cát Đằng đi đâu ?

Ông Lập buồn rầu trả lời:

- Nó trở lại Sài Gòn ngày hôm qua, đến hè mới về lại đây.

Trà My nhếch môi:

- Bác thương Cát Đằng lắm sao ?

Vừa vâng về điều thuốc rê, ông Lập vừa thở dài:

- Còn phải nói. Mẹ của Cát Đằng mất từ lúc nó còn nhỏ. Thú thật với cô, tôi chẳng muốn cho nó đi học xa. Ngặt một nỗi con nhỏ này ham học ghê lắm. Không cho nó học đại học, nó ừ ừ không ăn không uống mấy ngày, vậy là tôi phải chiều theo ý muốn của nó.

Trà My chêm vào:

- Đúng là kỳ cục, cháu không hiểu tại sao Cát Đằng có thể đành lòng bỏ bác đi xa ?

Ông Lập bập điều thuốc:

- Lúc nó mới đi học, tôi nhớ thương nó phát bệnh, giờ thì quen rồi, tôi cố tìm quên trong công việc.

Chợt nhớ ra, ông Lập ngạc nhiên nhìn Trà My hỏi:

- Cậu Phong dự hội nghị không báo cô hay à ? Cậu không còn ở đây nữa.

Trà My cười bí hiểm:

- Cháu không tìm anh Phong .

- Vậy cô...

- Cháu tìm bác. Cháu muốn nói với bác 1 câu chuyện quan trọng liên quan đến... danh dự của gia đình bác.

Hoảng hốt nhìn Trà My, ông Lập lắp bắp:

- Có chuyện gì vậy, cô... cô có thể cho tôi biết được không ?

Im lặng chưa vội nói ngay, Trà My cốt làm cho ông Lập lên ruột, Trà My nhấp tách trà và nhẹ nhàng đặt xuống bàn. Cô nói quanh co:

- Cháu đang phân vân không rõ biết là có nên nói cho bác biết rõ sự thật hay không.

Ông Lập nài nỉ:

- Cô cứ nói, đừng ngại gì cả. Tôi đang nóng lòng không hiểu có chuyện gì liên quan đến gia đình của tôi.

Liếc nhìn về bên chôn của ông Lập, Trà My nhướn mày:

- Cháu và anh Phong chuẩn bị cưới nhau. Bác là bạn thân của dì Trần nên cháu cũng chẳng giấu diếm gì. Hiện tại cháu... đang mang thai. Phải kể cho bác nghe chuyện này thật là nhục nhã cho cháu.

Ông Lập trở mắt nhìn Trà My. Ông đang tự hỏi những chuyện như vậy có liên quan gì đến gia đình ông mà cô gái này phải tìm đến đây. Trà My nhếch môi:

- Cát Đằng đã cố tình quyến rũ anh Chấn Phong mặc dù biết cháu và anh ấy gần kết hôn.

Ông Lập chết sững người. Ông thờ hồn hèn:

- Cát Đằng là 1 người hiểu biết, tôi không tin là nó như vậy.

Trà My mai mỉa:

- Ý của bác là cháu bịa đặt ả!

Ông Lập vội vàng xua tay:

- Tôi không dám nói như vậy. Có điều tôi chỉ sợ cô hiểu lầm nó mà thôi.

Nhìn ông Lập với vẻ hằn học, Trà My nói qua kẽ răng.

- Cháu biết là bác cũng chiều con nên... hồ đồ.

Ông Lập nhìn sững cô gái trước mặt. Ông nói giọng chắc nịch:

- Cô không nên nói như vậy. Tôi sẽ dạy Cát Đằng đến nơi đến chốn. Không bao giờ tôi chấp nhận chuyện sai trái như vậy.

Trà My cười khinh khinh:

- Cháu mong rằng bác không nên tiếp tục làm phiền mẹ anh Phong. Tại sao bác không thuê nhà trọ cho Cát Đằng ở mà lại gửi gắm lời thôi ở nhà người ta ?

Ông Lập không kìm được tức giận. Nhìn thẳng mặt cô, ông tuyên bố:

- Cô không có quyền xúc phạm đến mối quan hệ của những người lớn với nhau. Về chuyện của Cát Đằng thì cô yên tâm, tôi sẽ cấm nó nói chuyện giao

thiếp với Chấn Phong.

Trà My nheo mắt nhìn ông Lập:

- Bác là người biết trọng chữ tín chứ ?

Ông Lập không trả lời. Thái độ xác xược của cô gái này làm ông nổi giận. Gia đình của ông là 1 gia đình có nề nếp, gia phong. Không có sự thách thức của cô thì ông cũng đã tự hiểu phải giải quyết như thế nào về chuyện Cát Đằng. Trà My đứng dậy. Cô hằn học nhìn ông Lập. Giọng cô khiêu khích:

- Ông đừng làm phách với tôi.

Bước ra đến gần cửa, tính hiếu thắng buộc cô phải ném câu nói giận dữ vào nơi ông Lập đang ngồi:

- Đây, báo cho ông biết. Vụ mùa vừa qua là do bàn tay của tôi. Một cảnh cáo nhẹ nhàng với cha con ông.

Đang ngồi trên ghế, ông Lập vụt đứng dậy nhìn thẳng vào mặt Trà My. Ông không thể tin được. Tại sao lại có những con người như vậy ? Trà My cười đắc thắng. Cô thừa biết cho dù có biết rõ sự thật hay không thì ông Lập vẫn ra tay trong chuyện Cát Đằng. Cho ông Lập biết được thủ đoạn của cô, Cát Đằng và ông Lập chỉ thêm âm ức. Vẫy gọi chiếc taxi trở về khách sạn, Trà My ngã đầu trên nệm xe. Cô khoan khoái thở phào nhẹ nhõm. Ngày hôm nay quả thật là 1 ngày tốt đẹp cho cô.

Cát Đằng từ tay lên cửa sổ nhìn xuống đường. Căn gác nơi cô ở trọ nằm lọt thỏm trong một phố vắng, nhưng từ đây cô vẫn có thể nhìn thấy xa xa con đường nhỏ với hàng me êm chạy dọc hai bên lề. Một con đường nhỏ với cái tên lạ hoắc. Nếu mở bản đồ thành phố, có lẽ chẳng ai chú ý đến nó bao giờ. Buồn rầu, cô nhớ lại chuyện ba cô đã gặp dì Trần và ngỏ lời xin được đem cô đi. Thuyết phục không được, dì Trần đã giận dữ khi Cát Đằng khệ nệ xách va li cùng ba cô ra cổng. Một cuộc ra đi cần thiết. Cát Đằng thầm cảm ơn sự can thiệp đúng lúc của ba cô. Cô không muốn gặp lại Chấn Phong nữa. Kỷ niệm cay đắng đầu đời của cô. Vì sao ba cô hành động như vậy ? Cát Đằng không thể lý giải được. Nhưng bằng một linh cảm riêng, cô đoán biết không phải chỉ là chuyện ngẫu nhiên, vô tình.

Quay trở vào, Cát Đằng ngồi thần thờ trên ghế. Lọ hoa hồng héo gục vì đã hai ngày cô không buồn thay nước. Rầu rĩ, nhớ Chấn Phong quay quắt.

Không muốn làm gì cả. Chỉ thích đi lang thang. Cô xuống phố.

Chiếc quần Jean màu xanh học trò và chiếc áo pull màu hồng. Khuôn mặt buồn đăm đăm. Vô hồn nhìn những tủ kính choáng ló. Cát Đằng dừng chân trước một tiệm bán hàng lưu niệm. Cầm một ngôi nhà ghép bằng gỗ thông trong tủ và trả tiền để cuối cùng ngạc nhiên chẳng biết mình mua để làm gì.

- Cát Đằng!

Tiếng gọi thiết tha nghe muốn rụng tim nhưng không phải là anh. Vĩnh đang nhìn cô với ánh mắt nồng ấm, giọng anh trách móc.

- Hôm anh quay lại thì Cát Đằng đã về Sài Gòn. Hỏi địa chỉ của em ở trọ, ba em không chịu nói. Anh không ngờ lại còn có cơ hội để gặp em. Cát Đằng cười nhẹ:

- Anh giận ba của Cát Đằng à ?

Vĩnh mỉm cười:

- Anh đâu dám. Có điều ba của em có... tinh thần cảnh giác khá cao. Hôm đó anh rầu hết biết khi mỗi lời năn nỉ của anh đều vô dụng.

Nhìn ngôi nhà bằng gỗ thông trên tay cô, Vĩnh dò hỏi:

- Em mua tặng cho ai à ?

Cát Đằng khẽ lắc đầu:

- Thấy ngộ ngộ nên Cát Đằng mua, chưa biết sẽ làm gì với nó.

Vĩnh hóm hỉnh:

- Có thể tặng cho anh được không ?

Cát Đằng dẫu môi:

- Không!

Nghĩ sao, cô lại đặt món quà vào tay Vĩnh và thở dài. Buồn! Không muốn nghĩ đến Chấn Phong, vẫn cứ nhớ. Nỗi buồn đau âm ỉ. Nếu bây giờ tình cờ Chấn Phong nhìn thấy cô đứng nói chuyện với Vĩnh, có lẽ anh khổ tâm ghê gớm.

Cô nhớ lại, Chấn Phong đã tâm sự với cô về sự ghen tuông của anh với Vĩnh. Lúc đó cô cười ngất. Anh cũng cười. Cô không nghĩ rằng một anh chàng ngang tàng như anh cũng biết ghen. Khuôn mặt buồn xo, Cát Đằng rời khỏi cửa hàng bán đồ lưu niệm. Vĩnh đi cạnh cô, anh lên tiếng phá tan sự im lặng:

- Chiều nay Cát Đằng không đi học sao ?

- Buổi sáng học môn lý luận chung ở giảng đường nên buổi chiều trường cho nghỉ.

- Mình ghé vào đây một lát đi.

Cát Đằng khẽ so vai, và cùng Vĩnh bước vào quán với một tâm trạng hoàn toàn trống rỗng.

- Cho một ly đen và một ly sữa.

Cát Đằng nhắm mắt lại. Cô ngấy sữa đến tận cổ. Nghĩ sao, cô lại im lặng, không phản đối. Khuấy đều ly sữa cho cô, Vĩnh ân cần:

- Cát Đằng uống đi. Con gái uống sữa nhìn rất dễ thương.

Cát Đằng cười diễu cợt:

- Vậy thì Cát Đằng sẽ uống sữa dài dài.

Vĩnh cười. Anh ngắm mái tóc dài Cát Đằng đổ trên vai. Con người nghệ thuật trong anh chợt trời dậy, anh ký họa cô ngay trên mặt trái của vỏ bao thuốc lá.

Cát Đằng chống cằm chăm chú nhìn theo nét vẽ của anh. Cô cười nho nhỏ

khi Vĩnh sáng tác thêm một chú mèo con ngồi cạnh cô.

Thú vị nhìn anh, Cát Đằng hất cằm lên:

- Anh là dân kiến trúc, nãy giờ Cát Đằng chỉ sợ anh cho Cát Đằng ngồi vào bốn bức tường của một toà nhà cao tầng không ngờ lại có một chú mèo thất nơ đồ thật dễ thương ở ngay bên cạnh. Kể cũng vui.

Đặt mảnh giấy vào lòng bàn tay của cô, Vĩnh trầm giọng:

- Tặng Cát Đằng. Buổi tối chịu khó mở ra xem lại .

- Để chi vậy ?

- Nhớ đến anh.

Nhìn cô thật nồng nàn, Vĩnh nói khẽ:

-Nhớ đến anh nghe Cát Đằng!

Mím môi lại, giọng Cát Đằng bướng bỉnh:

-Không .

-Vì sao?

-Cát Đằng nhớ đến... một người khác.

Dựa người vào ghế, Cát Đằng thoáng nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của Vĩnh.

Đành phải vậy thôi, cô không muốn gieo hy vọng cho ai. Quốc Tuấn là kinh nghiệm buồn của cô.

Giọng Vĩnh khàn khàn:

-Nếu điều Cát Đằng nói là sự thật thì anh nghĩ rằng có thể anh vẫn có một cơ hội. Chiều cuối tuần, Cát Đằng lang thang một mình với tâm trạng buồn phiền như thế này, chắc hẳn là phải có tâm sự?

Cát Đằng nghiêm nét mặt nhìn Vĩnh:

-Anh định... đầu cơ vào sự bất hạnh của kẻ khác à ?

Giọng Vĩnh dịu dàng:

- Không! Điều trước tiên là sự chia sẻ, anh muốn làm Cát Đằng vui lên quên đi tất cả muộn phiền.

Cát Đằng khẽ so vai... giọng cô lạnh nhạt:

-Cám ơn anh. Đừng bận tâm đến Cát Đằng.

Chợt Cát Đằng bàng hoàng. Cô nhìn đôi nam nữ vừa đi vào quán. Chấn Phong và Trà My. Không ngờ cô lại gặp anh ở đây.

Họ ngồi xuống bàn. Trước mặt họ linh kính những hộp giấy hoa sắc sỡ. Dù ở cách xa đến mấy dãy bàn, Cát Đằng vẫn nghe rất rõ tiếng cười thoải mái, hạnh phúc của Trà My. Cô quay mặt đi.

Nhìn theo ánh mắt sững sờ của Cát Đằng, Vĩnh lờ mờ đoán được nỗi buồn của cô. Giọng trầm nhẹ anh đề nghị:

-Chúng ta có thể rời chỗ này, nếu Cát Đằng muốn.

Cát Đằng khẽ thở dài. Cô ngồi bất động trên ghế, rã rời, mệt mỏi. Sự thực phủ phàng trước mắt. Tại sao cô cứ chối bỏ nó và hoài vọng những điều không tưởng chứ?

Bậm môi lại để khỏi khóc. Cát Đằng hững hờ đan những ngón tay gầy vào nhau. Cô đứng đưng mà không được, buộc lòng cô phải liếc mắt về chỗ hai người thêm một lần nữa.

Chấn Phong không nhìn thấy cô. Anh quay mặt nhìn ra đường với đôi mắt vô hồn. Sóng mũi cao và đôi mắt đầy quầng rử của anh, một lần nữa lại làm quả tim cô nhói đau. Cát Đằng khẽ chớp mắt. Cô không hiểu tại sao cô yêu anh nhiều đến vậy? Sự chia ly của hai người là một điều cực khổ cho tâm hồn nhạy cảm của cô. Cô muốn gục ngã vì tuyệt vọng.

Bất chợt, Chấn Phong quay đầu ngồi nghiêng. Anh thắng thót khi nhìn thấy Cát Đằng. Cô không ngồi một mình. Bên cạnh cô là Vĩnh, anh chàng rất phong độ, có một nụ cười làm mềm tim bất kỳ một cô gái nào.

Quên cả sự có mặt của Trà My, Chấn Phong vụt đứng dậy. Anh bước đến trước mặt Cát Đằng, giọng khô sở:

-Em hiện đang ở đâu?

Trà My trừng mắt nhìn Cát Đằng. Cô bước đến bên cạnh Chấn Phong, giọng cô mai mĩa:

-Kìa anh! Cát Đằng đã có bồ, anh không thấy sao?

Vĩnh đột ngột lên tiếng:

-Xin lỗi cô, chúng tôi chỉ là bạn bè.

Không kịp để Chấn Phong nói gì thêm nữa, Trà My vòng cánh tay quàng vào tay anh. Cô kéo Chấn Phong đi một cách bực dọc trước đôi mắt thần thờ của Cát Đằng.

Ném nụ cười thách đố vào mặt Cát Đằng, Trà My ôm chầm hộp giấy hoa ở trên bàn ngồi lên chiếc mô tô.

Vĩnh thương cảm nhìn Cát Đằng. Anh đoán là quả tim cô đang tan nát. Anh cũng vậy, yêu và thất vọng.

Cát Đằng như tỉnh với thực tại. Cô nói khẽ:

-Cảm ơn anh.

Vĩnh trầm giọng:

-Về chuyện gì?

-Câu trả lời lúc này. Cát Đằng chỉ sợ anh Phong nghĩ sai về mình.

Vĩnh thở dài. Sự lo sợ của cô làm anh đau khổ. Anh chua chát:

-Anh chỉ nói sự thật.

Cả hai im lặng rời khỏi quán. Cát Đằng cau nét mặt khi Vĩnh nghĩ đưa cô về nhà. Anh không nài ép. Anh hiểu, Cát Đằng là một cô gái sống nguyên tắc.

Đi cách xa Cát Đằng một quãng, Vĩnh chú ý đi theo cô để biết được nhà của cô. Anh không hề biết rằng, cũng có một chàng trai cùng chung mục đích với anh, có điều anh ta ở... ngay sau lưng của anh.

oOo

Phòng trọ của Cát Đằng nhỏ nhỏ, giới hạn bằng một bức tường lủng lờ và một cái tủ đứng nặng nề của chủ nhà mà tác dụng của nó chỉ lon hơn vali ở chỗ cô có thể dán hoặc treo lên đó cái gì mà cô thích.

Cô treo lên lưng tủ tờ quảng cáo to tướng của một ban nhạc pop nổi tiếng của năm 60-70. Khi phát hiện ra Chấn Phong có ánh nhìn của một trong bốn ca sĩ nổi tiếng đó, cô đã gỡ bức ảnh xuống, cuộn tròn lại đút vào tận đáy tủ. Không thể nào quên Chấn Phong được khi anh hiện diện trong mọi suy nghĩ của cô. Cô cũng không quên được những câu nói bất cần nhưng rất đáng yêu của anh.

Cát Đằng tập chơi ghita. Tỉ mỉ dò theo từng nốt nhạc, đôi lúc không kèm được, cô gảy tung chả theo một nhịp điệu nào cả. Nhớ ! Nhớ Chấn Phong không thể tả, cô chỉ có thể lao đầu vào học, ngoài ra không thể làm một chuyện gì thật ra hồn khi nỗi nhớ ngày càng thắt chặt tâm hồn của cô, dày vò cô.

Bỗng cô có cảm giác ngờ ngợ từ sau lưng. Buông đàn, Cát Đằng sững sờ quay lại. Chấn Phong đang đứng trước mặt cô. Anh nhìn cô bằng đôi mắt buồn rầu, u uẩn :

- Đừng xua đuổi anh, Cát Đằng.

Cô đứng dậy. Hai bàn tay bỗng cảm thấy thừa thãi, vụng về. Đôi môi hồng mím chặt, cô cảm thấy mình bất lực. Không biết phải nói với anh như thế nào. Chợt muốn được khóc.

Chấn Phong tự động ngồi xuống ghế. Cầm cây đàn lên anh so dây với gương mặt buồn buồn.

-Hãy tha lỗi cho anh.

Cát Đằng khẽ cắn môi, giọng không âm sắc:

- Đừng nhắc đến những chuyện đã qua.

Chấn Phong thở dài:

-Em nói đúng. Anh cảm thấy mình vô dụng, chỉ đem những nỗi khổ đến cho em.

Im lặng! Cát Đằng vuốt lại tóc. Trái tim cô đang bồi hồi xao xuyến nhưng vẻ mặt lạnh lùng cứ như không. Cô đang nghĩ đến đứa con của anh. Cô đang có quyền ích kỷ. Đau khổ nhìn cô, Chấn Phong giọng thiết tha:

-Từ nay, em hãy cho phép anh đến đây để thăm em.

Cát Đằng lãnh đạm:

-Chúng ta chia tay nhau. Đó là cách giải quyết tốt nhất cho ba người. Dù không yêu Trà My, anh nên nghĩ đến đứa con.

Chấn Phong gục đầu vào cánh tay. Làm sao có thể quên được Cát Đằng.

Chưa bao giờ anh đau khổ như thế này. Thật lâu, buồn rầu đứng dậy, Chấn Phong ngấm nhìn căn phòng Cát Đằng đang ở. Bếp dầu để ở một góc phòng. Sách vở và thức ăn cách nhau chỉ một khoảng cách quá nhỏ.

Giọng anh lo lắng:

-Em tự nấu cơm à?

- Dạ! Lúc đầu ăn cơm với chủ nhà trả tiền tháng, sau thấy bất tiện về giờ giấc nên em tự nấu riêng.

Chấn Phong thương yêu nhìn cô:

-Dạo này em gầy hơn trước. Học vừa thôi. Anh không lạ gì tính ham học của em đâu.

Cát Đằng cười ngượng ngập. Cô gãi đầu, đúng là cô ham học thật. Giữa yêu và học không biết thứ nào nhiều hơn.

Dịu Dàng, anh hỏi cô:

-Anh nói có đúng không?

Cát Đằng chớp mi. Cô cảm thấy trái tim mềm yếu của cô đang rung lên mãnh liệt. Sự lo lắng, quan tâm của anh khiến cô thêm được khóc trong vòng tay ấm áp của anh.

Ngẩng mặt lên, cô nói giọng lạnh nhạt:

-Có lẽ đúng.

Chấn Phong nuốt tiếng thở dài. Anh không còn tự do để bày tỏ tình yêu đối với cô. Ngày cưới đang gần kề. Giữa anh và cô khoảng cách là một đại dương.

Cát Đằng ngồi tỉ mỉ cắm lại lọ hoa hồng. Cô dùng kéo cắt bỏ những lá úa vàng và cắt bớt phần cuống hoa bị dập nát. Thay nước mới cho hoa. Lo hoa trở nên có sinh khí hơn. Nhưng chiếc lá dần dần no nước cô kết hợp vẩy nước lên lá.

Chấn Phong vẫn im lặng. Anh ngắm Cát Đằng rồi buồn rầu tự hỏi, những ngày tháng còn lại trong đời không có cô anh sẽ ra sao.

Cát Đằng ngẩng đầu lên. Ánh mắt buồn đăm đăm đuổi của anh làm tim cô se sắt. Bối rối, cô vụng về đánh đổ lọ hoa rơi xuống đất.

Tiếng thủy tinh vụn vỡ. Anh và cô bàng hoàng nhìn nhau. Kỷ niệm về những lọ hoa anh đã ném vỡ còn tươi nguyên trong ký ức.

Cát Đàng cúi xuống nhặt mảnh vỡ nhưng Chấn Phong đã dành với cô. Cô khẽ kêu lên:

-Anh không làm được đâu.

Chấn Phong nhìn thật sâu vào đôi mắt nhưng của cô, anh quả quyết:

-Anh làm được. Anh... hết công tử rồi.

Cát Đằng không biết nên cười hay nên khóc khi anh bất ngờ nắm lấy bàn tay của cô. Cô rút tay về nhưng anh đã giữ lại, giọng yêu thương:

-Tại sao chúng ta lại phải khổ sở như thế này hả Cát Đằng? Nhiều đêm anh không ngủ được, nỗi nhớ dày vò anh, làm anh gục ngã.

Cát Đằng buồn rầu:

-Chúng ta không còn cách giải quyết nào tốt hơn.

Chấn Phong thở hắt ra:

-Anh biết. Điều anh muốn cầu xin ở em là hãy tha thứ cho anh.

Cát Đằng ứa nước mắt. Cô nói dịu dàng:

-Em không giận anh đâu.

Chấn Phong cảm động vuốt tóc cô. Anh thì thầm.

-Tình cảm cao thượng của em càng khiến anh ân hận.

Cát Đằng chớp mắt. Cô rút tay về. Giọng cô sâu lắng:

-Anh hứa với em là... đừng đến đây nữa được không?

Chấn Phong đau đớn nhìn cô. Anh có thể ôm Cát Đằng trong vòng tay cường tráng của anh và bẻ gãy sự phản kháng của cô bằng những nụ hôn mạnh mẽ dữ dội nhưng anh không làm như vậy. Anh tự biết hoàn cảnh thực tại của mình. Anh không muốn trở thành một người đàn ông ích kỷ trong khi Cát Đằng đã yêu anh bằng một tình cảm chân thành và thánh thiện nhất.

Cúi xuống hôn khẽ lên trán cô với lòng ngưỡng mộ, trân trọng, Chấn Phong buông Cát Đằng ra với vẻ mặt luyến tiếc vô hạn.

Cát Đằng cảm kích nhìn anh. Cô thầm cảm ơn anh về chuyện đã chế ngự cảm xúc. Giữ một khoảng cách giữa anh và cô.

Chấn Phong trầm giọng bảo cô:

-Đừng ỷ ờ nữa. Cát Đằng phải vui lên như hồi còn ở nhà anh.

Cát Đằng cười nho nhỏ. Nghe tim mình và tim anh cùng rạn vỡ vì niềm vui của anh và cô đều giả tạo, đang che giấu thương đau.

Tiến Chấn Phong ra đến cổng. Leo lên gác, đóng chặt cửa phòng lại, cô nhào xuống giường. Cô khóc như mưa, khóc như chưa bao giờ được khóc...

Bên Ngọn Đèn Khuya

Chương 9 (chương kết)

Tàu vừa cập cảng, Viễn đã vội vàng xách xe chạy đến nhà của Trà My.

Khuôn mặt bơ phờ, anh bước vào phòng khách và gặp ba mẹ của Trà My đang ngồi ở đó.

Anh mỉm cười xã giao:

- Dạ, chào hai bác. Cháu xin phép được gặp Trà My.

Ông Hoàng khẽ gật đầu với anh. Quay sang vợ, ông nhún mày:

-Trà My đi đâu?

Bà Hoàng hắng giọng:

-Cậu Viễn à, Trà My vừa mới đến Shop sắm sửa một ít đồ dùng. Lát nữa cậu quay lại gặp nó.

Viễn chào ba mẹ Trà My . Anh vừa quay lưng thì chợt tiếng ông Hoàng gọi:
-Cậu Viễn này, tôi có chuyện này muốn trao đổi với cậu .

Viễn ngồi xuống ghế, anh hơi chồm người ra phía trước vì sốt ruột không rõ
ba của Trà My gọi anh ngồi lại để làm gì.

Ông Hoàng gõ nhẹ ống pip lên mặt bàn. Ông đưa mắt nhìn vợ. Chỉ chờ có
vậy bà Hoàng rào đón:

-Cậu thông cảm. Chuyện là như vậy, chúng tôi mong cậu từ nay trở đi...
đừng đến tìm Trà My nữa.

Viễn sững sốt nhìn bà. Anh cao giọng:

-Bác có thể giải thích lý do vì sao không? Cháu và Trà My yêu nhau rất
chính đáng, tại sao hai bác lại cấm cản cháu?

Ông Hoàng đột ngột lên tiếng:

-Có lẽ chúng tôi cần cho cậu biết, tuần sau là lễ thành hôn của Trà My với
Chấn Phong, một giám đốc công ty kinh doanh sản xuất.

Viễn ngơ ngàng nhìn ông bà Hoàng . Khuôn mặt nghiêm nghị của hai người
khiến anh xác định không phải là chuyện đùa . Anh nói như hụt hơi:

-Nhưng cháu và Trà My yêu nhau .

Bà Hoàng khẽ lắc đầu:

-Nó và Chấn Phong yêu nhau đã một năm nay.

-Không thể có chuyện đó được .

Ông Hoàng đằng hắng giọng:

-Cậu không nên quấy rầy Trà My nữa. Có thể trước đây nó có thời gian yêu
cậu nhưng bây giờ nó chuẩn bị lấy chồng, chúng tôi mong cậu cắt đứt tình
cảm với nó.

Viễn hoang mang cực độ, cách đây gần hai tháng , anh và Trà My còn trong
vòng tay của nhau. Yêu nhau say đắm. Không cãi cọ giận hờn. Những ngày
lênh đênh trên biển cả và đặt chân trên những hải cảng xa lạ, anh luôn nhớ
đến cô còn cào cào ruột . Anh không tin là Trà My có thể phụ rẫy anh.

Bà Hoàng chăm chú nhìn Viễn nhắc nhở :

-Cậu có thể ra về vì Trà My không muốn gặp cậu nữa .

Viễn nhếch môi:

-Nếu quả thật như vậy thì xin phép hai bác cho cháu được sòng phẳng nói
chuyện với Trà My lần cuối .

- Được rồi! Chúng tôi cũng chịu theo ý của cậu.

Ông Hoàng và vợ đứng dậy rời khỏi phòng khách chỉ còn lại một mình,
Viễn ngồi rầu rĩ đợi Trà My. Gạt tàn thuốc đầy ắp mà cô vẫn chưa về. Anh
bồn chồn nhìn đồng hồ.

Cuối cùng Trà My đã về. Vừa nhìn thấy Viễn, gương mặt cô lạnh băng, cô
giả vờ như không quen biết với anh, bước xăm xăm về phòng của mình.

Viễn giận dữ đứng dậy:

-Trà My! Em không được đối xử với anh như vậy.

Trà My trừng mắt nhìn Viễn, cô nói giọng phũ phàng:

-Anh đừng đến đây quấy rầy tôi nữa.

Viễn thẳng thốt:

-Quấy rầy? Tại sao em lại nói như vậy chứ . Chúng ta yêu nhau. Suốt hai tháng nay, anh luôn nhớ đến em, chỉ mong tàu cập bến là bay đến đây để tìm em!

Trà My cười khẩy:

-Tôi sắp lấy chồng. Còn đúng một tuần nữa anh nghe rõ chưa?

Viễn nhần nhục:

-Anh có nghe ba mẹ em nói. Anh đoán là em đã bị ép gả cho người ta.

Trà My nhún vai kiểu cách:

- Xin lỗi. Anh lầm rồi. Tôi yêu Chấn Phong và không hề yêu anh.

Câu nói tàn nhẫn của cô làm anh choáng váng. Anh phần nộ nhìn cô:

-Không yêu nhưng sao lại tự nguyện trao thân cho anh, em điên rồi sao?

Trà My nhếch môi:

-Tôi không hề điên. Lúc đó, tôi nghĩ rằng trước sau gì tôi cũng làm vợ anh, tôi chấp nhận lời cầu hôn của anh.

Viễn đau khổ nhìn cô:

-Còn bây giờ?

Trà My nhướng mắt:

-So với Chấn Phong, chồng sắp cưới của tôi thì anh thua xa. Tôi hiểu là mình sẽ chọn ai.

-Anh không thể hiểu được em nữa.

Trà My nhún vai:

-Rất dễ hiểu. Tôi đến với anh trong một tâm trạng khủng hoảng, lúc đó tôi đang yêu Chấn Phong nhưng anh ta bị tai nạn giao thông cho nên tôi sợ làm vợ của một kẻ bị què mãi. Sự việc không kinh khủng như tôi nghĩ . Yêu anh chỉ là tình cảm nhất thời của tôi.

Viễn kinh hoàng nhìn Trà My. Anh không thể ngờ cô có thể nói với anh bằng giọng phớt tỉnh như vậy. Chưa chát nhìn cô, Viễn trầm giọng:

-Anh cảm ơn em đã dạy cho anh bài học vỡ lòng về tình yêu cho dù đây không phải là tình đầu của anh. Chỉ đáng tiếc là anh chưa yêu ai tha thiết, sống chết như với em.

Quầy quả bước ra khỏi phòng, Viễn sập mạnh cánh cửa với lòng căm phẫn không bền bờ. Anh yêu Trà My và không hề xem cô là một bóng mát qua đường. Vậy mà cô đã xúc phạm đến tình cảm của anh.

Trà My ngồi phịch xuống ghế. Cô giật mình khi nghe giọng bà Hoàng nghiêm khắc:

-Trà My, mẹ không ngờ không chỉ Chấn Phong mà cả Viễn, con cũng trao

thân cho nó. Con là hạng người nào vậy hả ?

Trà My cau mày khó chịu:

-Hết Viễn rồi tới mẹ. Mẹ có thể để cho con yên được không?

Ngồi đối mặt với Trà My, bà Hoàng chép miệng than thở:

-Ba mẹ đã sai lầm khi chiều chuộng con. Thật không ngờ con hư hỏng quá mức tưởng tượng của ba mẹ.

Trà My mím môi lại giọng bất mãn:

-Lẽ ra, mẹ không nên nghe lén chuyện của con và Viễn.

Bà Hoàng nghiêm sắc mặt:

-Mẹ không có ý, nhưng nhờ vậy mẹ mới hiểu con gái của mình hư đốn như thế nào.

Trà My nhếch môi bướng bỉnh:

-Chưa hết đâu, nếu mẹ biết rằng cái thai trong bụng của con là do Viễn thì mẹ nghĩ sao?

Bà Hoàng trợn mắt. Bà lắp bắp hỏi:

-Con không đùa với mẹ chứ?

Trà My tủm tủm:

- Đó là sự thật. Con không muốn làm vợ của Viễn.

Không kìm được tức giận, bà Hoàng tát Trà My một cái tát tai nẩy lửa. Cả hai mẹ con bàng hoàng nhìn nhau. Trà My không thể tin là mẹ cô đánh cô. Từ nhỏ đến lớn, cô chưa từng bị ba mẹ đánh. Bà ứa nước mắt. Bà cảm thấy thất vọng đến cùng cực trước sự xuống dốc đạo đức của Trà My.

Trà My không khóc. Nét mặt đau khổ của mẹ sau khi đánh cô vì không kềm chế được sự tức giận đã khiến cô chùng xuống. Cô lao vào phòng của mình và sập mạnh cánh cửa. Viễn đột ngột bước vào phòng. Vẻ mặt đau đớn của anh cho biết là anh đã nghe hết tất cả. Bà Hoàng ứa nước mắt.

-Câu quay lại đây làm gì?

Viễn nhặt chùm chìa khóa xe để trên bàn. Anh dựa lưng vào tường, mắt nhắm nghiền đau khổ :

-Cháu quay lại để lấy chìa khóa bị bỏ quên. Không ngờ lại nghe được một sự thật nhức nhối đến như vậy.

Bà Hoàng tỏ vẻ ân hận:

-Bác xin lỗi cháu.

Mở choàng mắt ra, Viễn nói giọng rất quyết liệt:

-Trà My rất bướng bỉnh và háo thắng. Lần này cháu không thể khoan nhượng vì hạnh phúc đứa con của cháu. Cháu sẽ gặp Chấn Phong để dàn xếp mọi chuyện.

Trà My tung mạnh cánh cửa. Những lời đe dọa của Viễn làm cô nổi giận. Cô hét lên:

-Tôi cấm anh làm chuyện đó.

Viễn bao dung nhìn cô:

-Hãy suy nghĩ lại đi em. Nếu lấy Chấn Phong liệu em có thể hạnh phúc được không khi em đã có một đứa con của tình yêu chúng ta.

Bước đến cạnh cô, anh đặt nhẹ bàn tay lên bờ vai mềm mại của cô, dỗ dành:

-Anh yêu em. Anh sẽ đem đến hạnh phúc cho em.

Trà My lãnh đạm nhì Viễn, cũng nhếch môi:

-Anh không giận tôi à?

Viễn cười buồn:

-Giận rất nhiều nhưng yêu vô hạn. Anh không thể nào sống thiếu em được.

Bà Hoàng nhẹ nhàng rời khỏi phòng. Không quay mặt lại nhưng bà tin tưởng rằng Viễn sẽ xoa dịu được tính bốc đồng, háo thắng của Trà My. Khi mang trong người tình yêu mãnh liệt, người ta có thể làm những điều khó khăn tưởng chừng không bao giờ vượt qua nổi.

Lòng bà cảm thấy nhẹ nhõm...

oOo

Cát Đằng mở cửa. Trước mắt cô là bà Trần và Chấn Phong. Cô bối rối chào:

-Chào dì!

Bà Trần mỉm cười:

-Cháu ngạc nhiên khi gặp dì ở đây sao? Cháu thật là tệ, dám giấu biệt chỗ ở của mình.

Cát Đằng nhìn Chấn Phong thật nhanh. Anh nháy mắt với cô khi cái nhìn của cô đầy đe dọa, hứa hẹn không đời nào bỏ qua chuyện này.

Tối hôm qua, anh đã tìm đến đây cho biết chuyện hủy bỏ lễ cưới Trà My với anh. Anh năn nỉ cô quay về nhà, từ bỏ căn gác trọ nhếch nhác buồn thiu này.

Có lẽ để làm áp lực với cô nên anh đã đưa dì Trần đến thăm cô.

Cát Đàng lí nhí:

-Mời dì ngồi.

Nguyết yêu cô, bà Trần lắc đầu:

-Dì muốn xem những ngày qua cháu sống như thế nào.

Bà bước đến "góc bếp" của cô, mở nắp vung lên xem!

Thật... đáng ghét, Chấn Phong cũng thò đầu để nhìn vào nồi. Anh nhăn mặt lại:

-Cá phơi khô kho mặn.

Bà Trần nghiêm mặt nhìn Cát Đằng quở trách:

-Cá tươi ngoài chợ thiếu gì, sao cháu không mua cá tươi.

Cát Đằng lúng túng gãi đầu:

-Dạ, tại cháu không có thời giờ. Mỗi lần ghé vào thư viện đọc sách cháu quên hết thời gian tới chừng sức nhớ ra thì đến chợ chỉ còn lại cá ươn. Vì vậy cháu mua cá phơi khô để dành cho... chắc ăn.

Chấn Phong phì cười, bà Trần cũng cười. Cát Đàng bậm môi lại. Cô quyết

không tha thứ nụ cười đáng ghét của anh.

Ngồi xuống cạnh Cát Đằng, ôm vai cô một cách âu yếm, bà Trần dịu dàng:

-Phòng ở của cháu sạch sẽ, gọn gàng ngăn nắp nhưng ăn uống như vậy thì không thể nào bảo đảm được sức khoẻ lâu dài.

Cát Đằng nói hùng hồn:

-Cháu vẫn khỏe mạnh. Sáng nào cháu cũng chạy bộ quanh công viên.

Chấn Phong lên tiếng:

-Em khỏe mạnh nhờ... chạy bộ chứ không phải nhờ ăn mấy con cá khô.

Ghét ghê, Cát Đằng lườm anh. Sao cô lại yêu anh chàng đáng ghét này nữa không biết.

Bà Trần đột ngột tuyên bố:

-Dì quyết định, cháu phải về lại nhà của dì ngay ngày hôm nay. Chấn Phong sẽ giúp cháu thu xếp đồ đạc.

Cát Đằng xụ mặt:

-Ba cháu.

Bà Trần hắng giọng:

-Dì sẽ về vĩnh Long để nói chuyện với ba cháu. Không thể để cho cháu của dì sống như thế này được. Nghe Chấn Phong bảo là cháu nấu cơm một bữa dùng cho cả một ngày. Dì không thể an tâm nếu để cháu phải tự xoay sở chật vật như vậy.

Cát Đằng hằm hằm nhìn Chấn Phong. Đúng là anh chàng... đa sự.

Khẽ vuốt tóc cô, bà Trần trầm giọng:

-Bộ cháu, không nhớ thương dì sao Cát Đằng?

Cát Đằng chớp khẽ mắt. Cô nhớ dì Trần tha thiết, nhớ vườn hoa muôn sắc và nhớ cả chiếc xích đu cũ kỹ quen thuộc đối với cô, làm sao có thể không nhớ được.

Ngẩng đầu lên, cô trừng mắt với Chấn Phong, cô muốn cảnh cáo với anh là cô... không thêm nhớ đến anh.

Bà Trần dịu dàng nhìn cô:

-Còn nữa, mai đây cháu là... con dâu của dì. Dì phải có bổn phận chăm sóc cho cháu chứ.

Cát Đằng ửng hồng mặt. Cô xấu hổ giấu mặt sau vai dì Trần khẽ kêu lên:

-Con ghét anh Phong.

Bà Trần cười nhẹ:

-Chấn Phong vì thương nhớ con suýt đổ bệnh, con biết không?

Cát Đằng chớp mắt. Cô biết là Chấn Phong đang ngắm nhìn cô. Đáng ghét!

Cô muốn mình luôn là một vầng trăng với một mặt tối không bao giờ để cho ai nhìn thấy. Hôm trước, anh đã từng bảo có thể bỏ trái tim của cô trong túi.

Cô không muốn như vậy.

Bà Trần đứng dậy, bà dặn dò Cát Đằng:

-Dì về trước, Chấn Phong sẽ giúp con chuyển đồ đạc về sau.
Cát Đằng theo dì Trần ra ngõ. Cô chậm rãi leo lên thang gác. Anh chàng đáng ghét đang tì một tay lên cửa sổ, nhìn cô cười.
Cát Đằng chống tay lên hông:
-Đâu ai cần anh đứng ra làm chuyện nghĩa hiệp .
Chấn Phong nheo mắt nhìn cô:
-Lúc này mẹ của anh có tuyên bố một câu rất hay. Em còn nhớ không?
Cát Đằng đỏ bừng mặt. Cô trợn tròn mắt khi Chấn Phong ngang nhiên thu xếp đồ đạc của cô. Anh cho toàn bộ sách vở vào thùng giấy , cố ý đứng từ xa ném từng cuốn vào thùng thật nghệ thuật như người ta biểu diễn ném đĩa. Cô trề môi. Thật là ngang tàng hết biết. Chấn Phong nháy mắt với cô:
-Em thích không? Y hệt như xiếc.
Rồi thật bất ngờ, anh đến bên cô, ôm ngang thắt lưng cô và thì thầm:
-Em có đồng ý làm vợ anh không, cô bé quàng khăn đỏ?
Cát Đằng hăm hè:
-Em là chó sói .
Chấn Phong cười thú vị:
-Không ngờ em nhớ dai như vậy. Nhớ dai và thù dai. Đúng là...
-Chó sói .
Cả anh và cô đều cười.
Anh cúi xuống môi cô.
Khung cửa sổ chao nghiêng.
Bầu trời cũng xoay tròn, nghiêng ngả...

Hết

Nguồn: Vietlangdu
Người đăng: NHDT
Thời gian: 06/01/2005 4:03:51 SA